

БЮЛЕТЕН

Културно-информационен център
на българското малцинство "Босилеград" – гр.Босилеград

Година 17, брой 80-81, АВГУСТ 2015 г.

Цена: 100 ДИНАРА – 2 ЛЕВА – 1 ЕВРО

Детска олимпийска ваканция „Босилеград 2015“ изпълнена от КИЦ Босилеград по програмата „Р България за международното сътрудничество за развитие“

СЪДЪРЖАНИЕ:

- *Политика с целувката на дракона* стр. 3-4
- *Властта като демократично заболяване* стр. 5-6
- *Македония гори* стр. 7
- *Отворено писмо на КИЦ Босилеград* стр. 8-11
- *Борисов реже човека на ВМРО от шефския пост в ДАБЧ* стр. 12
- *Кой кой е и за какво се бори в Босилеград* стр. 12
- *ДСБ в защита на КИЦ Босилеград* стр. 13-15
- *Отговор на статията във вестник „Труд“* стр. 15-16
- *КИЦ Босилеград в ножиците на антибългарската пропаганда* стр. 17-18
- *ВМРО в защита на КИЦ Босилеград* стр. 18
- *В подкрепа на КИЦ Босилеград и Иван Николов* стр. 19
- *ДАБЧ отмени заповедта за заличаване на КИЦ Босилеград и БККС* стр. 19
- *(Не)истината (не) е само една* стр. 12-25
- *Едноминутно мълчание за жертвите на „народния“ съд* стр. 26-27
- *Левски и нашата нечиста съвест* стр. 28-29
- *Конкурс за патриотично есе* стр. 29
- *Два различни помена* стр. 30
- *Сръбските власти многократно лъжат...* стр. 31
- *За нас не е важно какво се говори...* стр.32
- *Чалгата е петата колона у нас* стр. 32-34
- *Щом народът мълчи - значи е съгласен!* стр. 35
- *След посещението на президента Плевнелиев в Белград* стр. 36
- *Българите в Сърбия са жертва на перфидна асимилация* стр. 36-37
- *„Безплатните“ сметки на един българин/сърбин по професия* стр. 38-39
- *Култура с византийска и руска мерудия* стр. 39-40
- *Долу ръцете от кирилицата – тя е българска, не славянска!* стр. 41-42
- *Слово за българската азбука* стр. 42-43
- *Без болест болни лежим* стр. 44
- *Най-антибългарската власт в Македония е алтернатива на най-бруталната* стр. 45
- *„Емануил Попдимитров – изгнаник от роден край“* стр. 46-48
- *Мирослав Антич – по пътя на родовите му корени* стр. 49-51
- *Цеко Стоименов Мицов* стр. 51
- *Една забравена борба на българите в Западните покрайнини* стр. 52-54
- *Митовите на социалистическата историография* стр. 55-56
- *Как „българските фашистки окупатори“ освобождаваха Македония, Сърбия и Косово от германците* стр. 57-59
- *Църквата възстана срещу лицемерието на властта* стр. 60-62
- *КИЦ дейности* стр. 63-68
- *ЪНДЪРГРАУНД* стр. 69
- *Кмет кметуе, бес бесе!* стр. 70

БЮЛЕТИН

Основател и издател: гражданско сдружение Културно-информационен център “БОСИЛЕГРАД”, Босилеград, ул. “Маршал Тито” №15

Web: www.kicbos.org

Жиро сметка: 205-115077-80

IBAN/ RS3520500176666500085

Телефон/факс: (00381) 017-878-254

e-mail: kicbos@gmail.com

Редакция: Иван Николов, Александър Димитров, Радко Стоянчов, Мая Николова

Постоянни сътрудници: Ангел Джонев, Валентин Янев, Александра Димитрова, Тодор Димитров, Новица Станков, Димитър Димитров-Треперски, Димитър Стефанов Димитров, Лозан Митев, Драголюб Иванчов

Главен и отговорен редактор: Иван Николов

Печат: Графично предприятие “СВЕН”, Ниш, ул. “Стоян Новакович” №10, тел.: (018) 248-142
ISSN 2217-7647

СIP – Каталогизирано в публикация на Народната библиотека на Сърбия, Белград. 32+659(497.11)

COBIS.SR-ID 187911692

На кориците:

стр.1 – Проект „Детска олимпийска ваканция - Босилеград 2015“

стр.67 – Среца на представители на българското малцинство в Сърбия с президента Росен Плевнелиев. Ангел Джамбазки в Европейския парламент с победителите в конкурса за есе на тема „Заветите на Васил Левски - актуални и в 21 век“.

стр.68 – Мероприятия на КИЦ Босилеград

Политика с целувката на дракона

Всичко от което зависеше оцеляването и националната идентичност на българското малцинство е застрашено или е отнето и то продължава да се топи с главозамайваща скорост. Европейските надежди, българо-сръбските срещи на високо равнище и нашите скромни усилия – не дадоха никакъв практичен резултат. От време на време за нас се казва някоя и друга дума, но зад дипломатическите любезности се спотайват други скрити намерения и те изобщо не държат сметка за нашите интереси. Включително и ние самите.

Икономиката ни почти напълно е разорена. Под „мъдрото“ управление на Владимир Захариев, повечето босилеградчани се превърнаха в социално застрашени хорица които се редят за подаяние пред общината. Там ги чака(ше) целувката на дракона и тримесечен „трудо“ договор по социалните програми. Разбира се, срещу обещание за гласуване на местните избори. Така кръгът се затваря.

Българските паралелки са обхванати от процес на разпадане, а отговорните си пишат писъмца за превод и печатене на учебници на български език. Въпреки това, по време на „най-добрите българо-сръбски отношения“ президентът Николич през март безочно излъга в Белград българския си колега президентът Плевнелиев, че те били преведени и отпечатани! Много жалка постъпка. Същата съдба предстои и на медиите на български език на които Белград вече им изключи командното дишане. По църковните въпроси, отново се върнахме на изходната точка, а Евангелието все повече отстъпва на „Светосавието“. Богослуженията на български език се превръщат в националистически проповеди вдъхновени от учението на владиката Николай Велимирович.

Но това не е единствения абсурд.

На 9 май президентът Николич на парада в Москва честваше победата над фашизма, а само седмица след това, Първият общински съд в Белград реабилитира един доказан военнопръстъпникът и фашист Дража Михайлович?! Това насилствено прекрояване на националната, но и на европейската история чрез реабилитиране на доказани военнопръстъпници и национал-фашистки колаборационисти, какъвто е Дража Михайлович, показва, че наистина нищо не сме усвоили от европейските ценности. Освен това, стигна се и до откриване на паметник на Гаврило Принцип на Калемегдан. Знаем, че неговите изстрели срещу австрийския престолонаследник обявиха началото на Първата световна война. И това не е всичко. Заговори се и за реабилитацията на фашисткия премиер на Сърбия от Втората световна война Милан Недич?!

По същото време в Босилеград кмета и председател на Националния съвет на българското малцинство (който по принцип отговаря за образованието, културата и служебната употреба на езика и писмото) Владимир Захариев, не посмя да поеме отговорността за една паметна плоча в гробището на петима български офицери убити по време на Балканската война в Босилеград! Даже, след като пое

длъжността председател на Националния съвет на българското малцинство, първата му задача беше, не да търси диалог, а да обяви война на малцинствените партии и културно-просветни сдружения – ДСБ и КИЦ „Босилеград“ които винаги най-твърдо и безкомпромисно защитават правата и интересите на българското малцинство! С това ни върна в 90-те години на миналия век, когато босилеградските комунисти от силен порив на „югославски“ патриотизъм бяха готови да ни разкъсат! Всичко това никак не кореспондира с отварянето на 23 и 24 преговорни глави за членството на Сърбия в ЕС.

След безсилните и неуспешни напъни на кмета Владимир Захариев и на неговия заместник Стефан Стойков (в качеството си на зле обучени ченгета) да компромитират и злепоставят КИЦ-а пред българския премиер с мерак да го закрийт или поне да сменят ръководството му, шоу-политиката им продължи с борбата срещу приватизацията на фалиралата текстилна фабрика „Кобос“ и на бензиностанцията. Успяха да провалят договора между „ЮМКО“ и „ВАЛЕНА“ от Кюстендил, благодарение на което стотина души изпуснаха шанса да получат работа в „Кобос“. Кой нормален политик би си позволил да провала бизнеса?

По същия начин продължи и сагата с бензиностанцията. След като местния бизнесмен Стефан Костов купи сградата на бензиностанцията от банката в която е била ипотекана срещу кредит, кмета тръгна да оспорва договора за покупко-продажба и обяви общината за собственик на бензиностанцията!? Елементарния въпрос който се поставя е, коя банка ще даде кредит без да има документи за собственост на ипотеканото имущество? Въпреки изпълнителните присъди, кмета, общинските му съветници и платените партийни активисти, седмици наред разиграват циркове със заседания и протести на открито срещу държавната власт (сякаш те не са част от нея!) с цел да оспорят договора и да попречат на приватизацията на бензиностанцията. Настина странно. Защо ли кмета толкова е притеснен, че някаква си бензиностанция си е сменила собственика? Нали когато си купуваме гориво се ръководим от качеството и цената и никой не се интересува кой е собственик на бензиностанцията?

Странно защо държавата Сърбия мълчаливо гледа и не прави нищо за овладяване на безобразията на босилеградските управници. С какво ли кмета е заслужил доверието на сръбското правителство, че то да толерира всичките му закононарушения? Въпреки че тия управленски провали и нарушения застрашават не само нас, но и добросъседските отношения с България и членството на Сърбия в ЕС. Може би някой все още си мисли, че той е „пазач на етническия мир“? И докато някой все още раздухва опасността от „сепаратистите“, „патриотите“ така съсипаха Босилеград, че вече не можем да го познаем. Общинското управление вече месеци наред не отменя обявеното през зимата бедствено положение, с надеждата да го използва и да издои още нещо от държавната каса и да покрие незаконните си

действия. И всичко това става под погледа на Вучич, който навсякъде ни се усмихва от плакатите с лозунга „За борба срещу корупцията“?!)

На фона на това импровизирано управленско своеволие и безобразие, на фона на застрашените интереси на местните бизнесмени, безработицата, беззаконието и некомпетентността - социалното недоволство в Босилеград опасно нараства. Абсолютистката кметска власт на Владимир Захариев е изчерпана и напълно компрометирана с местните кокошкарски истории и пълна липса на стратегическо мислене за развитието на Босилеград. Предстоящото съкращаване на администрацията, кастрене на общинските бюджети, многобройните нарушения и всекидневни инспекции, наказателните производства, отнемат една след друга манипулативните му възможности за поредно печелене на избори и неограничена и безотговорна власт.

Наближава краят и равностметката. Няма съмнение, че тя ще бъде съкрушителна за него. Всичко каквото е обещал, е излъгал. Всичко каквото е започнал, не е завършил. Съмнителни приватизации, започнат и недовършен водопровод, плувен басейн, спортна зала, плочки по тротоари, „асфалтирани“ улици, и ред други обекти започнати само за да се изплатят тлъсти суми на нему приближени изпълнители. Басейнът вече е проникнал с бурени, а бетона даже не можа да дочака края на кметското управление и навсякъде се лющи и разпада. По време на най-голямото икономическо пропадане на Босилеград из общинската каса се източиха баснословни суми народна пара която бесследно изчезна.

Националният съвет на БНМ

след изборите в края на миналата година бе конституиран с мнозинството на Владимир Захариев. Нямахме как и да стане другояче с оглед на това, че манипулативната изборна машина се управлява от него. Така едноличното управление в кметството се пренесе в Националният съвет на БНМ и председателят му Владимир Захариев започна по най-елементарния начин да се разпорежда с правата на българското малцинство и то в най-деликатния момент – когато Сърбия полага усилия да отвори 23 и 24 преговорна глава отнасящи се за правата на човека и правата на малцинствата. Все едно си пушал слон в стъкларски магазин. А точно това е най-удобният момент когато на преподаватели, родители и ученици трябваше да се обясни, че държавните интереси на Сърбия днес налагат българите да учат на български, да им се преведат и напечатат учебници на български и просто изцяло да се премине на обучение на български език в основните училища и Гимназиите. Но не на парче, не с анкети с предизвестен изход. Не с егоистичната цел да се направят повече паралелки, едни на сръбски, други на български, за да се открият повече учителски работни места. Целта трябва да бъде нещата да се поставят така както трябва да бъдат – българските деца да учат на своя майчин български език, нещо, което е единствено нормално и полезно за всички.

Има ли изход?

Следвайки примера в Цариброд, където на власт дойде управляващата Сръбска прогресивна партия на Александър

дър Вучич, и имайки предвид, че у нас по правило печелят партиите които са на власт в Белград - в Босилеград също започна процес на престрояване на части от Демократичната партия, Сръбската радикална партия и части от малцинствените партии към партията на Вучич. Макар и крайно огорчени и недоволни от управлението на Захариев, те са наясно, че сами не могат да се справят с диктатурата му и неограничените възможности за изборни манипулации и разчитат с подкрепата от Белград. И са готови да се съюзят и с дявола, само и само да махнат Владимир Захариев от управлението. В това нещо има известна логика. Само неговата смяна може частично да отпуши демокрацията

и да задвижи колелото на промените. Въпреки че другата, не по-малка опасност, както беше казал Левски, е че „той, който ще ни освободи, той ще ни и пороби“. Защото съмненията в европейската ориентация на Белград също не са неоснователни.

Все още не е ясно дали управляващата Сръбска прогресивна партия на Вучич, е готова да жертва Владимир Захариев в името на напредъка на Босилеград, демократизирането на малцинството, добросъседските отношения и членството си в ЕС. Защото „европейските“ промени които трябва да се направят в името на тези цели, не са по силите и възможностите на едноличната кметска власт. Освен това, самият той вече е затворил вратите за диалог не само с другите политически партии и граждански сдружения на местно ниво, но до значителна степен и на

централно. Нито една уважаваща себе си държава, при това претендираща за членство в ЕС, не би търпяла своеволието което си позволява той. И ако продължи да го толерира, имитирайки някаква привидна демокрация, тогава Сърбия трябва да разчита със загубата на доверие не само у нас, но и на международен план, а ние трябва да се примирим с живуркането или да се придружим към емигрантския поток който тече на Запад.

Простата смяна на властта, дори и да се случи, пак няма да донесе нищо ново, ако досегашната тоталитарна власт не се промени с функционална демокрация в която гражданите да могат свободно да изразяват интересите си и да изискват отговорност от управляващите. Освен право на обучение на майчин български език, трябва и условия за неговото прилагане на практика. Освен медии на майчин български език, трябва и професионална журналистика която на време да поднесе истинската информация на обществото и да задвижи процеса на демократизацията. Освен приватизация и задвижване на производството, трябва и отворена граница за свободно движение на стоки и капитали.

Въпреки евраоскептицизма който изобилно се лее от екраните, емигрантските потоци ясно показват какъде върви света. Грешката е само, че всички искат да отидат там, където някой преди тях е свършил цялата работа за да се възползват наготово от свободата и демокрацията, или, което е по-лошо, да усвояват техните социални програми. Вместо да усвоят опита, общественото устройство и начина на мислене и поведение за да си подредят собствения двор по техния образец.

Иван Николов

Властта като демократично заболяване

Кризата в Македония показа, че между диктатурата на Груевски и диктатурката на Владимир Захариев в Босилеград има много общи неща. И двамата разполагат с добре смазана изборна машина чийто двигател са държавните чиновници и наемните партийни активисти и гласоподаватели на бюджетна издръжка, (обикновено чрез злоупотреба на социалните и стажантските програми) които по всяко време могат да осигурят „служебна“ победа на изборите. За това не малко допринесе и също така зависимата от бюджета журналистика. Даже Захариев отиде още по-далеч – успя да измами България и да си купи гласове на кметските избори с български пари! Той успя да материализира в гласове помощта която България дава на сънародниците си в Западните покрайнини, но от позициите на властта продължава да провежда просръбска, антиевропейска и русофилска политика. Медицинската помощ в България, приема на студенти по Постановление № 103 и българското гражданство (насила отнети дейности на КИЦ „Босилеград“) съвсем незаслужено му донесоха не малко гласове на общинските избори и изборите за Национален съвет, въпреки корупцията и управленските му провали на всички нива.

Въпреки някои различия, политическите портрети на Груевски и Захариев са едни и същи – и двамата са ученици на Милошевич. Аббревиатурата на ВМРО в името на партията на Груевски няма нищо общо със целите на историческата ВМРО. За управлението на Груевски е характерна „антиквизацията“ на историята, яростна антибългарска, антиевропейска и антинатовска пропаганда въпреки кандидатурата за членство в ЕС, кражба на българската история, преследване на македонски граждани с изразено българско самосъзнание, застои в българо-македонските отношения и близки отношения с Белград и Москва.

Както и Груевски с българо-македонските отношения, Захариев също не се прослави с възстановяване на обучението на български език, развитието на отношенията на Босилеград с България и спазване на правата на малцинството. Нямаше и как – той е представител на великосръбска антибългарска партия. Войната срещу българските организации и неуспешният му опит да zlepостави и за-

крие КИЦ-а с удар в гърба от българска страна, окончателно разобличи конците на истинските му кукловоди в Белград. И Груевски и Захариев оставиха опустошителни последици в името на едноличната си власт – подобно на учителя си Милошевич. Вероятно накрая, по логиката на демократичния процес, ще последват и неговата съдба и ще си отидат от властта в историята.

Каква е обаче алтернативата?

Известният македонски журналист Виктор Канзуров мисли, че след бруталното корумпирано управление на ВМРО – ДПМНЕ на Груевски, алтернативата е на реформирани югокомунисти на опозиционната СДСМ на Зоран Заев известна със своите антибългарски и антизападни становища. Като опозиция на Груевски, Заев неведнъж го обвиняваше за „бугаризацията“ на Македония. Като се има предвид, че българите в Македония пропищяха по времето на Груевски, поставя се въпроса какво ли ги чака под евентуалното бъдещо управление на Заев? Мъртвата хватка между двете най-силни македонски партии отричащи българската принадлежност на собствените си избиратели в името на една, меко казано, проблематична идентичност, не е гаранция нито за просперитета на Македония, нито за мира и сигурността на Балканите. Особено под триумфалното настъпление на албанците от другата страна на Вардара и геополитическата война за контрола на газопроводните кранове от Изток на Запад. И изобщо, има ли бъдеще държава построена върху историческата лъжа за „античкиот“ произход на македонците?

В този ред на мисли, неизбежно се поставя и въпроса каква е алтернативата на управлението на Владимир Захариев в Босилеград? Както е известно, той също е привърженик на великосръбската, антибългарска, антиевропейска и проруска идеология на Воислав Кошунница описана не само в програмата на неговата Демократична партия на Сърбия, но и подробно разработена в книгите му и многобройните му публични изказвания. Като верен партийен активист на тази партия, Владимир Захариев бе награден с един депутатски и четири кметски мандата по времето на които общината стана негова частна собственост, демокрацията се превърна в панайрски цирк, а Босилеград преживя незапомнен социално-икономически, демографски и културен упадък. Чисто исторически, големите обществени промени настават от дълбоките социални катаклизми. По тая логика, краят на управлението на Захариев може да настъпи с пропастта на великосръбската националистическа идеология която го захранва и която той, съзнателно или несъзнателно, следва. А според концепцията на тази идеология Западните покрайнини и Македония нямат никакъв шанс за развитие и просперитет – те са обречени да станат сръбска колония а българите имат само две възможности – да се сръбизират или да емигрират от родните си краища. И двете възможности са еднакво фатални за българското малцинство. И и двете са еднакво неприемливи за нас.

След големите геополитически и обществени промени в Европа, разпадането на Югославия и независимостта на Косово, великосръбската политика претърпя пълен провал. Вредата която нанесе на съседните народи и най-мно-

го на самите сърби е непоправима. Въпреки това, сръбският духовен и политически елит все още не може да преосмисли миналото си, да извлече поуки от грешките си и да създаде нова визия за бъдещето. Сърбия все още се управлява от кадрите на Сръбската радикална партия която живее с бляновете си за Велика Сърбия, с евроскептицизма и русофилските надежди. През май тази година Белград отправи две диаметрално различни послания с едновременното честване на победата над фашизма в Москва и реабилитацията на Дража Михайлович в Белград?! Най-високите сръбски ръководители продължават да се люшкат между комунистическата и четническата идеология – все идеи които ни дърпат назад в миналото, но в никакъв случай не могат да ни издърпат напред в общността на развитите европейски народи. Малките балкански диктатори и диктаторчета чудесно виреят именно в такава шизофренна политическа среда. С други думи, в такава политическа среда могат да виреят само такива управници. Другите, демократичните и либералните – просто ги убиват. Справка – Зоран Джинджич.

Ето защо перспективата Владимир Захариев от Сръбската демократична партия да бъде сменен с представител на Сръбската прогресивна партия (бившите радикали на Шешел) е отчайваща, ако не е съпътствана и от други, по-съществени промени които да създадат функционална демокрация, със свобода на словото, свободно формирано обществено мнение, с избираема и сменяема власт, пазарна икономика, безусловно спазване на правата на българското малцинство и свободни контакти с майка България. Най-трудното предизвикателство на демокрацията не е само да смениш диктатора, а да накараш роба да стане свободен, активен и отговорен гражданин в обществото. Ако Белград наистина иска успешно да води преговорите за членството си в ЕС в Босилеград и Цариград нещата трябва коренно да се променят съгласно европейските изисквания за членство. За да бъдат истински, тия промени трябва да тръгнат именно от тук, от положението на българското малцинство в Босилеград.

Дали това е по силите на местните политици които претендират да сменяват сегашното корумпирано управление на Владимир Захариев? Имат ли ясно съзнание и политическа воля да решат „европейската“ задача която им предстои и за дълбочината на промените които трябва да направят? Наясно ли са с причините които ни доведоха до тук и за процесите които в момента се развиват в региона, на Балканите, в Европа и света? Дават ли си сметка за отговорността която трябва да поемат? Колкото и тъжно да звучи, по всичко личи, че освен кметското място, тия и много други фундаментални въпроси изобщо не ги вълнуват.

Къде е тогава алтернативата?

Алтернатива на сегашното управление даже не може да се появи

по демократичен път – защото демокрация в Босилеград няма. И никога не е имало. Управниците ни първо се избират Тамкъдетотрябва, а после формално се провеждат избори на които хората „гласуват“ избраните. Начина по който се избират управляващите, предопределя начина по който те после управляват.

Свободна предизборна кампания, свободно гласуване, контрол на изборите, отговорност, сменяемост – всичко това са непознати за нас неща. Народите в проспериращите държави бързо избират своите управници, но и много бързо ги сменяват под зоркия поглед на медиите и гражданското общество. Точно това е признак на работеща демокрация.

Ето защо сменяването на сегашното управление на Владимир Захариев за Босилеград трябва да има характер на революция. Или на коренна промяна на обществените взаимоотношения с цел създаване на работещо демократично общество. Само това е гаранция за бъдещето на този град. Ако отново ще купуваме гласове, изборни комисиии, изборни списъци и т.н. – тогава какъв е смисълът от провеждането на избори? Симулирането на някаква махленска демокрация е нещо което само замъглява обществената сцена докато зад кулисите си продължават старите безобразия.

Ключовият въпрос е демократичният въпрос – как българската общност да влезне в ролята си, и чрез демократично избраните си представители да поиска от държавата това, което се полага на всички национални малцинства в цивилизования свят: право на обучение на майчин език, на служебна употреба на езика и писмото, на вероизповедание на майчин език, на отворена граница с България, на свободна пазарна икономика. Ако това е невъзможно да се постигне, тогава няма смисъл да се говори. В такъв случай нещата ще следват естествения си ход на разпадането на една държава която е свикнала да разглежда малцинствата си не като свои граждани и данъкоплатци, а като врагове които застрашават нейните имперски амбиции. В такива държави вече никой не иска да живее. Но решението не е да избягаме там където е по-добре. Решението е час по-скоро да усвоим и да приложим най-доброто от най-проспериращите демократични държави. Ако искаме да приличаме на цивилизовани хора.

Иван Николов

Македония гори

Братската ни държава стремглаво пропада в околото на урагана на „перфектната буря“, съчетала безпрецедентна вътрешнополитическа криза, протести, сблъсъци и тежко политическо разделение от една страна и геополитически сблъсък, свързан с пренареждането на геополитическата карта в нашата част на света.

Какво всъщност се случва в Македония?

Причините за последните събития в Македония се коренят в следните няколко обстоятелства.

На 22 април публикувах скромнен анализ по темата, отново тук, в тази медия. Изводите направени тогава са новини днес. Уви, лоши. Отново ще припомним накратко основното.

Безспорно в Република Македония има тежка вътрешнополитическа криза. Властта в държавата се упражнява без прекъсване вече 9 години от едноличния режим на Никола Груевски. За това време той успя да си построи една малка диктатура, която, забутана на сещате се кое на географията, остана незабелязана от европейската общественост, особено на фона на драматичните събития в Северна Африка и Украйна.

За тези 9 години Груевски не отиде нито веднъж на редовни избори. Винаги, когато властта започваше да се разклаща Груевски организираше преждевременни такива. Перфектно организираната изборна машина, съставена от всички държавни и общински чиновници, които имат задачата да донесат поне по 10 гласа всеки, осигуряваше служебните победи на Груевски.

Който междуременно назначи братовчед си за началник на тайните служби, кума си за заместник-министър на финансите, свата за заместник началник на митниците, друг от родата за министър на транспорта, на булката брата за нещо друго и прочее и прочее...

Неслучайно ги наричат „семејството“, а не „правителството“.

Смаза и смля журналистиката, прихвана всички медии с договори за държавна реклама, а тези които не успя да обхване - затвори, а собствениците и редакторите напъха по затворите, както и част от опозиционните водачи, като Велия Рамковски и „Брат“ Любе Бошковски. Други нямаха този късмет, като редактора и собственик на „Фокус“ Никола Младенов, силно критичен към властта. Толкова силно критичен, че „самокатастрофира“ на пуст, но за сметка на това сух път. Разбира се, сам и без свидетели.

Вече месеци наред опозицията вади записи на хиляди разговори, разкриващи няколко факта.

От една страна показва, че властта в Скопие безконтролно и тотално подслушва политици, журналисти, общественици, чужди дипломати, включително американските и българските. От друга страна, показват самата технология на властта в Скопие: опит за прикриване на убийство на млад скопянин, тежки злоупотреби с местна власт, нагодени обществени поръчки, назначаване на „свои“ хора, овладяване на медии и прочее и прочее. Що се отнася до лошите политически практики няма никакво съмнение, че сме един народ. Очевидно е.

Изваждането на тези записи постепенно нагнети огромно обществено напрежение. То се взриви след публикуването на записите, показващи участието на министър-председателя, вътрешния министър и още висши функционери, прикриването на убийството на Мартин Нешковски, млад мъж, загинал нелепо, пребит до смърт от служители на личната охрана на Груевски, които в онази нощ по график се водят на работа и дежурство в друг град.

Отделно – 9-годишното управление на Груевски окончателно превърна ВМРО-ДПМНЕ в ДПМНЕ.

Всичко, свързано с историческата традиция, историческия и политическия смисъл на историческата ВМРО, беше

заличено и унищожено. „Бугарашите“ бяха отстранени, изгонени, остракирани. Българската история бе изопачена, изкривена, злоупотребена. Скопие се превърна в своеобразен „Дисниленд“ на Балканите, където можеш да видиш кич, бутафория, кражба на история, подмяна на историята и политическа и историческа шизофрения на едно място.

Наличието на значителна българска общност, забележете, „общност“, а не „малцинство“, беше системно, последователно и мълчаливо отричано.

Пиша „значителна“, защото българите по произход, възстановили своето гражданство, са най-малко 100 хиляди човека.

Отделно стотици хиляди българи по произход и самосъзнание все още не са възстановили своето гражданство. Та наличието на тази общност беше напълно игнорирано до момента, до когато в тазгодишната резолюция на ЕП, засягаща напредъка на Македония към ЕС, с общи усилия, принудихме правителството в Скопие да „пази правата и законните интереси на всички свои граждани, включително тези с българско национално съзнание.“

Куманово след престрелките

Опозицията, оглавявана от кмета на Струмица Зоран „Бугарето“ Заев, отказа да влезе в събирането заради непризнаване на изборните резултати. За втори път. Показателно е, че всички политици край Вардар са пробългарски настроени в опозиция и глухи и неми по темата, когато са на власт. Още едно неопровержимо доказателство за общия ни произход. Отново не особено ласкаво.

9-годишното диктаторско управление на Груевски дотегна и в Скопие, и в Брюксел. Още в края на миналата година забелязах недвусмислени знаци за това, че номерата на Груевски, Миялков, Янкуловска и прочее вече не минават. Отказани бяха редица официални срещи, не се състоя и заседанието на съвместния комитет между ЕП и Македония в Скопие.

Отделно напрежението в Скопие излезе на улицата. Властта отговори очаквано. Непропорционално и нелепо. С бой, шутове и псувни. По Орешарски. С „контрапротести“. С обвинения в „национално предателство“. И прочее и прочее. Очаквам „белият автобус“. По-право, очаквах. Преди „акцията“ в „Дива населба“, Кумановско.

Има много обяснения и размисли защо се случи тази „акция“, кои са „терористите“, кой стои зад тях, каква е причината тази престрелка да се случи точно сега.

„Фактите“ според Груевски и Иванов – „унищожена е най-страшната терористична организация на Балканите“. Обаче простият въпрос е кога Никола Груевски, министър-председател и Георги Иванов, президент са научили за съществуването на тази организация? Аз лично знам от 2003-та. От обществени извори. Просто една група от тогавашната АНО (Армия за национално освобождение) отказа да се съобрази с т.нар. „Охридски мирен договор“, подписан в 2003, като край на гражданската война от 2001 и отказа да сваля оръжие. Това бяха групи, свързани предимно с Кумановско-липковския регион. За тях се знае, че ги има, че са на терен, че са радикални, че не признават Охридския договор и последиците от него. Ама се знае от 2003-та година.

А бяха ударени вчера и онзи ден. С цената на 8 човешки живота на млади момчета, служители на МВР. Дълбоки съболезнования на техните близки.

Въпросът е защо бяха ударени едва вчера, след като е публично известно съществуването на тази група и дори външния министър на РМ го призна?

Втори важен въпрос – кой има интерес от тази операция? В обратен ред – тези, които със сигурност нямат интерес от тази престрелка са албанците. И като общност и като политическо представителство. Всъщност те са най-големите губещи.

Това е изложението по темата. Изводите предстоят.

Ангел Джамбазки

Отворено писмо на КИЦ „Босилеград“

Писмото бе изпратено на 05. 02. 2015г. до българските институции провеждащи културно-просветната политика в Западните покрайнини

Обръщаме се към Вас с цел да предупредим и да изразим несъгласието си с новите моменти в провеждането на българската културна политика в Западните покрайнини, която, поне досега, основно се провеждаше от дирекция „Култура“ при Столична община и организатор Културно-информационен център „Босилеград“.

Припомняме, че именно с цел провеждане на тази културно-просветна политика сред българите в Западните покрайнини, бе създаден КИЦ „Босилеград“ КАТО ЛЕГИТИМЕН ПРЕДСТАВИТЕЛ НА БЪЛГАРИЯ В ЗАПАДНИТЕ ПОКРАЙНИНИ който вече 18 години се поддържа от българската държава. Осъществяването на културната и просветна дейност на КИЦ „Босилеград“ от 1998г. до днес, допринесе за националното самосъзнание и интегриране с България до степен, каквато не бе постигната от нито една друга подобна организация работеща в неблагоприятни условия, като тези в Югославия/Сърбия.

Дейността на КИЦ-а приехме като национална кауза, поемайки всички рискове за личната си сигурност по времето на гражданската война в бивша Югославия до днес. Платихме висока цена изтърпявайки много лишения, заплахи, съдебни преследвания и наказания от сръбските власти. Именно това ни дава право да изразим своята позиция и да предупредим за опасностите, които днес застрашават делото ни и институцията КИЦ.

През изтеклите години заедно с българските държавни институции, университети, училища, музеи, културни дейци и хора на науката и изкуството, ние успяхме да овладеем асимилационния процес и да постигнем резултати които не бяха мислими в годините когато започнахме тази родолюбива мисия. За това свидетелстват и многобройните признания които КИЦ-а е получавал от българските държавни институции, университети и академични среди.

В резултат на тази наша съвместна работа, днес почти всички гимназисти от Босилеград отиват да следват в България, увеличи се интересът за придобиване на българско гражданство, почти целия транспортен парк в Босилеград днес е с български регистрационни номера, отбелязват се почти всички национални празници, значителни дати и юбилеи от българската история, увеличи се интересът за българският туризъм и се завърна интересът към българ-

ската култура и спорт в Босилеград. Българското население в Босилеград вече с гордост изпява своята национална самоличност и много живо следи обществения и културен живот в Родината.

Анализът на ситуацията в Босилеград след 2008г., показва наличието на масирана реваншистка политика която провеждат сръбските политически партии, общинска администрация, образователни структури, църковна власт, съд, медии, включително и пенсионерски сдружения с цел неутрализиране и унищожаване на КИЦ „Босилеград“. Тази стратегия претърпя значителна еволюция и днес се провежда чрез:

- разцепление сред пробългарските обществени дейци и организации с цел сеене на взаимно недоверие и ерозия на общественото мнение към КИЦ;
- съдопроизводство срещу лидерите и активистите на българските организации и сдружения в Босилеград;
- саботиране на дейностите свързани с утвърждаване

на българската култура и просвета от страна на местните общински и държавни структури;

- дублиране и присвояване на дейности създадени и развивани от КИЦ с цел подмяна на автентичните им послания;

- демонизиране на КИЦ в пропагандно отношение;

- заплашване на населението да не сътрудничи с КИЦ „Босилеград“.

Въпреки всичко това, КИЦ „Босилеград“

Културата, която прави КИЦ-а

продължи да провежда българската културна политика, докато КИЦ „Цариброд“ бе прекършен и маргинализиран. Успехите на КИЦ „Босилеград“ се дължат на подкрепата на Българските държавни институции, общини, обществени и културни дейци и организации, но преди всичко на безкомпромисният характер на личностите в Босилеград които провеждаха българската културна политика и отхвърляха всички безпринципни компромиси.

Това в София не бе разбрано и не бе оценено.

Противоречията в Босилеград се смятаха като лични конфликти и компромати на безпринципна основа и се разглеждат като стремежи за облаги и влияние. Водени от тази погрешна преценка, редица български институции от 2008г. настояват за обединение и сътрудничество между КИЦ „Босилеград“ и официалните общински власти в Босилеград, с аргумента, че това ще легитимира Българската национална кауза пред властите в Белград. Ние многократно сме разобличавали несъстоятелността на тези аргументи, защото тук не става дума за свободно обединение на различни групи с еднакви или сродни цели, а за

овладяване и подчиняване на КИЦ-а от страна на контроланите от сръбското правителство структури с цел да противодействат на инициативите на КИЦ „Босилеград“ за решаване на сложните проблеми на българското население в Западните покрайнини. Неведнъж аргументирано сме разобличавали целите на тази политика – да дебългаризира и обезлюди района на Западните покрайнини. Да се прави обединение с представителите на тази политика значи да се прави „съюз между вълк и агне“, но за жалост нашите виждания в България оставаха неразбрани и се отхвърляха като контрапродуктивни.

Въпреки това, ние частично приехме този компромис с ясното съзнание, че това е вредно за българската културно-просветна политика и особено за КИЦ „Босилеград“. Приехме го с надеждата, че с това ще облекчим позициите на Българските институции настойчиво да поставят пред сръбските власти нашите национални, икономически, демографски и социални проблеми. Истината е, че за 5 години въпросите не бяха категорично поставени, което насърчи сръбското правителство още по-настойчиво да провежда политиката на обезлюдване и обезбългаряване на Западните покрайнини.

В крайна сметка, тактиката за обединение и сътрудничество с официалните сръбски административни и обществени представители на българското население в Западните покрайнини претърпя поражение и то не поради вината на КИЦ „Босилеград“, а поради торпилирането на всякаква инициатива за решаването на жизненоважните проблеми на българите именно от страна на официалните сръбски институции.

Кое беше единственото постижение на тази тактика?

Според нас тя даде възможност да се легитимира и измести характера, съдържанието и целите на сътрудничеството на България по Западнопокрайнинския въпрос и нейните усилия да се насочат към утвърждаване на отречените от времето но все още живи сръбски национални интереси в Западните покрайнини, целящи пълна асимилация на Българското население.

Естествена последица от това развитие е предприетата поредна кампания от сръбските административни власти срещу КИЦ „Босилеград“, започната от началото на 2013 г. и насочена към въвличане на Българските национални институции като механизъм за неутрализиране и унищожаване на КИЦ „Босилеград“. Тази стратегия има за цел да преустанови сътрудничеството между българските институции и КИЦ „Босилеград“, към сътрудничество с официалната сръбска администрация. Не бива да се забравя, че от 90-те години на миналия век, до днес, именно тази администрация е най-отявленият противник срещу

възстановяването на българското национално самосъзнание и култура на нашето население. Тя винаги е настоявала да изолира КИЦ-а с прекъсване и пренасочване на неговите връзки с България.

След поемането на този курс срещу КИЦ „Босилеград“, станахме свидетели на множество провокации от страна на официалните сръбски представители в лицето на Общинските власти на Босилеград, които полагат системни опити за изваждане от легитимност на КИЦ-а в България по няколко направления:

Отхвърляне сътрудничеството с КИЦ от ДАБЧ за удостоверения за български произход;

Отхвърляне сътрудничеството с КИЦ по въпроса за безплатната медицинска помощ;

Отхвърляне сътрудничество с КИЦ по подготовката на кандидатстуденти;

Отхвърляне сътрудничеството с КИЦ в културните програми на Столична община;

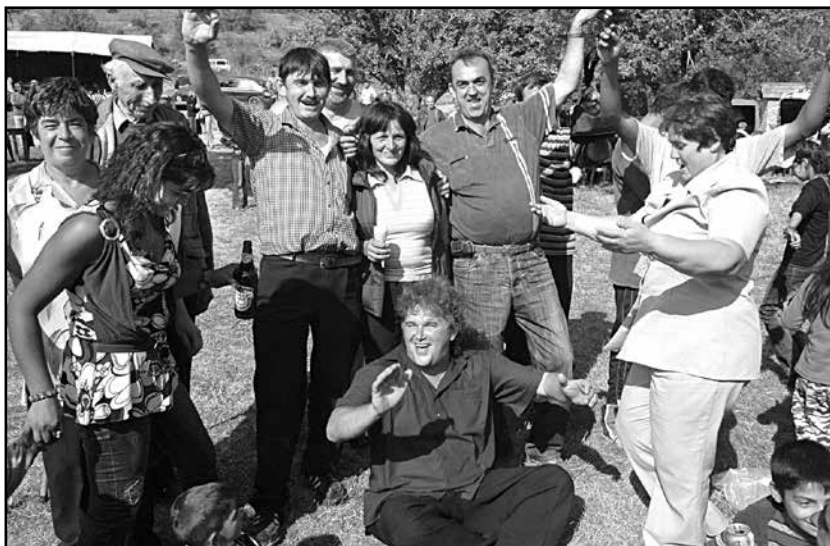
Липса на сътрудничество между КИЦ и министерството на културата в България;

Отхвърляне на сътрудничество по проекти за трансгранично сътрудничество в МРРБ въпреки наличието и на средства и правни основания да бъдем партньори в тази дейност.

Анализът показва още, че на тези

позиции сътрудничеството се изнемва от Община Босилеград. За нас остава въпросът, защо българските институции настояват КИЦ-а да сътрудничи с официалните власти в Босилеград, но не настояват за същото пред официалните представители на Община Босилеград когато те са на територията на България, където имат напълно легитимно основание да поставят изисквания за прекратяване на убийствената политика спрямо КИЦ „Босилеград“? Ние нееднократно сме съветвани да сътрудним с общинските власти в Босилеград, но защо когато те идват в София за получаване на средства, услуги и влияние, не се постави същото условие те да сътрудничат на КИЦ „Босилеград“? Крайно време е нашите национални институции да дадат отговор на този въпрос като аргументират своята политика изяснявайки причините и целите на този подход, който за нас е равносетен на безумие, предателство и сътрудничество на сръбските национални интереси за неутрализиране и унищожение на КИЦ „Босилеград“ подобно на КИЦ „Цариброд“. Колкото и да се стараем, ние не можем да намерим друго обяснение за това, че българските институции щедро помагат на представителите на официалните сръбски власти които в Босилеград водят безмилостна борба срещу представителите на пробългарските организации и личности.

Тази позиция е насочена не само срещу единствената

Културата, която прави кмета

активна българска организация в Босилеград представляваща българските национални интереси в областта на културата, информацията и националните права но и срещу българското население в Западните покрайнини. Официалните сръбски статистически данни от преброяването на населението, миграцията на населението, разпадането на българските паралелки в Босилеград, присъдите издадени срещу свободата на словото, минирането на нашите идеи за отбелязването на 100 годишнината от Балканската война и пр. са достатъчно убедителни доказателства за това.

С писмо изх. №: 63/2014г. от 21. 11. 2014г. до кмета на София г-жа Йорданка Фандъкова ние поискахме с подкрепата и покровителството на Столична община и през 2015г. да продължим да работим по вече установената през годините схема за провеждане на културни събития в Босилеград.

С едно лаконично писмо № ДК-1800-190/1 от 24. 01.

2015г. Директор на Дирекция „Култура“ към Столична община г-жа Галина Бежанска, без предварителни разговори с нас, без необходимата аргументация за отношения между институции с доверие помежду си, ни осведоми, че през 2015г. „имат желание“ празниците 24 май, 1 юни и Коледен концерт да бъдат организирани с Гимназията в Босилеград, а с нашето съдействие

да организират само отбелязването на 3 март, 2 октомври и отпечатването на календарите на КИЦ?!

Ние това не можем да тълкуваме по друг начин освен като снемане на доверие от КИЦ-а и търсене на други, понадеждни партньори за провеждане на българската културна политика в Западните покрайнини и по-конкретно в Босилеград и то в лицето на официалните сръбски държавни институции които в продължение на десетилетия провеждат асимилационна (посърбяваща) политика към българите в Западните покрайнини!

В такъв случай Столична община ни дължи обяснение.

Ние не приемаме за съответстваща на отговорностите и авторитета на Столична община формулировката, че промяната на дейността в Босилеград може да се извърши без консултации с нас, без споделяне на стратегията, а въз основа на нечие „желание“. Ние трябва да изясним принципите на партньорството си при отстояването на една национална кауза на територията на чужда държава която винаги е била вражески настроена срещу българите особено като се има предвид сложното положение в Босилеград. Надяваме се също така, това решение да не е взето по нечие „желание“. Национално отговорното поведение изисква всестранно разискване и синхронизирано действие между всички институции ангажирани с провеждането на културната политика в Западните покрайнини – Ми-

нистерството на външните работи, Държавната агенция за българите в чужбина, Министерството на образованието и науката, Министерството на културата и Столична община.

Държим да подчертаем, че ние не сме против партньорството с община Босилеград, Националният съвет на БНМ, Общинският културен център и училищата в Босилеград, но само и единствено ако става дума за провеждане на българска културна политика, утвърждаваща българският език, българската просвета и култура и демократичните ценности като основни елементи на българската национална идентичност на българите в Западните покрайнини.

За това нещо е необходимо споменатите общински институции в Босилеград, първо, да си дадат сметка за вредата която е нанесена на българите в Западните покрайнини с досегашната политика и да се дистанцират от нея, и второ, публично да заявят искрена политическа воля всички

заедно, включително и с КИЦ, да работим за утвърждаване на българския език и българската култура и просвета в Западните покрайнини, както и за утвърждаване на европейските демократични принципи и ценности в Западните покрайнини.

Това нещо досега не е направено и за това ние очакваме българските институции работещи с

официалните сръбски представители от общината, училищата, църквата, културните организации и др., да поставят тези изисквания за сътрудничество за да може да се създадат нормални условия да си партнираме с тях. Без това, от родолюбиви носители на български и европейски културни ценности, ние не само рискуваме да се превърнем в безпринципни съучастници на великосръбската националистическа асимилационна политика срещу българите в Западните покрайнини, но и да я легитимираме и амнистираме от отговорност.

Известни са многобройните опити на КИЦ да постигне принципно и програмно сътрудничество с подписване на документи, с приемане на програма и договорености за съвместна работа. Те високомерно бяха отхвърляни, което ясно подсказва, че не КИЦ-а спъва сътрудничеството, а че сръбските институции искат да го експлоатират за цели противни на интересите на нашето население. Очакваме с Ваше посредничество да приобщите тези институции, към които Столична община насочва своето сътрудничество да признаят и поемат реални ангажменти за насърчване на българската култура и идентичност в Западните покрайнини и да убедите сръбските власти да приемат равностойното участие на КИЦ в културните процеси на Босилеград. До тогава КИЦ ще развива своята дейност съобразно своята програма, принципи и традиции в очак-

ване на покана за сътрудничество на програмна основа от сръбските официални власти.

КИЦ Босилеград, който е инициатор и 9 години води борба за повдигане на паметник на Левски, който мобилизира обществеността в България и Босилеград по неговото изграждане, който организира и създаде традицията да се отбелязва 19 февруари в Босилеград, няма морално право да се откаже от своята мисия и роля в честването на Васил Левски. Това не е политическа акция за печелене на власт и влияние, а е израз на дълбоката ни убеденост и решимост да изразяваме своето уважение, признание и общение с идеите и делото на Апостола. Паметникът на Левски и до днес се поддържа не от община Босилеград, а от един достоен босилеградски гражданин Димитър Димитров който заедно с нас плаща скъпа цена за идеите на Левски. Ето защо ние заявяваме, че КИЦ ще организира почетно поклонение пред Апостола в Босилеград, защото този паметник бе издигнат с нашите усилия и никой не може да ни го вземе. Всички Български институции са поканени да се присъединят към нас като символ на солидарност с нашата институция и кауза, солидарност с нашите страдания и нещастия, които носим заради това, че сме българи и се борим за нашето достойнство. Оставяме на Вашата съвест, отговорност, държавническа мъдрост и предпочитание да изберете с кой ще се солидаризирате пред паметника на Апостола. Това е Ваше право, което ние не искаме да Ви отнемаме, както и не искаме да отстъпим правото си да бъдем пред Апостола нито на сръбската жандармерия, нито на общинската власт, нито на никого, вчера, днес и в бъдеще.

Със същата позиция ние приемаме „желанието“ Деня на българската култура и на славянската писменост и на светите братя Кирил и Методий да се чества с Гимназия Босилеград без Столична община да вижда необходимостта това да се провежда в сътрудничество с КИЦ. Вероятно Софийска община има нещо против традицията създадена от КИЦ през 2007 година 24 май да се чества в люлката на Българската култура в Босилеградско – Килийното училище и черквата в село Извор? Очакваме публично да се изяснят аргументите защо. Ние имахме наивността да вярваме, че отбелязването на българските национални празници в Западните покрайнини не е въпрос на нечие „желание“ а на ясна и синхронизирана между българските институции държавна политика. Гимназия Босилеград години наред няма позиция по въпроса за образованието на български език.

За нас е неприемливо и обидно предложението на Столична община – дирекция „Култура“ със „съдействието“ на КИЦ-а да се организира само отбелязването на 3 март, 2 октомври (годишнината от откриването на КИЦ-а) и да отпечати календарите на КИЦ?!

За отбелязването на 3 март КИЦ „Босилеград“ и Демократичния съюз на българите и техните представители Иван Николов, Драголюб Иванчов и Димитър Димитров бяха разследвани и съдени в продължение на три години и наказани с парични глоби, без нито една Българска институция да интервенира и даде морална подкрепа пред сръбската държава вероятно от страх да не се намесят във вътрешните работи на Сърбия. Кой и на какво основание реши да остави на КИЦ-а отбелязването на най-рискованите събития от българската история в Босилеград, какви-

та са 3 март, 6 септември, 22 септември, 8 ноември, 27 ноември, а най-безопасните каквито са 18 февруари, 24 май, 1 юни, Деня на народните будители и Коледния концерт да остави на Общината и Гимназията? Защо Столична община не се опита да проведе тези празници съвместно с Община Босилеград, където явно има по-надеждни партньори, имащи сигурни връзки и влияние за да не бъдат съдени за подобни дейности? Никой ли не си даде сметка, че такова разделение на ролите идеално пасва на сръбската теза, че отбелязвайки тия шекотливи дати от българската история КИЦ-а се изявява като екстремно и сепаратистко сдружение, което трябва да се изолира и разори по всяка цена?!

Също така, за нас е изключително важно кой ще прави и кой ще изпълнява сценария за отбелязването на гибелта на Левски, 24 май, Деня на народните будители и пр. и чии послания ще се отправят по този повод – тия от сръбската или от българската интерпретация на историята?

Изхождайки от всичко това, както и от факта, че Сърбия днес се управлява от някогашните ястреби на сръбската Радикална партия на д-р Воислав Шешел, каквито са президентът Томислав Николич и премиерът Александър Вучич, ние изразяваме опасението си, че решението на Столична община – дирекция „Култура“ не е взето след разискване на междуведомствено равнище, а еднолично, или, което би било още по-опасно, под внушението на кмета на Босилеград г-н Владимир Захариев и е изключително опасно не само за провеждането на българската културна политика в Западните покрайнини, но и за съдбата на КИЦ-а и не на последно място, за сигурността на хората които са ангажирани с него.

При взимането на такова важно решение, задължително трябва да се познава и да се отчита сложната политическа обстановка в Република Сърбия и условията в които живеят българите в Западните покрайнини. В противен случай България вместо да провежда активна политика за опазването и всестранното развитие на българите в Западните покрайнини, рискува да се сложи в услуга на политиката, която доведе до тяхното сръбизиране, обедняване и емигриране.

Имайки всичко това предвид, ние настояваме в най-скоро време да се проведе съвместна работна среща на междуведомствено равнище с представители на всички отговорни и заинтересовани институции за дейността на Българската държава в Западните покрайнини, на която да изясним всички проблемни въпроси и да поставим на обсъждане изграждането на съгласувана, системна и перспективна политика към българското население в Западните покрайнини. Очакваме националните институции – Президентството, Външно министерство, ДАБЧ, МОН, МК, Столична община да излъчат подготвени представители, да се изготви дневен ред за приемане на официален документ, регламентиращ целите, програмите и партньорите за работа в Западните покрайнини.

Отказът от провеждането или дипломатично протакане и осуетяване на такава работна среща, като израз на морална и програмна подкрепа на нашата програма, ще означава, че в София господства сръбското влияние и подкрепата на сръбските интереси за ускоряване на асимилацията на българите в Западните покрайнини.

Иван Николов

Борисов реже човека на ВМРО от шефския пост в ДАБЧ

16.02.2015 - вк. „Труд“

Премиерът Бойко Борисов вероятно няма да назначи кандидата на ВМРО Борис Борисов за шеф на Държавната агенция за българите в чужбина (ДАБЧ) въпреки натиска от страна на коалиционните партньори, научи „Труд“ от правителствени източници.

Срещу воеводата са се изказали пред премиера и управниците на Босилеград, които били на гости в кабинета му в петък.

Кметът на града Владимир Захариев предал и документи за злоупотреби на културно-информационния център в града, в отговор на което премиерът наредил на външния министър Даниел Митов да прекрати финансирането на организацията.

Комисията за избор на шеф на ДАБЧ вчера още съгласуваше чернова на доклада си, подготвена от двете представителки на МС в журито.

Според проектодокумента кандидатът Кирил Радев е направил отлично структурирано представяне. Борис Вангелов показал отлично познание на мястото и ролята на ДАБЧ в държавната администрация, Димитър Владимиров дал точни и добре аргументирани отговори. Спас Ташев представил отлично структурирана концепция и направил отлично впечатление.

Райна Манджукова не показала новаторство, а обиграност, Гентиян Пируши познавал твърде бегло организациите на българите в чужбина освен тези в Албания. Петър Пунчев е описан като обаятелна личност, която отговаря на повечето, въпроси заобикаляйки по същество темата. Ангел Маринков направил негативно впечатление направил с кадровите си намерения.

Кой кой е и за какво се бори в Босилеград

Преди три дни в „Труд“ информира, че кметът на Босилеград Владимир Захариев се е срещнал с българския премиер Бойко Борисов. „Труд“ пише в публикация от 16 февруари т.г., че: „Кметът на града Владимир Захариев предал и документи за злоупотреби на културно-информационния център в града, в отговор на което премиерът наредил на външния министър Даниел Митов да прекрати финансирането на организацията.“

Ако тази новина е вярва, тя е много притеснителна за всички онези, които познават председателя на Културно-информационния център на българите в Босилеград Иван Николов, както и дейността на този център. За разлика от кмета на този български град в Сърбия, Владимир Захариев, г-н Николов никога не е правил компромиси, що се отнася до правата и интересите на българите в Сърбия.

Кой е босилеградският кмет Владимир Захариев?

Владимир Захариев близо 15 години, от 2001 г. до днес, вече близо 15 години, управлява община Босилеград. През 2012 г. започва 4-тият му пореден кметски мандат. По време на втория си мандат като кмет Владимир Захариев едновременно е бил и депутат в сръбския парламент от Демократическата партия на Сърбия, но за 4 години престой в сръбската Скупщина босилеградският градоначалник и депутат нито веднъж не взел отношение по никакъв въпрос, нито е предложил нещо в подкрепа на българщината и на българите в Западните покрайнини – казват българи от този крайграничен край, който след края на Първата световна война остава извън границите на България.

Те смятат още, че Захариев винаги е избран, защото всички сърбомани и сръбски колонисти гласували за него, както и малцината тамошни роми, а гласовете на българите се разцепвали между различните кандидати и партии. По време на управлението на Владимир Захариев в последните 14-15 години населението на града е намаляло с още 25 % – което е една многогодишна низходяща тенденция.

Демократичната партия на Сърбия на д-р Воислав Кошунича, от листата на която Владимир Захариев печели четири пъти изборите в Босилеград, е с програма, стъпила на идеологията на консервативен великосръбски национализъм. Подобна идеология достатъчно дълго време в миналото е била водеща по отношение на българите в т.нар. Западни покрайнини, както и в Р. Македония, и е нанесла огромна вреда на хората с българско самосъзнание в Сърбия и в Македония.

Кметът на Босилеград Владимир Захариев, който се е срещнал наскоро с българския премиер Борисов, не само не подкрепя организации като българския Културно-информационен център в Босилеград и като Демократичния съюз на българите в Сърбия, които се опитват да защитават правата и интересите на българите в тази страна от години насам, но и води битка срещу тях. Част от която изглежда е и неговото желание, ако информацията на в. „Труд“ е вярна, да злепостави директора на КИЦ „Босилеград“ пред българските власти.

На този фон е интересно как българските управници, в лицето на премиера Борисов и на външния министър Митов, гледат на това противопоставяне между кмета на Босилеград Захариев и Културно-информационния център „Босилеград“. Дали те знаят, а би било странно ако не знаят, каква точно фигура е г-н Захариев, с листата на каква партия е избран за кмет и пр. Те разбира се може да решат да подкрепят само кмета Захариев, който изглежда умее да се поставя и пред сръбски, и на български политици.

Пламен Павлов

ДСБ в защита на КИЦ „Босилеград“

Драголюб Иванчов

Демократичния съюз на българите (ДСБ) изразява тревога и възмущение от разразилата се напоследък кампания срещу КИЦ „Босилеград“ и неговият председател Иван Николов, известен общественик, писател, публицист, поет, дописен член на Българската академия на науките и изкуствата и редактор на списание „Бюлетин“. Самият факт, че тази кампания е насочена срещу нашият най-добър съвременен познавач и най-принципен и последователен правозащитник на правата и интересите на българите в Сърбия, недвусмислено показва кой стои зад нея – авторите и проводниците на геноцида срещу българското малцинство в Западните покрайнини в лицето на „професионалните сърби“ от български произход, лидерите на сръбските националистически партии и Босилеградските управници.

За съжаление, в тази кампания пряко или косвено са вмъкнати и някои български държавни органи и институции които вероятно са повлияни от вече споменатите сръбски „политици“ от български произход. Според статията във в-к „Труд“ от 16 февруари т.г. „Кметът Владимир Захариев предал и документи за злоупотреби на културно-информационния център в града, в отговор на което премиерът наредил на външния министър Даниел Митов да прекрати финансирането на организацията“, пренасочването на Столична община от КИЦ към община Босилеград, заличаването на КИЦ и БККС от регистъра на ДАБЧ както и редица други недостойни внушения и препоръки които прозвучаха по повод „поклонението“ пред паметника на Левски, недвусмислено показват, че става дума за дирижирана акция срещу най-активната българска организация в Западните покрайнини и нейният председател Иван Николов.

ДСБ осъжда поведението на кмета на Босилеград Владимир Захариев, който по най-вулгарен начин злоупотреби поклонението пред паметника на Левски на 19 февруари и името на българския премиер Бойко Борисов, за да злепоставя организациите и личностите които не само построиха и поддържат този паметник, но и най-активно защитават правата и интересите на българите в Западните покрайнини. С това той показва истинското лице на антибългарската политика на която служи.

Владимир Захариев подло и злонамерено, в свойствения за него доноснически и интригантски стил се опитва да злепостави КИЦ-а пред българският премиер, и то по същия начин по който „защитаваше“ територията на Сърбия от „сепаратистите в КИЦ и ДСБ“ за да се хареса на сръбският президент Воислав Кошунница.

За всеки добронамерен човек е ясно, че тази негова политика е същата с бели конци, защото, ако наистина имаше доказателства за „злоупотреби“ в КИЦ-а, той с най-голямо удоволствие щеше да ги предаде на сръбската прокуратура, а не да подвежда българският премиер с доноси, интриги, измами и лъжи. Целта на тия подмолни действия е лично отмъщение към Иван Николов, който винаги е бил последователен и непримирим критик на неговото престъпно 13-годишно управление през което той буквално опустоши Босилеград.

Закриването на КИЦ „Босилеград“ и премахването на Иван Николов е дълго жадувана мечта на всички които искат да задушат гласът чрез който българското малцинство в Сърбия и то точно по времето когато Сърбия трябва да отвори преговорните глави за правата на човека и правата на малцинствата. Това е и опит да се омаловажи и дискредитира Иван Николов и като човек и като автор на Платформата за защита на правата на българското малцинство, както и самата Платформа като единствен от този род конструктивен и добронамерен опит за изнамиране на цивилизовано решение на проблемите на българското малцинство в преговорния процес за членството на Сърбия в ЕС. Борба срещу писатели, журналисти и поети се води само в най-тоталитарните и мракобесни режими.

Замърсявайки медийното пространство с измислени и нарочно тиражирани „злоупотреби в КИЦ-а“, кметът Владимир Захариев не само иска да отмъсти на политическите си опоненти, но и да отклони вниманието на обществеността от собствените си престъпления и злоупотреби с държавни пари похарчени за безсмислени и непотребни обекти които години наред стоят nedovършени и се разпадат: водопровод, плувен басейн, спортна хала, мост, nedovършени пътища, разровени тротоари и много други. Следствието, прокуратурата и правосъдните органи все още си затварят очите пред престъпните деяния на Владимир Захариев вероятно заради политическите „услуги“ които той прави с антибългарските прояви по повод „Деня на освобождението на Босилеград от българските фашистички окупатори“, спиране на възстановяването на български войнишки гробища, разпускане на български паралелки, изхвърляне от служебна употреба на българският език и писмо, потискане на свободата на словото, борбата срещу частният бизнес и злоупотребите по време на избори. Даже падна толкова ниско да злоупотребява със здравето на хората и подадената медицинска помощ от страна на ВМА за да ги изнудва да гласуват за него на кметските избори. Същевременно публично заявява, че по този начин той „пести“ пари на сръбската здравна каса?! По време на неговото управление населението на общината намаля над 20%, а смъртността е пет пъти по-висока от раждаемостта. Босилеград никога през новата си история не е бил изправен пред подобна икономическа, политическа и демографска катастрофа с перспектива напълно да изчезне от неправилните последици на негово управление. Всички които се солидаризират или само се снимат до него, рискуват да бъдат обвинени за съучастие в неговата зловеща политика.

Изхождайки от всичко това, ДСБ призовава българските държавни представители да не допускат да бъдат подведени от интригантските методи на Владимир Захариев и винаги да имат предвид антибългарският характер на неговата политика. С отнемане и дублиране на дейностите на КИЦ-а и клеветите по негов адрес в София, Владимир Захариев се стреми да спечели доверие на „супер сръбски патриот“ в Белград защитаващ територията на Сърбия от измислени „сепаратисти“ и да си осигури политически чадър за установените от Държавният ревизор финансови престъпления в общината направени по време на неговото некомпетентно управление. Една демократична и европейска България не бива да подкрепя такъв тип „политици“. Тя може истински да ни помогне само разграничавайки се от подобни носители на великосръбските анахронизми в Македония и Западните покрайнини и настоявайки за безусловно спазване на правата на българското малцинство в процеса на преговорите за членството на Сърбия в ЕС.

Освен това, ДСБ призовава българската общественост, българските журналисти, писатели, художници, учени и академици всички заедно да застанем в защита на Културно-информационния център „Босилеград“ и неговият председател – последното останало огнище на българщина и съпротива срещу унищожителната политика на Владимир Захариев.

22. 02. 2015г.

БОСИЛЕГРАД ВЕЧЕ Е НЕГОДНО МЯСТО ЗА ЖИВОТ

Демократичния съюз на българите със загриженост следи разрастването на престъпността и корупцията на всички нива в Босилеград и изразява възмущение и тревога от бездействието и липсата на политическа воля в държавата да се справи с тях.

Местните избори в Босилеград вече 15 години се провеждат по един престъпен начин. Така избрана местната власт управлява по още по-престъпен и безотговорен начин. В продължение на 4 мандата, сегашното управление пропиля стотици милиони динари за започнати и недовършени обекти (водопровод, спортна зала, мост на края на града, плувен басейн и разни други обекти) които се разпаднаха преди да бъдат пуснати в експлоатация. Въпреки доклада на Държавната ревизорна институция от 2013г., докладите на финансови и други инспекции и десетките подадени сигнали в разни министерства и прокуратурата, държавните органи досега не предприеха нищо за установяване на отговорността и овладяване на престъпността, корупцията и клиентелизма в Босилеград. Толерирайки престъпността, корупцията и беззаконието, държавата превърна Босилеград в легло на беззаконието и престъпността и негодно място за живот. Именно заради това, както и поради безработицата и незачитането на човешките и малцинствени права, жителите на общината масово напускат родния си край и отиват в чужбина. Ако Сърбия в скоро време не овладее престъпността и не създаде нормални условия за живот на българското население, тя не само няма да има напредък в преговорите за членство в ЕС, но и ще отговаря за нарочно и систематично унищожаване на българското национално малцинство.

Именно заради това е необходимо държавата Сърбия да подведе под отговорност конкретните престъпници, за да не отговаря самата тя пред международната общност за умишлено нарушаване на човешките права и систематично изстребление на българите в Сърбия.

За да прикрие отговорността си за престъпленията които прави срещу собствения си народ в името на държавата Сърбия, кметската власт в Босилеград с подкрепа на определени държавни структури, месеци наред тиражира измислени афери за „злоупотреби в Културно-информационния център Босилеград“ и сее пропаганда срещу национално мислещата интелигенция, преследва активистите на малцинствената партия Демократичен съюз на българите и не позволява на частния бизнес да инвестира и да открива нови работни места в общината.

Окуражени от престъпността, беззаконието и безотговорността в местната власт от една, и безработицата и житейските нужди от друга страна, се разраснаха всички други видове престъпност. В края на април тази година, гражданите на Босилеград бяха стреснати с една показна полицейска акция в която бяха арестувани група безработни босилеградски младежи, българи по народност, от които някои имат и придобито българско гражданство, под съмнение, че нелегално са минавали границата и са организирали международна престъпна група за контрабанден трафик на бежанци от Сирия, Афганистан и Пакистан. По същото това време в съседните Р България и Р Македония не беше проведена подобна акция и нямаше разбита ни-

каква международна престъпна група. След три месеца в следствия арест, все още няма образувано съдебно производство срещу арестуваните босилеградски младежи.

Без да се меси в работата и действията на следствието и прокуратурата, Демократичния съюз на българите изразява учудване от тежката квалификация на престъпление то особено когато се касае за българи по народност. За останалите квалификацията на престъплението е значително по-лека. Освен това, и след задържането на групата през Босилеград месеци наред ежедневно минават стотици нелегални бежанци от Сирия, Афганистан и Пакистан и организирано отиват към вътрешността на страната. С оглед на това, тежката квалификация за контрабанден трафик на хора поражда съмнение за политически скалъпено обвинение с цел сплашване и отклоняване на вниманието на обществото от тежкото социално положение, беззаконието, корупцията и престъпността в общинската власт и тежките политически въпроси касаещи положението на българското малцинство в Р Сърбия. Именно за да се избегнат спекулациите в обществеността че е жертвана по-малката престъпна група, за да се запази по-голямата престъпна група под покровителството на властта, Демократичния съюз на българите призовава органите на следствието и правосъдието колкото се може по-скоро да установят виновниците и справедливо да съдят на обвинените.

Престъпността и корупцията в структурите на властта, политическото своеволие и безработицата в Босилеградска община създават още по-големи предпоставки и насърчават разрастването на битовата и организирана престъпност. Изправени пред масовата безработица, млади и образовани хора често пъти са принудени да изкарват средства за живот и по незаконен начин занимавайки се с нелегален превоз на дървен материал, горски плодове, добитък, цигари и пр.

Борбата срещу корупцията и престъпността е неделима част от изграждането на функционално демократично общество в което политиките демократично и прозрачно се избират и отговарят пред закона за всички свои престъпни действия и бездействия. Тяхната отговорност е още по-голяма защото те с управленските си грешки и неспазването на закона създават престъпна среда и насърчават всички други видове престъпност.

Демократичния съюз апелира към сръбската общественост и държавните органи на властта за професионално и справедливо прилагане на словото и духът на закона за всички – не само за ония които са на дъното на обществото, но и за ония които са по върховете на властта.

27.07.2015

БЕЗЗАКОНИЕ И ПОЛИТИЧЕСКА ДИСКРИМИНАЦИЯ

От името на Демократичния съюз на българите и от свое лично име протестирам против решенията на Общинската управа в Босилеград, която, под управлението на кмета Владимир Захариев, грубо нарушавайки Конституцията и законите на Р Сърбия, провежда политическа и национална дискриминация срещу политическите си опоненти нарушавайки човешките и малцинствени им права и правата на детето.

Един от примерите за който мога да свидетелствам, поемайки цялата лична и политическа отговорност е, че на мен и съпругата ми Жаклина Иванчова, Общинската управа в Босилеград отказа правото на детска надбавка за двете ни деца, въпреки че Върховният съд на Република Сърбия в Белград и Административният съд в Ниш, от 2004 до 2015 година четири пъти се произнесоха в наша полза. Общинската управа в Босилеград четири пъти досега отказа да изпълни решенията на най-високите съдебни инстанции на Р Сърбия.

Междувременно, децата ни пораснаха а дъщерята се омъжи в България където вече се ползва от правото си на детска надбавка, но в Босилеград децата ни бяха лишени от правото на детски надбавки заради демократичните политически убеждения на родителите си. Като член и Председател на Демократичния съюз на българите, провеждайки Програмата и Устава на партията, неведнъж съм влизал в принципни политически спорове с управляващите в Босилеград защитавайки правата и интересите на българското малцинство гарантирани с Конституцията и законите на Р Сърбия и общоприетите демократични и европейски принципи и ценности. Нима това е причината децата ми да бъдат наказани от една самозабравила се власт? Или може би управляващите в Босилеград си мислят, че по този начин могат да ми окажат натиск и да ме накарат да се откажа от убежденията си или може би да поискам извинение и да премина при тях? За тяхна информация, аз не се отказах от убежденията си и по време на гражданската война, когато като офицер на Югославската армия и командир на танкова бригада захвърлих пагоните си и отказах да воювам срещу цивилното население на Р Хърватска. Няма да го направя и сега. Заради незаконната работа на Общинската управа в Босилеград, ще съдя държавата Сърбия в Страсбург. Не само заради моите деца, а и заради многото други които нямат сили и смелост да се борят за правата си в името на законността, справедливостта и европейското бъдеще на Сърбия.

ДСБ ПОСТАВИ ПАМЕТНИ ПЛОЧИ НА БЪЛГАРСКИ ОФИЦЕРИ

Демократичния съюз на българите постави пет скромни паметни плочи на застроена платформа в Босилеградското гробище за паметник на българските офицери: полковник Иларион Танев, поручик Станислав Стефанов Попов, ветеринарен подпоручик Стефан Котев, поручик Асен Минков Костадинов и ветеринар Христо Владов Христов пленени и разстреляни от сръбската армия на 28 юни 1913г. по един престъпен начин.

До това решение се стигна, след двегодишно протакане на възстановяването на паметниците започнато по инициатива на КИЦ „Босилеград“ по повод 100 години от Балканската война и спряно поради административното мълчание от страна на община Босилеград и следствените действия на органите на МВР в Босилеград.

Съгласно Програмата и Чл. 5 от Устава на Демократичния съюз на българите, ГС на ДСБ реши с доброволен труд и средства да постави пет паметни плочи върху застроена бетонна платформа в Босилеградското гробище с имената, годините на раждане, месторождението и годината на убийството на българските офицери.

Изработката и монтирането на паметните плочи Демократичния съюз на българите повери на Димитър Димитров - Треперски член на ГС на ДСБ.

Поставянето на паметните плочи има временен характер и не отменя усилията на българските организации в Босилеград да се постави общ и траен надгробен паметник на петимата убити български офицери.

Отговор на статията във в-к „Труд“

Уважаеми г-н Блъсков,

По повод статията „Българи срещу българи: Компроматна война в Западните покрайнини“, във в-к „Труд“ от 13.02.2015 г.,

Горната статия е отпечатана по време на разговорите на българският и сръбският президенти Росен Плевнелиев и Томислав Николич в Белград, точно когато те подробно са разисквали исканията от Платформата за защита на правата и интересите на българското национално малцинство в Р. Сърбия. Автор на тази платформа е КИЦ „Босилеград“ и неговият председател Иван Николов. Подписана е от Националния съвет на Българското национално малцинство, българските малцинствени партии и повечето граждански сдружения. Само кметът на Босилеград Владимир Захариев не я подписа и именно този факт поражда основателно съмнение, че не става дума за „компроматна война на българи срещу българи“, а за компроматна война срещу духа на разговорите между двамата президенти, в които, за първи път на най-високо равнище, са разисквани проблемите и са обсъждани решения за българското малцинство в Сърбия в интерес на самото малцинство, в интерес на добросъседските отношения между двете държави и в интерес на успеха на преговорите за членството на Сърбия в ЕС.

Безспорно доказателство за това е и самият политически профил на човека, който, за съжаление, все още е кмет на Босилеград, а отскоро и председател на Националния съвет на БНМ. Едно важно пояснение. Владимир Захариев е привърженик и активист на Демократичната партия на Сърбия на д-р Воислав Кошуница. Програмата на тази партия е основана върху идеологията на консервативният великосръбски национализъм, който през 20 век нанесе непоправими вреди на българските национални интереси в Македония и Западните покрайнини. По времето, когато президент на Р. Сърбия беше Воислав Кошуница, на входа на сръбското правителство бе убит единственият сръбски проевропейски политик Зоран Джинджич. И до днес не са известни поръчителите на това убийство. Най-близките сътрудници на убитият Джинджич в независимите сръбски медии упорито твърдят, че идеята за атентата се е родила в кабинета на президентът Кошуница. Мотивите за атентата – да се премахне човекът, който безспорно искаше да предаде сръбските военнопръстъпници, отговорни за гражданската война в бивша Югославия. Самият Кошуница има няколко книги и стотици политически изказвания, в които жестоко се съпротивлява на членството на Сърбия в ЕС и накрая си подаде оставката и слезе от политическата сцена, твърдо отстоявайки антиевропейските си и русофилски становища.

Като негов последовател и привърженик, Владимир Захариев изцяло дължи политическата си кариера на Кошуница. Следвайки антиевропейската политика на своя идол, Владимир Захариев винаги е бил най-безскрупулният противник, който, злоупотребявайки с властовите си позиции,

нанесе не малко вреда на КИЦ „Босилеград“, Демократичния съюз на българите и други организации и сдружения в Западните покрайнини, които свързаха борбата си за правата и интересите на българското малцинство в Р. Сърбия с евроатлантическите принципи и ценности. Въпреки това, злоупотребявайки с властовите си позиции, Владимир Захариев през есента на 2014 г. спечели и изборите за Национален съвет на БНМ, институция, чиято работа той от позициите на сръбската партия, която представлява, систематично блокираше в предишния състав?!

Днес, когато Сърбия все повече се ориентира към членството в ЕС, Владимир Захариев губи почва под краката си. Неговата политическа кариера е изчерпана и наближава своя край. След 14 години в сръбската политика, той вече не може да си представи живота без власт. Сега се опитва, ком-

прометирайки политическите си опоненти в Босилеград, да направи пробиви в българските държавни институции, да ги измести и да заеме мястото им, за да продължи великосръбската асимилационна политика срещу българите в Западните покрайнини, тоя път – откъм България. Това е целия смисъл на продължаващата селска вечеринка със „злоупотребите в КИЦ-а“, „фитнес уредите“, „подправените документи с неистинско съдържание“, „заличаване от регистъра на ДАБЧ“, „гнева от срещата на Владимир Захариев с Бойко Борисов“, „прекратеното финансиране на КИЦ“ и други неверни, безсмислени и смехотворни твърдения, които Захариев, в безсилието си, се опитва да разпространи по медиите и българските институции, чрез едни полуграмотни и безсмислени писма, подписани от неговите подчинени общински служители под натиск. Писма, които самият той няма куража да подпише! Писма, които всеки уважаващ себе си грамотен български гражданин с презрение ще хвърли в коша за боклук.

Ако в-к „Труд“ направи проверка, ще се убеди, че Общинският съвет, Националният съвет на българското национално малцинство и Спортното дружество „Младост“ се представляват само от двама души – Владимир Захариев и неговият помощник Стефан Стойков. Ведомството „Културен център“, „Основното училище Г. Димитров“ и Сдружение „ЦИФ“ се финансират от Общинският бюджет, с който пак се разполага Владимир Захариев. Ако редакцията на в-к „Труд“ се поразрови още малко в интернет, ще се убеди, че за разлика от КИЦ „Босилеград“, Държавният ревизор на Р. Сърбия още през 2012 г. е установил десетки финансови нарушения в община Босилеград – които все още се потулват от прокуратурата, вероятно в името на заслугите за прилежното обезлюдване на Босилеград с нови 20% по време на неговото управление. Следващият възникващ въпрос е: какъв е приносът на Владимир Захариев, зам-кметът Стефан Стойков и „референтът за ВМА“ Славчо Владимиров за „постигнатия договор за безплатно лечение“ между община Босилеград и Военно-медицинска академия, за милионите злоупотребени български левове, и колко, според думите на Захариев, са „спестените“ по този начин пари на сръбската Здравноосигурителна

каса и съответното източване на НЗОК и бюджета на Военното министерство?! Едно уточнение. С писмо № 38/11 от 20.07.2011 г. до ВМА, Министърът за българите в чужбина и ДАБЧ, КИЦ „Босилеград“ навреме предупреди за опасността от политизиране на „безплатната“ медицинска помощ във ВМА и предложи решения за трайно решаване на проблема. Владимир Захариев и до днес отдалече маха с това писмо и твърди, че ние сме били „против“, и че това било „срамът“?! След четири години се оказва, че срамът е за сметка на ония, които брутално злоупотребиха с хуманизма и братската съпричастност на българските лекари и пожертваха името и патриотизма на генерал Стоян Тонев, не толкова заради здравето на босилеградчани, а заради болните властови амбиции на един кмет, издигнат от най-мрачните великосръбски сили в Белград.

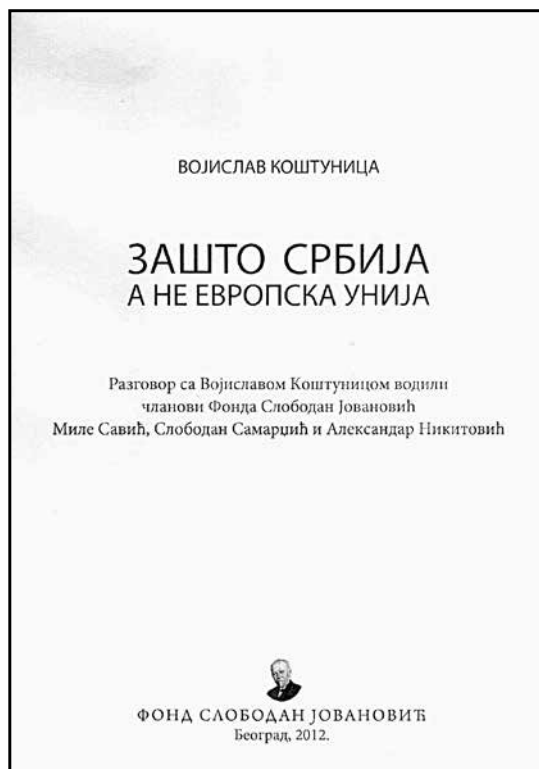
КИЦ „Босилеград“ има своя Програма и Устав, съгласувани и одобрени от сръбското законодателство за провеждане на културна и информационна дейност, има активна обществена позиция и нямаме нужда от наставленията на Захариев „за мост на сътрудничество“, упреци за „раздор“ и безпочвени и злонамерени обвинения, ако ще да са изречени и пред българският премиер. КИЦ винаги е бил мост, по който в Босилеград след десетилетия отсъствие, отново дойде българският език, българската култура и просвета, българското образование и общоизвестните национални и европейски принципи и ценности. Но КИЦ никога няма да бъде мост, по който великосръбските идеи, сръбската чалга и посредствеността ще преминат към България. Това е проблемът на Захариев и неговата партийна дружинка.

Иначе КИЦ „Босилеград“ като

инициатор и строител на паметника на Левски в Босилеград и като почитател и последовател на идеите на Апостола, отдаде почит по повод 142 години от гибелта му. Не го направихме заедно с кмета, защото с нито едно свое действие не искаме да подкрепим това, което Владимир Захариев направи на Босилеград, както и не сме съгласни с безсмислиците, които той наговори пред паметника на 18 февруари. И не сме съгласни да стоим рамо до рамо с ония, които само преди няколко години намятаха шалове на „Цървена звезда“ върху паметника на Левски в Босилеград, а днес използват срещата с Борисов, за да ни оклеветаяват.

КИЦ „Босилеград“ няма никакви основания за притеснение или „гняв“ от срещите на Владимир Захариев и неговият помощник Стефан Стойков с премиера на България Бойко Борисов, и публикуваните лъжи по наш адрес. Защото българските институции са много добре запознати с политическата биография на Владимир Захариев, както и същността на завинаги залазващата великосръбска идеология, на която той служи. Това стана в дните, когато КИЦ „Босилеград“ постигна най-голямата си морална победа и заедно с другите български организации наложи своята Платформа за правата на малцинството на дневния ред на сръбско-българските срещи на високо равнище.

Иван Николов

КИЦ „Босилеград“ - в ножиците на антибългарската пропаганда

Във връзка с продължаващите спекулации по българските медии относно „заличаването от регистъра на ДАБЧ на КИЦ „Босилеград“ и БККС“ и обясненията на вице-премиера г-жа Меглена Кунева в деня на парламентарния блиц контрол за „неспазени законови изисквания, както и подозрения за нарушения“, КИЦ „Босилеград“ заявява следното:

В началото на 2014 г. на сайта на ДАБЧ беше обявена информация, с която се предлагаше на българските организации в чужбина да се регистрират в ДАБЧ, за да могат да издават документи за доказване на български произход, съгласно чл. 3. (1) от Закона за българите, живеещи извън Република България (ЗБЖИРБ). По смисъла на този член, български произход се доказва с документ, издаден от: 1. български или чужд държавен орган; 2. организация на българи, живеещи извън Република България, призната от компетентния български държавен орган за поддръжане на връзки с тях; 3. Българската православна църква. Български произход може да се доказва и по общия исков ред.

С оглед на това, че КИЦ „Босилеград“ от основаването си редовно сътрудничи с ДАБЧ и оказва безвъзмездни консултативни и онлайн услуги на кандидатите за удостоверения за български произход, поискахме допълнителна разяснителна информация и предоставихме изискваните от ДАБЧ документи. Със заповед № 40 от 29.08.2014 г. на и.д. Председател на ДАБЧ, КИЦ Босилеград

беше вписан в Регистъра на организации на българи, живеещи извън Република България, воден от ДАБЧ.

Въпреки това, отново консултирахме експертите на ДАБЧ и и. д. Председател на ДАБЧ г-н Владимир и заключихме, че няма смисъл КИЦ „Босилеград“ да се занимава с издаване на такива удостоверения, защото по смисъла на ЗБЖИРБ кандидатите така или иначе трябва лично да подават заявки и да доказват с документи българския си произход пред ДАБЧ. КИЦ „Босилеград“ ограничи дейността си да дава консултации на кандидатите и да помага при подаването на онлайн заявките на ония кандидати, които имаха проблеми с компютрите или няхаха електронни адреси.

Онлайн системата на ДАБЧ им даваше свободни приемни дни едва след 8-9 месеца. С разрешение на ДАБЧ, КИЦ „Босилеград“ изпращаше молби със списъци на кандидати, които да бъдат приети в ДАБЧ извън определените от електронната програма приемни дни, т.е. няколко месеца по-рано, с цел да се съкрати процедурата за придобиване на българско гражданство, продължаваща 2-3 години и

повече.

С уведомление Изх. №:63-00-0603-62 от 14. 11. 2014 г. и.д. председател на ДАБЧ Димитър Владимиров поиска в срок от един месец да приведем в съответствие Устава на КИЦ „Босилеград“ с изискванията на чл. 3 от новия Правилник на ДАБЧ от 16. 09. 2014 г. за признаване и за реда на водене на регистър на организации на българи, живеещи извън Република България, и то:

1. Организацията да е регистрирана като юридическо лице, съобразно съответното чуждо законодателство, или

да са спазени всички законови изисквания за създаването ѝ като правен субект, когато в съответното законодателство не се изиска регистрация;

2. В учредителния акт (устава) на организацията да е изрично предвидено, че в нея могат да членуват само лица с български произход, живеещи в съответната държава

3. В устава на организацията да е регламентирана процедура за приемане на членове с български произход, като изрично се предвиждат правила за установяване на българския произход на кандидатите;

4. Предметът на дейност на организацията задължително да е свързан със съхраняване и укрепване на българската национална идентичност;

5. Организацията да е създадена и да е развивала дейност поне една година преди искането

за признаване.

Най-напред по телефона, а след това и на лична среща с г-н Владимиров в ДАБЧ, изразих учудването си от тия противоречиви изисквания – хем „организацията да е регистрирана съответно чуждото законодателство“, хем в устава да е „изрично предвидено, че в нея могат да членуват само лица с български произход“, пък и „да е регламентирана процедура за приемане на членове с български произход“, и му обясних, че с оглед на вътрешното законодателство на Р. Сърбия тия изисквания могат да се окачествят като дискриминация по национална принадлежност и го попитах дали в България, като европейска страна, може да се регистрира организация според така поставените изисквания, т.е. в нея да членуват само турци, цигани или евреи? Той ми повтори това, което вече беше написал в споменатото уведомление, че това е направено съгласно препоръките от Върховната административна прокуратура на Р. България и Софийска градска прокуратура за съобразяване на дейностите на ДАБЧ с изискванията на Административно-процесуалния кодекс, Закона за българското гражданство и Закона за българите, живеещи извън

Кой злоупотреби българския премиер за борба срещу КИЦ-а?

Република България.

В КИЦ „Босилеград“ бяхме поставени пред избор: или да ни заличат от регистъра на ДАБЧ, или да рискуваме да ни заличат от регистъра на Агенцията за стопански регистри (АПР) на Р. Сърбия, където сме регистрирани съгласно сръбското законодателство. В крайна сметка оставихме ДАБЧ да си прави каквото си иска.

Със заповед № 14/12.02.2015 г. и.д. Димитър Владимиров ни осведоми, че е заличил КИЦ „Босилеград“ от водения от ДАБЧ Регистър на организации на българи, живеещи извън Р. България. Заповедта по заличаването е изпълнена още преди да е стъпила в сила. Също ни осведоми, че от кандидатите, за които бяхме помолили да бъдат приети в ДАБЧ извън предвидените срокове, четирима били представили „неистински официални документи“.

С оглед на продължаващите в медиите, сред организациите на българите в чужбина и в Народното събрание реакции, КИЦ „Босилеград“ категорично и отговорно заявява, че по време на продължилата около пет месеца „регистрация“ в ДАБЧ, НЕ Е ИЗДАВАЛ УДОСТОВЕРЕНИЯ ЗА БЪЛГАРСКИ ПРОИЗХОД. Също така, ОТХВЪРЛЯМЕ ВСЯКАКВА ОТГОВОРНОСТ за „неистинността“ или „истинността“ за лично представени от кандидатите документи за доказване на български произход в ДАБЧ. КИЦ „Босилеград“ само безвъзмездно е съдействал на кандидатите да бъдат приети в ДАБЧ. Експертите в ДАБЧ са тия, които решават дали документите са „истински“ или „неистински“, и цялата отговорност за ИЗДАДЕНИ и НЕ-ИЗДАДЕНИ удостоверения е за сметка на ДАБЧ.

КИЦ „Босилеград“ изразява възмущение и огорчение от продължаващата компроматна война, която очевидно има за цел да урони престижа на най-авторитетната българска организация в Сърбия и да я злепостави пред българските държавни институции.

Тази компроматна война срещу КИЦ „Босилеград“ особено се усили след срещите на кмета на Босилеград Владимир Захариев и неговия заместник Стефан Стойков на високо равнище в София и след появилата се във в-к „Труд“ от 16 февруари т.г. информация според която „Кметът Владимир Захариев предал и документи за злоупотреби на културно-информационния център в града...“!? Остана неизяснено за какви документи става дума и защо не са предадени на сръбската или на българската прокуратура?

Имайки предвид, че кметът на Босилеград е издигнат от Демократичната партия на Сърбия на д-р Воислав Кошуница, известна със своите антиевропейски, антибългарски и русофилски позиции, отбегнатите му отношения с КИЦ „Босилеград“ именно заради тия позиции и намесата в работата и отнемането на утвърдени дейности на КИЦ-а, контактите му в ДАБЧ, ВМА, Столична община, Министерствата на образованието и правосъдието, става ясно, защо КИЦ „Босилеград“ като носител на български, демократични и европейски ценности, от обект на сръбска пропаганда, сега става и обект на българска пропаганда в която, за съжаление, са включени и хора от София.

За да се изяснят или прикрият нещата в ДАБЧ не е нужно да се хвърлят нелепи обвинения и подозрения върху КИЦ и БККС. Защото за много хора става ясно, че не става дума за „злоупотреби“, а за ножиците на антибългарската пропаганда от двете страни на границата, насочена срещу възраждащото се българско осъзнаване в Македония и Западните покрайнини.

Иван Николов

ВМРО в защита на КИЦ „Босилеград“

Стефан Грънчаров

Няколко дни след отминалия национален празник 3 март кметът на Босилеград Владимир Захариев изпадна в нов изблик на „патриотизъм“. За никого не е изненада, обаче, че посоката на този изблик е отново срещу българщината в града. Няколко седмици след като той поиска от министър-председателя на България закриване на Културно-информационния център на българите в Босилеград, и последвала защита на КИЦ от депутатите

от Патриотичния фронт и евродепутата от ВМРО Ангел Джамбазки, кметът отново изпада в „патриотичен патос“.

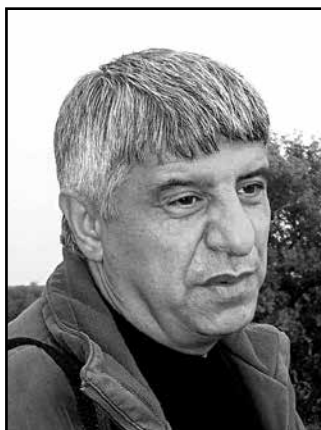
През последните няколко дена г-н Захариев започна нова яростна кампания срещу КИЦ. Този път чрез упражняване на натиск върху хора от кметската администрация, директора на началното училище в града (в което благодарение на кмета липсват български паралелки), чрез своя заместник Стефан Стойков (упражняващ натиск върху Националния съвет на българите в Сърбия) като се изпращат писма до редица български институции. Текстът е сходен, личи си неграмотността, остарялата риториката от края на миналия век, една част е възхвалява за кмета, а другата е демонизиране на КИЦ-а и искане за закриването му. В повечето случаи почеркът и текстът съвпадат само подписите са различни.

Ето и едно писмо от нас. Само че за разлика от онези със скритите податели и намерения, това е открито с ясни намерения, а именно ЗАПАЗВАНЕ НА БЪЛГАРСКИНАТА В ЗАПАДНИТЕ ПОКРАЙНИНИ!

В това писмо искаме да попитаме г-н Захариев следните въпроси около дейността му за запазване на българщината в Босилеград:

1. Защо спряхте изграждането в местното гробище на паметник на българските герои, загинали в защита на българския град Босилеград?
2. Защо 4 години крихте плочата на големия местен българин Йордан Захариев в мазето на общината?
3. Колко са българските паралелки в Босилеград и колко са тези в Цариброд?
4. 57 души са починали от началото на 2015 г. в управлението от вас град, а колко са се родили?
5. Защо обвинявате КИЦ, че злоупотребява с издаването на български гражданства, а самият вие редовното се тикате в Държавната агенция за българите в чужбина и се опитвате да прокарате документи на хора, като нарушавате и закона за българско гражданство?
6. Колко пъти организирахте български културни и образователни събития в града по време на мандатите ви?
7. Кой разреши построяването на чешма в памет на жертвите на „бугарския окупатор“ само на метри от паметника на Апостола на свободата?
8. Колко пари „спестихте“ на сръбската държава от лечението на босилеградчани във ВМА?
9. От КИЦ - Босилеград са подготвили и изпратили стотици босилеградчани да учат в България, а вие колко?
10. На 19 февруари тази година, от 11 ч. местното време в центъра на града пред паметника на Апостола, какво отбелязахте – 142-та годишнина от обесването на Васил Левски или 1-та година от вторият мандат на Борисов?

В подкрепа на КИЦ „Босилеград“ и Иван Николов

проф. Пламен Павлов

Редакцията на Eurochicago.com и Асоциацията на българите по света категорично не приемат оповестеното в някои медии отношение на официални български институции към Българския Културно-информационен център в Босилеград и неговия председател, изявения български общественик, правозащитник, поет и публицист Иван Николов.

Още от времето на своето създаване през 1998 г. КИЦ – Босилеград под председателството на Иван Николов е огнище на българската култура и идентичност в Западните Покрайнини, независимо от притесненията от страна на режима на Слободан Милошевич, на чужди и свои зложелатели.

В течение на повече от 15 години центърът, ръководен от Иван Николов, развива усилена обществена и културна дейност в защита на българското национално малцинство в Сърбия, за укрепването на неговата българска култура и самосъзнание.

Редакцията на Eurochicago.com за Асоциацията на българите по света

ДАБЧ отмени заповедта за заличаване на КИЦ „Босилеград“ и БККС

Борис Вангелов

Скандалната заповед нанесе щети на авторитета на двете най-активни организации зад граница

Председателят на Държавната агенция за българите в чужбина Борис Вангелов на 1 април е провел работна среща с председателя на Културно-информационния център „Босилеград“ Иван Николов, а на 2 април и с председателя на Българския културен клуб - Скопие Лазар Младенов.

На срещите подробно са били разисквани решенията за настаналите проблеми и възможностите за всестранно сътрудничество между КИЦ „Босилеград“ и БККС от една страна и ДАБЧ с цел изучаването на българския език и развитието на българската култура и просвета в Западните покрайнини, както и популяризирането на българската култура, история и традиции в Р Македония.

В резултат на проведените разговори, председателят на ДАБЧ Борис Вангелов със заповед № 21/03.04.2015г. е ОТМЕНИЛ заповед № 14 от 12. 02. 2015г. издадена от бившия и. д. председател на ДАБЧ Димитър Владимиров за „заличаването на регистрацията на Културно-информационния център на българското национално малцинство „Босилеград“ и БККС от водения от ДАБЧ Регистър на организации на българи, живеещи извън Република България съгласно чл. 3, ал. 1, т. 2 от Закона за българите живеещи извън Република България“. Това съобщи за „Гласът на България“ Иван Николов

С тази заповед частично е призната, но не и напълно премахната вредата, която неоснователно и несправедливо бе нанесена на тези две български организации. Със заповедта за „заличаването“ например е било злоупотребено от кметската власт в лицето на босилеградския кмет Владимир Захариев по време на срещата с българския премиер, което пък е отприщило политическата кампания на сръбските власти за закриването на КИЦ „Босилеград“ като най-активна българска организация в Западните покрайнини. КИЦ „Босилеград“ изразява удовлетворение от разговорите с председателя на ДАБЧ Борис Вангелов и последвалото отменяне на заповедта за „изтриването“ от регистъра на ДАБЧ.

(Не)истината (не) е само една

За изследването на извършителите и мотивите на едно престъпление, най-важното е да се отговори на въпроса, кой би имал най-голяма полза от него. И така, кой би имал най-голяма полза от закриването на КИЦ „Босилеград“? Ако се знае, че КИЦ-а винаги е бил носител на промените и стожер на българските национални и европейски принципи и ценности в Босилеград, няма никакво съмнение, че само великосръбската политика от края на 19 и началото на 20 век може да спечели от неговото закриване. Целта на тази политика винаги е била да посърби българите в Македония и Западните покрайнини и окончателно да овладее българските държавни територии. Кметската власт в Босилеград принадлежи именно на тази политика. Демократичната партия на Сърбия на д-р Воислав Кошунца е основана именно върху този консервативен национализъм, а кмета на Босилеград Владимир Захариев продължава да седи в президентството на тази партия дори и след като д-р Кошунца си подаде оставка от лидерския пост и слезе от сръбската политическа сцена.

Ето защо, на срещата с българският премиер г-н Бойко Борисов през февруари 2015г., кметът Владимир Захариев и неговият помощник Стефан Стойков, дума не обелиха за тежкото положение на българското малцинство и за новите предизвикателства: необходимостта от регионално сътрудничество и външни инвестиции в стопанството, инфраструктурни проекти, нови гранични пунктове, европейските програми за трансгранично сътрудничество, опазване на българският език и българската просвета и култура, спазване на правата на българите в контекст на сръбското еврочленство и пр. Срещата изцяло бе използвана за дискредитиране и компрометиране на най-активната българска организация в Западните покрайнини – Културно-информационния център „Босилеград“ с цел неговото закриване или поне сменяване на ръководството му. Колкото и чудно да звучи, опитите на Захариев да злепостави и закрие КИЦ „Босилеград“ са напълно естествени и очаквани от гледна точка на стратегическите цели на сръбската политика в Западните покрайнини. След срещата с премиера Борисов, най-накрая паднаха гашите на босилеградските управници и пред лицето на българската общественост лъсна целият им оцапан сърбомански задник! Ако бяха успели, Захариев и Стойков в Белград сигурно щяха да получат признания и награди. Със сигурност щяха да им простят и всички останали грехове и престъпления които направиха по време на своето безконтролно 14-годишно управление. Престъпления, за които във всяка нормална демократична държава се изричат тежки наказания.

Естествено, реакциите на българските организации в Западните покрайнини, в България и по света, на обществеността и медиите бяха съкрушителни както за самите

тях, така и за техните поръчители, но и за някои от невестите им съучастници в София. За ония които са по-навътре в нещата, е съвършено ясно на кого може да пречат КИЦ и ДСБ.

Писмата за поддръжка на кмета

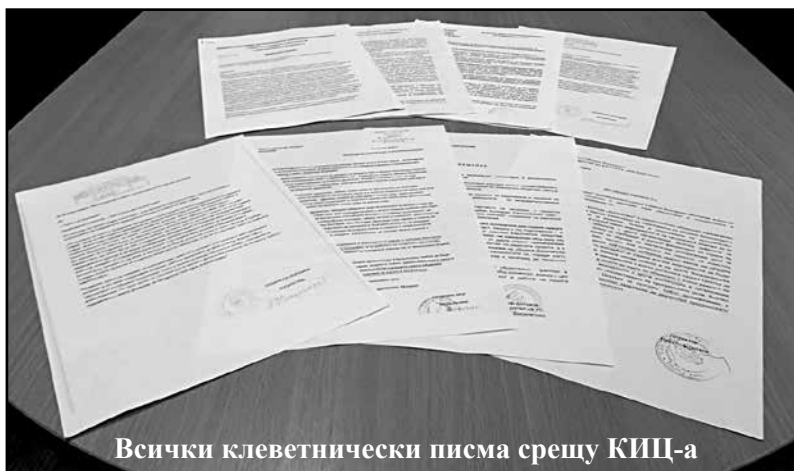
Изправени пред острите медийни реакции в България, Захариев и Стойков направиха още един погрешен ход – тръгнаха да пишат сами на себе си подкрепителни (а ла Милошевич!) писма в които атакуваха КИЦ и ДСБ с абсолютно същият сръбо-комунистически арсенал от деведесетте години на миналия век! При това имаха глупостта

да изпратят тия нескъпосани писма на някои институции и медии в България с наивната надежда, че те ще ги приемат за чиста монета. С изключение на една неутрална статийка в „Труд“, други медии в България не им обърнаха никакво внимание. Убеден, че може да манипулира и българската общественост по начина по който баламосва избирателите си в Босилеград, зам.кмета Стойков седна пред една камера, изчете писмата и ги качи на ютюб под претенциозното заглавие „Истината е само една“. Естествено, ако Стойков и Захариев бяха напълно убедени в истината си, те щяха да я кръстосат с опонентите си пред камерите и пред един добър журналист а не да импровизират по един смешен и наивен начин.

В тия писма, в които граматическите грешки са повече от написаните думи, Захариев, Стойков и финансово зависимите от общинския бюджет органи и институции, се опитаха да симулират някаква масова (мазохистка?) „любов“ и „подкрепа“ на босилеградските граждани за унищожителната политика която кметската власт провежда срещу самите тях!?

Анализът на това полуграмотно словоблудство недвусмислено показва и неговите цели: компрометиране и дискредитиране на КИЦ „Босилеград“ и Демократичния съюз на българите и техните най-активни дейци поотделно като „мошеници“, „измамници“, „българи по професия“, „българи за пари“ и пр. Другата цел е да се отклони общественото внимание от истинските политически измамници които по престъпен начин печелят избори след избори, по престъпен начин управляват и оставят само престъпни резултати след себе си.

Тия похвати са известни от школата на сталинисткия прокурор Андрей Вишински. Сатанизирането на противника е само подготовка за физическото му отстраняване. Тия методи неведнъж са прилагани срещу най-ярките вестители на модерното и прогресивното. Спомнете си премиерът Зоран Джинджич. Преди да бъде застрелян на входа на Правителството, медиите месеци наред водиха компроатна медийна война срещу него като „НАТО пре-

Всички клеветнически писма срещу КИЦ-а

дател“, „германски шпионин“, „мафиот“, „престъпник“, „чуждестранен агент“ и пр. Поръчителите на агентата и до днес са неизвестни, но повечето анализатори в региона са съгласни, че следите на това убийство водят в кабинета на тогавашният президент на Сърбия Войислав Кошунница. Целта – Сърбия да се отклони от европейския път. Мотивите – да се избегне или отложи отговорността на политиците и генералите замесени във военните престъпления в гражданската война в бивша Югославия Само че за разлика от Кошунница, който последователно си остана на националистическите, антинатовски и антиевропейски позиции и слезе от сръбската политическа сцена, физическите убийци на единственият сръбски проевропейски политик Джинджич, днес вече са „по-големи европейци“ и от него и с всички си цинизъм носят цветя на гроба му и го оплакват?!

Няма никакво съмнение, че като прилежни ученици на тая школа и нашите професионални супер-сръбски патриоти, прилагат същият метод: сатанизирайки и премахвайки лошите „българи за пари“, „мошеници“ и „измамници“, те самите да яхнат вълната и от потъващият национал-комунистически сръбски кораб, да изплуват като велики „безплатни“ и „истински“ българи, нищо, че още не са научили да пишат и да четат на български език! Защо ли тогава не се разкаят и не напуснат сръбските националистически партии? Защо ли не се разграничат от политиката която освен всичко друго, унищожи и българският език (което се вижда и от техните писма). Защо ли продължават активно да провеждат тази унищожителна политика?

От десетината писма които кметската власт и подопечните ѝ общински органи изпратиха до „всички медии и компетентни институции“ в България не си личи никакво покаяние. Което означава, че те си остават верни на политиката и задачите на своите централи в Белград. Самите писма издават истинският „занаят“ на авторите им и в друго време и други обстоятелства нямаше да си заслужават никакво внимание.

Днес и тук, все още се налага да ги анализираме и коментираме.

Общинският съвет

Писмата на Общинският съвет, Националният съвет на българското национално малцинство и Спортното дружество „Младост“ всъщност се припокриват и са писани от един автор.

В писмо № 06-100/2015 на Общинския съвет се спекулира с близостта на кмета Владимир Захариев с премиера на България г-н Бойко Борисов и „надлежните министерства“, близост, която неведнъж е подчертавана във всички публични изказвания на кмета?! За сляпо вярващите тази близост е безспорна. За трезвомислещите „близостта“ между премиера на европейска България и кмета на една сръбска община от антиевропейска и антинатовска Сърбия, е меко казано, смешна. Пожълтелите и размити снимки от мобилен телефон на общинския календар за 2013г. на които кмета е сложил ръка на рамото на г-н Борисов, също не са основание за „близост“. Това по-скоро демонстрира просташкото нахалство на малкия човечец, който, снимайки се с „големите“ иска да погъделичка самочувствието си и да добави един сантиметър на ръста си.

Дори и „референтите“ за ВМА и българското гражданство назначени (противно на всички действащи сръбски закони!) в общината които „безплатно“ обработвали документите за „медицински прегледи във ВМА“ и „българско гражданство“ за разлика от „някои сдружения и физически

лица“ които „зимат пари в името на нашта българщина“, не оставят впечатление за високия „хуманизъм“ с бланко подписаните „подкрепителни писма“ за кмета.

Първо, от кмета би трябвало да се очаква, като представител на сръбската власт, да гарантира на гражданите на Босилеград да се лекуват в Сърбия където си плащат медицинските застраховки. Ако те „безплатно“ се лекуват за сметка на българската държава, кмета няма нищо общо с това. Хуманизмът в тоя случай е за сметка на България, или по-точно за сметка на българските данъкоплатци, но тогава се поставя въпросът къде са нашите пари които ние, като сръбски данъкоплатци, задължително внасяме в сръбската здравноосигурителна каса?

Второ, какво му е „безплатното“ на „обработените“ в общината документи за българско гражданство? Ако са „безплатни“ тогава те фалшиви, а ако са истински, тогава не са безплатни. За да е валиден един държавен документ за него трябва да се плати такса. Следователно, за актовете за раждане, уверенията от общината, полицията, съда и медицинските удостоверения се плащат държавни такси предвидени със закона. В България се плащат преводи и легализация от сръбски на български език, пак се плащат такси, даже и „безплатните“ превози до София и обратно се плащат (и то напълно незаконно) от общинския бюджет.

Трето, „сдруженията“ (КИЦ „Босилеград“) съвсем законно се занимават с документите за българско гражданство на основание чл. 3, ал. 2 от Закона за българите живеещи извън Република България, а „физическите лица“, включително и тия които подават от името на общината, на основание нотариално заверени пълномощни. Те не „зимат пари в името на нашта българщина“, а в името на конкретно свършена работа която, както и всяка друга работа, струва пари. Към днешна дата, така е предвидено с българското законодателство и тази схема е единствено работещата. Даже услугите на опълномощените „физически лица“ са далеч по-евтини отколкото ако човек тръгне сам да си подава документи за българско гражданство. Освен това, има и конкуренция между тях, така че цените реално са много по-ниски. Много по-интересно е да се разбере, на основание на кой закон от българското или сръбското законодателство, „референтите“ в общината се занимават с българско гражданство и какво в случая е „безплатно-то“? Няма нищо „безплатно“. Въпросът е само кой плаща. Ако плаща кметът от общинския бюджет с народни пари, тогава ние като данъкоплатци имаме право да питаме по кой закон и от кой фонд той плаща частните сметки на кандидатите за българско гражданство? Във всяка друга държава това не само щеше да бъде обществен скандал, но и финансово нарушение за което се отговаря пред закона. С оглед на това, че кмета още не е приведен за финансова отговорност, единственото обяснение е, че е покровителстван от някого. Въпросът е от кого и защо? И докога?

По-нататък в писмото се спекулира, че КИЦ-а не искал „едновременно“ с кмета да отбелязва поклонението пред паметника на Левски. Вече обяснихме, че за нас, като почитатели и последователи на Левски, е въпрос на чест да стоим пред неговия паметник с хората които правят партизански паметни чешми на три крачки от паметника на Левски и отбелязват „Денят на освобождението на Босилеград от българската фашистка окупация“, а после с мирна съвест изпращат децата си да учат и самите те да се лекуват и то „безплатно“, в същата тази „фашистка“ България. Съжаляваме, но КИЦ не може да бъде „мост на сътрудничество“ между жертвите и престъпниците.

Подмятанятия, че ДСБ бил „загубил доверие сред главноподавателите“ и от него останали само „няколко самох-

валци“ всъщност е автогол за автора на писмото. Ако сме толкова малко и незначителни, защо тогава КИЦ и ДСБ вече две десетилетия са нощен кошмар не само за кмета и неговата партийна дружинка, но и за цялата сръбска власт? Защо тогава стигнаха и до българският премиер в стремежа си да ни закрият? Те сами си признават защо единствената българска партия в Сърбия, ДСБ, последователно защитаваща правата и интересите на българското малцинство и европейските принципи и ценности (от които зависи членството на Сърбия в ЕС!) е толкова маргинализирана и пренебрегната в „демократичното царство“ на кмета Захариев. В това „царство“ най-голямото престъпление е свободата на словото, а признатите поети, писатели и най-последователни борци за българският език, за опазване на българското културно-историческото наследство, за правата на човека и за правата на малцинствата, за него са просто „мошеници“ и „измамници“?! Уважаеми другари, в демократичните общества силата на една партия не се мери с броя на купените и изнудени на изборите гласове, а със силата и стойността на идеите които я движат. Това се прави чрез демократичен политически диалог в медиите и в демократично избраните институции. Колко са „демократични“ институциите на Владимир Захариев си личи от севернокорейската дисциплина с която от 13 члена на Общинският съвет всичките са подписали поднесеното писмо! Няма против, няма въздържал се! Подписали са го дори и ония на които КИЦ-а е съдействал да завършат образованието си в България. Ясно е защо. Защото „бащицата“ е този който ги назначава и уволнява от работа, той е този който с народни пари купува тяхната съвест. Ето, това е истината за престъпното управление в Босилеград. Истина, която може да се прочете в прав текст или между редовете написани по един изключително неграмотен начин, но прилежно и дисциплинирано подписани от 13 (дребни) души с висше образование!

Националният съвет на БНМ

В същият подмазвачески дух е написано и „Демантно писмо“ № 07/2015 от името на Националният съвет на българското национално малцинство подписано от зам. председател С. Стойков.

И от това писмо се вижда, че Председателят и зам. председателят на Националният съвет на българското национално малцинство Владимир Захариев и Стефан Стойков, искат да защитят кмета и зам. кмета Владимир Захариев и Стефан Стойков, т.е. самите себе си от критиките отправени към тях от КИЦ и ДСБ! Не е ясно дали това писмо е написано на базата на решение прието на заседание на Националния съвет след разискване и гласуване, или, което е по-вероятно, Националният съвет изобщо да не е запознат с него. И дали такава писмо изобщо може да се вмести в предвидените със закона правомощия на Националните съвети, които, както знаем, се занимават с конституционните права на малцинствата в областта на образованието на майчин език, информирането, културата и служебната употреба на езика и писмото? Явно, тоталитарните методи на работа усвоени в 14 годишната кметска практика, сега се налагат и на Националния съвет. Върховният арбитър на „истината“ Стефан Стойков си позволява да командари и на КИЦ и на ДСБ сякаш само той и кмета са осенени от Божията промисъл да определят кое е истина и кое не е. Иначе, самото съдържание на писмото е изпъстрено с клевети, безпочвени обвинения и омаловажения за другите и голословни оправдания и хвалби за кмета. Много елементарно.

Почти същите тези се промъкват и в другите писма „за поддръжка на кмета“ - от Спортното дружество (което пак е под ръководството на Стефан Стойков), „референта“ за ВМА, Културния център, Основното училище и Гражданско сдружение „ЦИФ“. Сред безсмислиците и глупостите могат да се доловят следните тези: КИЦ и ДСБ са „мошеници“ и „измамници“ които не струват за нищо, кмета е най-велик политик от праисторията до днес, при него всичко е „безплатно“ и затова хората го обичат и го гласуват на изборите! Преценяваме, че е безсмислено да отговаряме на писма които очевидно са писани и подписвани по принуда.

В същия тон е и приложеният „отпечатък“ (???) от иначе напълно безсмислената реч на кмета пред паметника на Левски на поклонението от 19 февруари т.г.

Гимназия Босилеград?

Ще посветим малко повече внимание на писмото което също се промуши по редакциите на медиите и „компетентните институции“ без да привлече грам внимание. Въпреки че писмото е написано от името на директора на Гимназията Антон Тончев, то няма изходящ номер, печат, дата и подпис което показва, че зад него стои несигурен човек, който с ограничените си познания и скромните „списателски“ способности скача да защитава унищожителната политиката на кметската власт, която в едно друго писмо до сръбският премиер Вучич така яростно нападаше, но това вече е тема за честта и морала на автора. Жалко е, че злоупотребява името на Гимназията за да придаде по-голяма тежест на личните си оценки и мнения. Жалко е и за учениците които вместо да се учат на критичност, аналитичност и креативност трябва да усвояват тоталитарните модели на поведение – покорност и послушност.

Уловката е там, че писмото не е подписано и авторът винаги може да се отрече от него, но и винаги може да заведе дело за обида ако споменем името му. Именно от тези съображения за сигурност, ние ще го наричаме просто „неизвестния автор“, въпреки че за нас няма съмнения нито за идентичността му, нито за съветниците му.

Писмото изцяло е насочено срещу „изказванията и писането“ на „патриотите и родолюбците“ с което той, може би несъзнателно, но съвсем основателно, е застанал на страната на предателите и родоотстъпниците.

В прегледа на събитията преписани от анализите на Гимназията, авторът признава, че от Възраждането до 1920г. в Босилеградско се учи на български език, а от 1920 до 1941 на сръбски. В Гимназията от 1958 до 2014г. обучението е изцяло на сръбски. От 1987г. обучението на майчин български език е прекратено под формата на двуезично обучение и в основното училище, защото така им „хрумнало“ на някои сръбски и местни политици, и забележете, това нямало „нищо общо с Конституцията и Закона за образование на малцинствата в бивша Югославия, а сега и в Република Сърбия“?! Ти да видиш! Ами ако „двуезичното“ обучение е било незаконно, защо неговите автори още не са подведени под наказателна отговорност? Значи и свидетелствата и дипломите издадени по това време са незаконни, а щом са незаконни трябва да са и невалидни? Щом е незаконно, защо „авторът“ не се погрижи това да го докаже, и веднага да започне да се учи така както повеляват Конституцията и законите? Много е интересно къде е бил и какво е правил авторът от „фаталната 1987г.“ до 2014г? Защото „патриотите и родолюбците“ и тогава и днес са против посегателствата срещу българският език и винаги, включително и сега, бяха оплювани като „държавни враго-

ве“, „великобългарски фашисти“, „сепаратисти“, „екстремисти“ и пр. Да не би случайно авторът тогава да е бил някъде в ССРН, СЮК, СПС, ЮЛ, НКПЮ и под знамето на комунизма, самоуправлението, югославянството, братството и единството да е громил „национализма навсякъде и във всичките му прояви, включително и в училищата“? Надяваме се да научим тази малка подробност когато един ден се отворят досиетата. Дотогава ще сме свидетели на увъртане, шикалкаване, пренаписване и пране на биографии и пр.

„Неизвестният автор“ не пропуска да подчертае заслугите на директора на Гимназията по чието предложение подкрепено от колектива и кмета Захарийев в началото на учебната 2014г. била открита българска паралелка! Сякаш родителите, учителите и учениците които изкараха Основното си образование в българските паралелки под нечовешки условия и без учебници на български език, сами превеждайки сръбските лекции по време на учебните си занятия именно на „хвърчащите листове“, нямат абсолютно никакъв принос за това!? Сякаш те са шахматни фигури които служат само за да покажат уменията на великите „грос-майстори“ които на среднощните махленски седенки „правеха“ българските паралелки поставяйки на изпитание родолюбието и патриотизма на родителите и деца и амнистирайки по този начин великосръбската политика от отговорност за престъплението срещу българският език. И поставяйки децата в дискриминационно положение спрямо другите деца в „сръбските паралелки“! Тази импровизирана шахматна партия продължи девет години и е на път да бъде загубена именно защото беше направен грешния ход с черните фигури и бе дадена възможност на противника да ни цака.

По-нататък авторът си признава, че учебниците на сръбски не са преведени и обучението на български е трудно, но си приписва заслугите за приноса на Министерството на образованието и науката на Р България което било предоставило учебници от VII до XII клас.

Няма спор, че МОН е готово да помогне и да предостави учебници и даже учители ако това е нужно, но това не решава проблема. Проблемът ще бъде решен само когато сръбската държава преведе сръбските учебници на български език и остави на спокойствие родители, учители и ученици да учат на майчин език без да ги подлага на изпитания и дилеми за „предателство“ и „патриотизъм“.

По-нататък авторът ни обвинява, че разпространяваме „лъжи“ за „хвърчащите листове“ и вече в следващото изречение си признава: „Това, че не се учи достатъчно на български език и това, че не са преведени учебниците на български език и не са подsigурени подходящи условия, е истина и факт“. Тогава кой лъже – „хвърчащите листове“ или неподписаните „хвърчащи писма“?

По-нататък авторът твърди, че за всичко е „...виновна държавата Сърбия в която живеем, а която е длъжна всичко това да ни подsigури“. Но малко по-долу пише, че „...всички ние сме граждани на Република Сърбия и сме длъжни да уважаваме и зачитаме законите й“? Ами нали в началото на писмото авторът твърдеше, че двуезичното обучение няма „нищо общо с Конституцията и Закона за образование на малцинствата в бивша Югославия, а сега и в Република Сърбия“?! Кое от трите твърдения е вярно? Как той може да убеди родители, учители и ученици в нещо, в което самият той не е убеден?

Сред многото безсмислици най-смешната е тази за „платените патриоти“. Това всъщност е леко модифицирана теза на сръбските тайни служби от времето на Милошевич с която най-принципните борци за демокрация

бяха дамгосани в сръбския печат като „НАТО предатели и чужди наемници“. Почеркът е на „Политика експрес“, „Борба“ и „Вечерни Новости“ от деветдесетте години на миналия век които палеха сръбската общественост срещу нас - „сепаратистите“, „цар Борисова България“, „Папата и Ватикана“, „шоколадите от НАТО складовете“ и пр. глупости. Няма никакво съмнение, че става дума за една и съща кухня която продължава да готви същата блудкава чорба от лук и вода.

Дори и ако предположим, че в съвременна демократична България наистина има такъв „наемател“ който да плаща „наемници“ патриоти за да защитават правото на обучение на майчин език в Босилеград, тогава поставя въпросът кой е наемателят на наемниците които правят точно обратното – провеждат обучението на сръбски? Според логиката на автора, ако някой те „плаща“, тогава задължително трябва да се изказваш „положително“ за него. С оглед на това, че ние „...в последните 10 години за нито едно правителство в Република България не сме се изказали положително“, както твърди той, тогава как е стигнал до заключението, че сме „платени патриоти и родолюбци“? Според него, човек трябва задължително да е платен, за да говори и пише на български език, иначе за какво му е? Вероятно така е свикнал – плащат му, преподава на сръбски, ако му платят повече – ще преподава и на български! Колко му е. Тази логика на „неизвестния автор“ само ни кара сериозно да се замислим за здравето му, особено когато ни държи уроци за „морал“, „отговорност“, „безобразие“, „миналото на близките“, „службите за които са работили“ и пр.? Вероятно по този начин, на преклонна вече възраст, авторът проектира собствените си угризения на съвестта за изминатия житейски път, лъжесвидетелствата и безотговорността с които действително е съсипвал съдбите на невинни хора и семейства?

И на края, „неизвестния автор“ стига до болната си тема - ДСБ, която трябвало да бъде най-силната партия в общината, но от нея „останало само името й“?! Много е странна грижата за ДСБ от хора, които цял живот се упражняват срещу него. След две десетилетия активна борба срещу ДСБ отвън и отвътре, след всички опити за вътрешни преврати, разцепления, компромати и дискредитиране, след като пред очите им се разпадна всичко в което се кълнеха и вярваха – самоуправлението, югославянството, братството и единството, великосръбските и всички останали фалшиви идеи и утопии, след като смениха две дузини сръбски партии, те най-накрая вдянаха, че „ДСБ трябвало да бъде най-силната партия“! При този умствен багаж, вероятно ще им трябват още две десетилетия за да разберат защо не е. Но никога няма да признаят собствената си вина за престъплението не само срещу ДСБ(Ю), но и срещу всички интелектуални и политически усилия на българите да се отскубнат от пипалата на октопода който все повече ни засмуква. И въпреки това, ДСБ оцеля до днес за разлика от двете дузини сръбски партии които дойдоха от Белград, не за да решават житейските проблеми на босилеградските граждани, а за да използват техните гласове в името на властта която ги потиска, сръбзира и икономически унищожава!

„Неизвестният автор“ днес даже се изявява като говорител на „създателите“ на ДСБЮ които „безкористно изтърпели ударите на времето“ като Иван Григоров, Кирил Георгиев, Велин Стоичков, Арсо Тодоров, Пене Димитров и поставя въпроса защо те са напуснали ДСБЮ? И ние също имаме въпрос: Вие какво общо имате с тях и те имат ли нещо общо с вас? Ако те имат нещо общо с вас, тогава е ясно защо са напуснали. Но вие явно нямате проблем с

тях. Вие имате проблем с тия които не напуснаха и останаха последователно да защитават правата и интересите на българите въпреки натисците, заплахите, вътрешните преврати, разделенията, предателите, ренегатите, преследванията, съдилищата, наказанията, глобите и въпреки нашите разбити житейски съдби. Вашият проблем е, че не можахте да ни пречупите и ДСБ оцеля до наши дни. Идеите на вашите сръбски леви, десни, центристски, националистически, християндемократически, социалдемократически, либерални, неокомунистически и пр. партии претърпяха исторически провал в Босилеград и си отидоха в небитието оставяйки пустош след себе си.

Лъжете се, ние не сме „наследници“ на принципите на ДСБЮ, а творци на тия принципи и идеи. Надяваме се вие да ни изясните въпроса с принципите и наследството на „еднокреватната партия“ Милошевич-Маркович.

На вашият въпрос защо ДСБ не участва на „локалните“ (?) избори неведнъж сме отговаряли, но пак ще повторим, защото явно имате проблем с паметта. Принципът на ДСБ като демократична партия е да не участва на избори които се провеждат по престъпен начин. Противното означава да станем съучастници в престъплението и да го легитимираме. Изборите спечелени по престъпен начин, водят до престъпно управление и престъпни резултати – Босилеград е жив пример за това. ДСБ ще участва на избори когато се преборим те да се провеждат поне приблизително по демократичен и прозрачен начин. ДСБ няма да участва на избори на които броят на избирателите е по-голям от броят на жителите на общината, на които се внасят гласоподаватели от Македония с автобуси, на които няма свобода на словото, на които гласовете се купуват и изнудват от социално изтощените граждани, на които няма външен контрол, на които могат да участват всякакви ромски, влашки, мюсюлмански и други партии-фантоми, а на ДСБ Общинската избирателна комисия не признава дори гарантираният от закона статут на малцинствена партия.

„Неизвестният автор“ поставя въпроса и защо ДСБ не участва на изборите за Национален съвет. Разбира се, авторът никога няма да постави обратния въпрос: защо на изборите за Национален съвет на българите участват сръбски партии? Според него, това вероятно е съвсем нормално. Няма да постави и въпроса за конфликта на интереси между двете длъжности - кмет и председател на Националния съвет, изпълнявани от едно и също лице? Вероятно и това го смята за нормално.

Ние имаме друго мнение. Националният съвет на българското малцинство, освен че няма реални правни механизми да защитава правата на българите, се избира по същия престъпен начин и от същите хора които провеждат и печелят изборите за местна власт. От позициите на местната власт те нарушават правата на малцинството, но в Националния съвет ще ги защитават, нали така?! Какъв е смисълът да влизаме в този сценарий, да легитимираме и да носим отговорност за престъпния начин по който се провеждат тия избори?

Но върхът на цинизма и глупостта на „неизвестния автор“ е, когато ни упреква за това, че сме „оплювали“ кмета Захариев, а той, великодушният, ни бил „подарил повече от 1000 подписа на граждани“ без което сме щели да „бъдем заличени от регистъра на политическите партии“?! Ето това значи сам да си признаеш престъплението! Не се и съмнявам, че във феодалното имение на кмета Захариев могат да се купуват, продават и подаряват хиляди подписи и гласове на граждани. Това безспорно е така. В частната Босилеградска община на кмета Захариев никога не е имало свобода на политическо определение, право на мнение,

право на избор, право на отзоваване и пр., въпреки Конституцията и законите на Сърбия, въпреки европейските принципи и ценности и т.н. Но да вземе Захариев да ги подари тия подписи на най-принципния си опонент ДСБ – това вече наистина е долна лъжа! Впрочем, ако не се лъжем, и „неизвестния автор“ често оплюваше кмета Захариев на заседанията на Общинския съвет и пишеше едни дълги, и в интерес на истината, аргументирани писма до Правителството на Сърбия в които Захариев бе солидно представен като престъпник и крадец. След това авторът старателно си облиза храчките, а облизаният „Ваце“ му подари едно директорско кресло (може би и нещо друго?) и той сега му е признателен и задължен до живот! Даже се възмущава, защо и ние не сме му признателни! Ами защото, за разлика от него, се гнусим да ближем това, което вече сме изплюли.

Що се отнася до закъснялото „национално“ просветление, призивите и съветите да не си играем на „висока политика“, а да се захванем с „реална работа – завръщане изцяло на образованието на български език“, ние смятаме, че именно „високата политика“ ни отне родния език и именно тя не позволява неговото „завръщане“. Ако някой си мисли, че тая работа може да бъде свършена въпреки „високата политика“ на конспиративни среднощни седенки с „неизвестния автор“ – да заповяда.

Опасяваме се, че не това е целта му. Истинската цел се вижда от последния 7-ми въпрос на писмото: „Защо саздателите на ДСБЮ и КИЦ нямат апартаменти в София и джипове? На тоя въпрос отговаряме ние босилеградчани – защото са честни и работеха за идея, не за лични интереси. И последно, да не одтегчаваме читателите, ние босилеградчани сме на мнение, че КИЦ занапред трябва да съществува, но при условие на цялостна, т.е. 100% персонална промяна, което означава и промяна на начина на работа“.

Благодарим за „мнението“ ви драги „босилеградчани“ и за това, че най-накрая изплюхте камъчето! Самовнушението, че вие сте „саздатели“ на КИЦ и ДСБ, без дори да сте положили един подпис за тях, си го разказвайте на вашите среднощни седенки на които си лекувате съвестта. Пък и пиесата със „100% персонална промяна“, „разграничаването“ и „изключването от ДСБ“ вече я играхте, нали си спомняте? А защо си нямате „апартаменти и джипове“ ли? В днешно време трябва да си пълен некадърник ако не можеш да си осигуриш покрив над главата и кола с която да се придвижваш.

Що се отнася до нашия „начин на работа“ днес стотици притежатели на българско гражданство печелят из Европа, стотици млади хора учат и се усъвършенстват на българските университети, Босилеград е зялят с български джипове и коли, българската култура се завърна в Босилеград, а проблемите на българското малцинство се обсъждат в Европейския парламент като част от сръбската криза и като условие за членството на Сърбия в Европейския съюз. Естествено, не сме доволни от постигнатото. Можехме да постигнем много повече ако не беше вашата съпротива, опортюнизма, злобата, завистта и политическото интриганство. За това, че искате „100% персонална промяна“ в КИЦ-а, в Белград може да ви дадат и „Караджорджева звезда“, но как ще обясните това на нашите сънародници в България? Нима мислите, че проблемите на българското малцинство могат да бъдат решени със смяната на хората които говорят за тях? По метода – има човек, има проблем, няма човек, няма проблем? Това ли научихте на последното посещение в Европейския парламент, г-н „неизвестен автор“?

Оставете нашият „начин на работа“, ние не сме на власт и не носим отговорност за безработицата, емиграцията, приватизацията, самоволието, корупцията, престъпността, нарушаването на човешките и малцинствени права. Да, съгласни сме, трябва „100% персонална промяна“ - на комунистите, югосталгичите, сръбските националисти, опортюнистите, страхливците, политиканите, некадърниците, зловниците и завистливците които вместо смяната на властта, обсъждат смяната и закриването на КИЦ „Босилеград“ като доказано българско културно и духовно

средиче, именно с цел да укрепят кметската власт обслужваща консервативната сръбска националистическа десница с надеждата да получат едномесечен договор за работа или поне една целувка с дъх на пот и евтина бира.

Няма да мине. КИЦ „Босилеград“ винаги е бил и ще бъде средище на хората с новото мислене, на авангардното и модерното. Вие винаги ще си останете откъм тъмната страна на историята.

Иван Николов

Община Босилеград
Общински съвет
Номер: 06-100/2015
Босилеград, 27.02.2015 г.

До всички медии и компетентни институции
на Република България

И не знаем как това нещо може да пречи на некого и как такава една благородна кауза може да е вредна за България, защо днеска всяка една работа е много по-лесна да се оплюе отколкото да се похвали.

Толко голяма завист от страна на някои хора, срещу дейности на община Босилеград с България. Можеме да разберем само че за много късо период много хора чрез общината изпозваха своите права като българи, докато за толкова много години съществуване на КИЦ никога не са си изпълнили основната задача защото хората които ги оглавяват отблъскваха хората с поведението. И ползваме момента да попитаме за какво са дарявани микробусовете, да ли да се потпомага Българската кауза и гражданите или за някои други неща. Където няма връзки и първоначалната мисия.

Зарад подкрепа на напред казаното каним всички вестници, медии, институции, поети, писатели, академици, сдружения и да дойдат в Босилеград където ще организираме обществена трибуна където ще можете да чуete неща от двете страни.

В Босилеград 27.02.2015 год.

Секретар на Общинския съвет

Лиляна Анакиев

Членове на Общинския съвет

Раде Александров

Любен Дойчинов

Фила Симеонов

Славко Григоров

Митко Николов

Весна Трайков

Милачко Йованчов

Мирослав Веселинов

Олгица Захарийев

Станислава Петракийева

Даниел Зарев

Наемниците на кмета срещу КИЦ-а

Едноминутно мълчание за жертвите на „народния“ съд

На 1 февруари депутатите на един парламент се изправят в едноминутно мълчание в памет на избитите български колеги. Белгийският! В българския няма такава традиция.

Васил Станилов

Много често се задава въпросът защо е толкова ниско равнището на политическата мисъл в нашето общество, защо липсват достатъчно зрели личности, достойни да поведат народа ни в правилната посока. Защо е безпомощно присъствието на българската интелигенция в решителни за народа събития? Защо е мизерно присъствието на духовенството във възпитанието на православния ни народ? Защо поне доскоро образът на българския офицер предизвикваше насмешка? Защо се броят на пръсти честните и смели журналисти в нашите медии?

Отговорът на всички тези и на много други насъщни въпроси до голяма степен се крие в Касапницата, наречена „Народен съд“. Макар и няколко дни след точната дата на едно от най-големите злодеяния в нашата история, не е късно да отдадем с едноминутно мълчание почит към жертвите на сталиновата мъст.

А може би не с мълчание, а с говорене. На истината! Ето какво четем в доклада, написан през 1945 г. от главния народен обвинител Георги Петров пред ЦК на БРП(к) - партията, преименувала се в БКП, а после в БСП: „Делото на народния съд, такова каквото е, е една отлично проведена акция – в общи линии взето (без незначителните подробности) нашата отечественофронтиска власт и главно на нашата работническа партия (комунисти). С тази акция ний трябва да се гордеем извънредно много и съвършено обективно да констатираме, че чрез тази акция изстрадалият български народ се издигна твърде видоко пред очите на целия пролетарски и демократичен свят. И нека си позволя тази нескромност: това, което става днес в другите разгромени от Червената армия страни – при съдействие на югославската армия и нашата армия, идва като едно красноречиво доказателство, че народните съдилища в никоя страна няма да достигне тези постижения, което безспорно регистрира българският народен съд. Историята на Първия народен съд в България и неговото голямо, бих казал – велико дело ще останат ненадминати в историята на демократичните народи. Ето къде трябва да бъде нашата гордост национална!...

Прочие, примерът, който даде нашият народен съд, остава и ще остане ненадминат в международен мащаб, ще остане да блести като една скъпоценна корона в историята на нашия героичен народ. Безспорно този резултат се дължи най-вече на нашата славна партия, която пое тази акция почти изцяло в своите ръце.

Няко биха казали какво са 2875 или 3000 смъртни присъди? Позволявам си да направя още една констатация, да извлека още една поука от горните данни за дейността на народния съд, която се състои в следното: вярно е, че смъртните присъди изглеждат сравнително малко и незадоволителни, но нека да надникнем в съдържанието на тези 2875 смъртни присъди и да избегнем повърхностното обсъждане на тези данни. Веднага следва да си поставим въпрос за качеството на лицата, които осъдихме и разстреляхме чрез присъдите на народния съд. И наистина, кои лица разстреляхме? Ами това са: тримата реген-

ти, между които един княз от Саскс-Кобургската династия, която е донесла толкова много злини на Родината и народа ни, поставихме на подсъдимата семейка духът на „О’Бозе почившия цар Борис III“, за да го изтъкнем като главен виновник за страданията на нашия народ, разстреляхме всички министри на три фашистки кабинета – два на Богдан Филов и този на Добри Божилов, половината министри от кабинета на Иван Багрянов – всичко 33 министри, между които трима министър-председатели, плюс един на доживотен строг тъмничен затвор, тоже и двама военни министри; разстреляхме почти цялата престъпна дворцова камарила; 67 народни представители от фашисткото 25 обикновено народно събрание.

Но само това ли? Ние разстреляхме тоже целият висш военен съвет, целият генерален щаб – около 37 души генерали, полковници и други военни престъпници, които имат дългогодишна служба на великобългарския шовинизъм и са водили страната ни от катастрофа към катастрофа и са заповядвали избиването на прогресивния български народ и неговите героични синове, разстреляхме целия апарат на кървавата фашистка полиция: всички директори на полицията, всички областни и помощник-областни директори, началници на държавна сигурност, областни и околийски полицейски началници, коменданти и околийски управители, всички групови полицейски началници и цялата политическа полиция в страната с малки щастливи изключения; разстреляхму всички малки и големи офицери, фашизирани палачи над българския народ, които не можаха да се скрият на фронта и всички озлобени врагове по места, бандити и предатели и пр. и пр. Имаме една почти пълна кастрация на върховете на кървавия фашистки апарат в нашата страна.”

Напоследък всички доста сме омърлушени, че България непрекъснато бива поставяна на последно или най-много предпоследно място в различни класации – по икономически показатели, по грамотност на населението, по оптимистична нагласа, по одобрение на своята държава, по качеството на евродепутатите ни... Ето, оказва се, че имаме обаче основание да се гордеем. Докато нашият „главен народен обвинител“ в своя доклад се оправдава пред началниците си за „малката“ бройка екзекутирани и осъдени на тъмничен затвор в 135 процеса с 11 122 подсъдими, ние сме недостижими по бройката на избити представители на националния елит. Това югославяни, румънци, унгарци, чехи, словаци няма как да се мерят с нас. Ами германците!?

Нюрнбергският процес подвежда под отговорност 24 души. На смърт са осъдени 11 души и те са имали право на молба за помилване. Впоследствие обикновени германски съдилища произнасят около 200 смъртни присъди над военнопръстъпници. Обявени са за престъпни организиращи Националсоциалистическата партия и гестапо.

Смъртните присъди над нашия политически, духовен и военен елит са за това, че е виновен за въвлечане на България в световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея. Обективният прочит на документите свързани с тези исторически събития. Целта на нашите държавници, на държавния глава е била нито един български войник да не участва в бойните действия.. И са успели да я постигнат. За разлика от следдеветосептемврийските управници, на чиято съвест тежат 30 000 загинали наши войни, за да бъде квалифицирана България като победена страна.

В кратък журналистически материал е невъзможно да бъдат изброени дори най-известните личности, жертва на този трибунал. Това не е било възможно да стане дори в том II „Жертвите на „народния“ съд“ (700 стр.) от поредицата „Писахме да се знае“ на издателство „Работилница за книжнина“. Може би в някаква степен тези имена са регистринани в том III на „Обикновен български комунизъм“ пак на същото издателство – автор Славян Попов. Там са публикувани в 235 страници факсимилета на „Държавен вестник“ (1944 г.) със списъците на осъдените

И все пак в съзвучие с днешните скръбни вълнения по цял свят за гибелта на френските карикатуристи и журналисти би трябвало да се споменат поне малко от българските им колеги, които тази саморазправа, наречена от някои „народен съд“, е обрекла на смърт или изпратила в тъмницата за дълги години. Това са Любен Станчев (карикатурист), Славчо Красински, д-р Петър Джидров, проф. Любомир Владикин, Йордан Бадев, Стефан Танев, Димитър Ризов, П.К.Чинков, д-р Атанас Кефсизов, Петър Лунгов, проф. Георги Генев, Фани-Попова Мугафова, Борис Коцев, Александър Божинов (карикатурист), академик Михаил Арнаудов, Стефан Д. Танев, Стефан Станчев, Тоню Бербатов, Лука Константинов, Трифон Кунев, Александър Добринов (карикатурист), Константин Щъркелов (художник), Данаил Крапчев, Змей Горянин (Светлозар Димитров), Борис Йоцов, Константин Коцев-Каменов (карикатурист), Йордан Стубел, Васил Сеизов...Хиляди са имената, които заслужават да бъдат включени в този мартирологичен списък. Моля за прошка техните близки и самите тях, че не ги споменавам, поради ограниченото място, с което разполагам.

Накрая не мога да не цитирам няколко реда от това, което е казала съпругата на арестувания карикатурист Райко Алексиев: „Мъчителите може до известна степен да останат анонимни, въпреки че също е ясно от кои среди произлизат. При едно от последните ми идвания един човек ми каза, че един от главните биячи е бил Георги Боков. Дали е вярно, не знам, но моят мъж е бил най-жестоко измъчван, най-жестоко от всички...Влязохме в една голяма зала, където мръсотията беше неопишуема – кървища, повръщано, кофи за урина, ужас, спирам до всяко легло и гледам, и се мъча да видя мъжа си, но не мога да го открия. Всички са като привидения, с грамадни бради, с побелели коси, като мъртавци, пътници за оня свят. Докато в един ъгъл някой вдигна ръка – мъжът ми...“

Цялата тази касапница мнозина отдават на балканския манталитет на българите. Но запазените документи адресират нещата по-точно. Ето какво гласи една телеграма, запазена в Държавния архив. Тя е отправена до Георги Димитров в Москва и е на руски език, тъй като вожда и учителят на българския народ е позабравил майчиния си език:

„25 септември, 1944 г.,

До Димитров.

Законопроектът за народния съд е готов. Приета е най-кратката процедура, но докато започнат действията ще мине известно време. Това може да се използва за ликвидацията на най-злостните врагове, която се про-

вежда от нашите вътрешни тройки. Контрареволуцията трябва да бъде обезглавена бързо и решително.

ЦК на Българската КП“

Ликвидираните няколко десетки хиляди от „вътрешните тройки“ по-късно ще бъдат законно осъдени на смърт от „народния“ съд, за да им бъдат отнети имотите. Може би е неуместно, но карикатуристът Райко Алексиев бш прости

хумора ми. Навярно за него съдът е изпълвал формулата: „Да влезе убитият!“. И росмъртно осъждат на смърт за това, че си е позволил да окарикатурява вожда и учителя на всички народи Сталин.

В последвалата размяна на телеграми се уточняват и най-малките детайли на касапницата. Една от последните телеграми пак на руски гласи:

„До Георги Димитров

Присъдата ще бъде изпълнена в четвъртък 1 февруари. В по-рано взетото решение внесохме корекция в смисъл увеличаване на смъртните присъди. В броя на съветниците понастоящем арестувани оставяме само двама – Балан и Морфов. От кабинета на Багрянов към броя на осъдените на смърт добавяме Колчев. От състава на депутатите предлагаме да се осъдят на смърт до седемдесет процента.

Червенков.“

В престараването да бъдат ликвидирани „гадовете“ се стига до там съдът да увеличава присъди, искани от прокурора или подсъдимите да бъдат екзекутирани, малко преди куриерът да донесе съобщението за отмяна на смъртната им присъда.

За някои може да предизвиква учудване е този устрем при унищожаването на българския политически, духовен и военен елит. За други, познаващи българската история – това е резултат от вековна отмъстителност. Руският княз Светослав Киевски след поражението си край Филипопол е набил на кол 20 хиляди българи. Руският император Николай II, ядосан от поведението на българските правителства, въпреки, че е посредник в преговорите за спорната зона между Гърция, Сърбия и България, не само, че поощрява започването на братоубийствената война през 1913 г., но насърчава нападението на румънците и лично награждава първия техен полк, превзел Силистра. Затваря си очите при турското нарушаване на Лондонския договор и одобрява превземането на Одрин от турците. Соболевата акция, при която СССР съблазнително предлага на България именно онази територия, завладяна от Турция през 1913 г., ако се съгласи да приеме на своя територия съветски бази, се проваля. След отказа Сталин е много разсърден и в края на войната, предлага на Англия и Америка за наказание на непослушните българи да им бъде отнета територията южно от Бургас и да бъде дадена на Турция. Това, слава Богу не се случва. Но Сталин има възможност да удовлетвори своята азиатска отмъстителност чрез „народния съд“. Само слъпо подчинение може да обясни необяснимата стръв на българските комунисти да убиват свои братя.

На 1 февруари депутатите на един парламент се изправят в едноминутно мълчание в памет на избитите български колеги. Белгийският! В българския няма такава традиция!

Левски и нашата нечиста съвест

Днес отбелязваме 142 години от обесването на Левски и 9 години от откриването на неговият паметник в Босилеград. В деня на поклонението няма да повтаряме общоизвестни биографични неща за Левски. За тях, за делото и мислите на Левски трябва да се учи в училищата и то целогодишно. Много по-важно е днес, заставайки пред неговия образ да преосмислим поне една от мислите му: „За отечеството работим, кажи ти байо, моите, и аз твоите кривици, па да се поправим и да вървим напред“. Трябва да си казваме нещата в прав текст дори и когато се налага да слушаме за нелицеприятни, но изключително важни неща.

Смъртта на Левски възкреси България от петвековното робство.

Неговият паметник в Босилеград пробуди нечистата съвест на ония които бяха забравили, че са българи. Историята, за съжаление, винаги и навсякъде се повтаря по един и същ начин. Така както по времето на Освобождението, същите ония които го предадоха и обесиха в името на Турската империя, а после побързаха да го използват в името на властта си в Свободна България, така и днес ония които благодарение на паметника на Левски станаха българи, днес в името на едноличната си власт с интригите, доносите и клеветите злепоставят и унижават ония които издигнаха и подържат този паметник.

Ето това е причината защо ние днес, не искаме да застанем до ония които лицемерно клечат пред паметника на Левски, а с политиката си, с поведението си, със всяко свое действие и бездействие, работят срещу заветите на Апостола и срещу неговите искрени и безкористни почитатели и последователи.

Разбира се, ние никому не оспорваме правото на покаяние, на преосмисляне и коригиране на поведението си. Факт е, че днес в Босилеград, някои и за първи път, показно отбелязват 142-та годишнина от гибелта на Левски. Но това означава ли че КИЦ-а, който пръв иницира и построи този паметник трябва да бъде оплют, и както ни се заканват, закрит и унищожен, само защото някой за една нощ се е преродил и е станал „свърхбългарски патриот“? В крайна сметка ние сме историческите победители, защото те са тръгнали по идеите на КИЦ-а, ние не сме тръгнали по техните комунистически и великосръбски идеи. Друг е въпросът колко те са искрени във това показно падане на колена пред паметника на Левски. Защото не можеш да клечиш пред паметника на Левски, а учениците да не знаят кой е Левски и да учат на чужд език, да говориш срещу демократичните и европейските ценности, да си против възстановяването на българските войнишки гробове, да отбелязваш „Деня на освобождението на Босилеград от българската фашистка окупация“, да ограничаваш

свободата на медиите, да работиш за компрометирането и унищожаването на българските организации, да си против частния бизнес, да си на власт и спокойно да гледаш как година след година се топи и изчезва твоя народ!

Точно в този преломен момент е от изключителна важност какво ще бъде становището на българските държавни институции и на българската общественост към ония наши политици които изведнъж промениха поведението си и тръгнаха към София. Повтарям, в крайна сметка те тръгнаха по нашите а не ние по техните пътеки. И нямаме нищо против ако те в София трябва да работят за интересите на това население, а не чрез София да си различават сметките с нас и да утвърждават своята неограничена власт в името на едни коварни политически цели за обезлюдването и обезбългаряването на нашия район.

Точно заради това ние изразяваме безпокойствието си от поведението на нашия дългогодишен партньор Столична община която ни изтри от сценария за днешното поклонение пред паметника на Левски и ще настояваме за правото на отговор.

Ние изразяваме категоричното си възмущение от решенията на Държавната агенция за българите в чужбина с което напълно незаслужено се нанесе удар върху името на КИЦ „Босилеград“ и БККС и също настояваме за правото на отговор.

Нима стотиците български културни мероприятия организирани от КИЦ-а през изтеклите 17 години, стотиците студенти в България, хилядите придобити български гражданства, стотиците коли с български регистрационни номера, хилядите изписани страници в защита на българите в Сърбия, десетките изнесени доклади на национални и международни конференции за правата на човека и правата на малцинствата, дебатите в Европейския парламент за положението и правата на българското малцинство, десетките Декларации и съобщения, Платформата за защита на правата на българското малцинство, огромната лична цена която заплати всеки един от нас твърдо отстоявайки убежденията си, нима всичко това не е достатъчно за правилна оценка кой кой е, и кой какъв е? Нима всичко това може да бъде забравено и подменено с агентурни доноси и клевети зад затворени врати? Има един проблем – те забравят, че в ерата на интернет и свободата на словото, ще трябва да дават обяснения пред целия български и сръбски народ и пред международната общественост за думите си.

Миналата година на този ден, по същия повод, изразих надежда, че ще престанат антибългарските прояви по повод „Деня на освобождението на Босилеград ОТ фашистка България“. Изразих надежда, че след думите които премиерите Дачич и Орешарски казаха в Цариброд по повод откриването на 151 паметник на Левски, войнишките паметници на българските и сръбските жертви от Балканската и Първата световна война в Босилеград и Цариброд ще бъдат възстановени и историята отново ще бъде прочетена. Не защото искаме да се върнем назад, а защото това е пътят към помирение-то и към градивното начало.

За съжаление, нашите надежди не се осъществиха. Но ние никога няма да се примирим с лицемерието на ония които говорят за „Освобождението на Босилеград от български фашизъм“ и вече на другия ден отиват да се лекуват в София на гърба на българския данъкоплатец. Да, ние сме за оказване на медицински услуги на Босилеградското население, но ние сме против това да се използват болестите на хората и хуманизма на българ-

ските лекари за утвърждаване на една неограничена власт която в момента унищожава това население напук на всички демократични и европейски ценности.

Това са прекалено сериозни неща и те не могат да се градят върху лицемерие, лъжи и исторически фалшификации.

Никой в Босилеград няма право да говори за демокрация и европейски ценности все докато в центъра на града се кръстосват улици с имената на Георги Димитров и Маршал Тито. Единият, Генерален секретар на Коминтерна и поддръжник на Македонизма в Пиринския край, а другият - автор на „Кървавия Божич“ когато 1945 в Охрид и Преспа са убити 23 000 българи, а други 130 000 българи от Македония са изселени, изгонени, преследвани и изпращани в концлагерите на Титова Югославия.

Тия неща са недопустими за новите „последователи“ на Левски които така обичат да се снимат до премиера на България. Това, че полагат венци и цветя на неговия паметник е голям напредък, но това все още не ги прави последователи на Левски. Истинските последователи на Левски са само ония които са преживявали духовен катарзис от комунизма и войнстващия великосръбски национализъм и са постигнали нужната духовна свобода минавайки през мъките на познанието, страданието и очищението.

Накрая, нека да направим и едно историческо сравнение с препратка към днешния ден и изпитанията на които ни подлагат „професионалните сърби“ отскоро преродили се в ролята на супер български „патриоти“.

Когато турците залавят косовския сърбин Димитър Общи, той издава не само Левски, но и Каравелов като председател на революционния комитет в Букурещ. Каравелов бяга в Белград. Съпругата на Каравелов – сръбкинята НАТАЛИЯ изнася архива на Българския Централен Революционен Комитет и го предава в сръбското консулство в Румъния на сънародника си Васа Живанович. НЕГОВИЯТ ШУРЕЙ – ДЖУРО ДОКОПВА АРХИВА И ПРОДАВА ЧАСТ ОТ НЕГО НА ЕДИН ТУРСКИ ШПИОНИН В БУКУРЕЩ ЗА 500 НАПОЛЕОНА. ЛЕВСКИ Е ОСЪДЕН И ОБЕСЕН ТОЧНО ЗАРАДИ УЛИКИТЕ, КОИТО ТУРЦИТЕ НАМИРАТ СРЕЩУ НЕГО В АРХИВА, ПРЕДОСТАВЕН ИМ ОТ СРЪБСКИЯ ПРЕДАТЕЛ ДЖУРО.

П.С. Ако Владимир Захариев наистина разполагаше с „документи за злоупотреби в КИЦ-а“ той отдавна да ги е предал на сръбската прокуратура и КИЦ-а да е приключил до сега. Но той единствено знае да борави с доноси, интриги, клевети и лъжи. Жалко е, че все още има хора които му вярват.

19. 02. 2015г.

**„Без революция сме загубени во веки веков.“
„Деда трябват, а не гуми.“**

В. Левски

18 юли 1837г. - 18 февруари 1873 г.

Конкурс за патриотично есе организира Джамбазки

Евродепутатът и заместник-председател на ВМРО Ангел Джамбазки обяви конкурс за есе на тема „Заветите на Васил Левски - актуални и в 21 век“. Това информира той при посещението си в Цариброд (дн. Димитровград, Западни покрайнини) по време на среща със Снежана Симеонова, директор на гимназия „Св. Св. Кирил и Методий“ в града.

В патриотичния конкурс ще участват ученици от гимназиите в Цариброд, Босилеград и Струмица. Срокът за предаване на есетата е до 21 март, когато се отбелязва настъпването на пролетта. Творбите могат да бъдат подавани в гимназия „Св. Св. Кирил и Методий“ в Цариброд, в КИЦ - Босилеград и в Българския културен център в Струмица.

Награда ще получат авторите на двете най-добри есета от всеки един от градовете. Така по двама души от Босилеград, Цариброд и Струмица ще пътуват на 26 май до Брюксел по покана на Ангел Джамбазки, който е член на групата на Европейските консерватори и реформисти и на Комисията по култура и образование в ЕП. Датата на посещението им е избрана, за да съвпадне с честванията за светите братя Кирил и Методий, които представителят на ВМРО организира в Европарламента.

По време на срещата Снежана Симеонова запозна евродепутата с проблемите на местната българска общност. В Цариброд българският културно-информационен център е затворен още през 2009 г. Именно директорката на гимназията се е нагърбила с неговата дейност да организира културни програми в града, да подготвя завършващите ученици да продължат образованието си в България, да се изучават в училището предметите на майчин език.

Въпреки трудностите Симеонова е успяла да запази българските паралелки в гимназията - в началното училище, например, липсват такива.

На вниманието на Джамбазки бяха поставени проблеми с липсата на учебници на български език, липсата на програми за обучение на български език, липсата на заинтересованост на сръбската и българската държава с проблемите на българското малцинство в Сърбия. В местната гимназия учителите преди всеки час превеждат урока от сръбските учебници на български език, за да улеснят учениците. Според учителите тази практика води до успех, тъй като голям процент от учениците успяват да се запишат в българските висши учебни заведения.

Ангел Джамбазки обеща, че ще постави всички тези проблеми както пред сръбските ресорни министри, така и пред българските. Той подари за нуждите на училището и екземпляр от патриотичното помагало, произведено от ВМРО.

Два различни помена

На 20 февруари евродепутатът и зам. председател на ВМРО Ангел Джамбазки посети Цариброд/по днешно му Димитровград, кръстен на „великия български патриот“ Георги Димитров, известен повече като ТАРАБАТА/. Там той бе посрещнат от директорката на гимназията „Св.св. Кирил и Методий“. Г-жа Снежана Симеонова се зарадва много на скъпия гост и веднага го запозна с проблемите на местната българска общност. В Цариброд КИЦ бе затворен още през 2009 г., но още от преди това не функционира. В града именно директорката на гимназията се е нагърбила с неговата дейност да организира културни програми в града, да подготвя завършващите ученици да продължат образованието си в България, да се изучават в училището предметите на майчин език. Въпреки всичките проблеми и изпитания през които мина г-жа Симеонова запази българските паралелки/

за пример в началното училище в града липсват такива/. На вниманието на евродепутата бяха поставени проблеми с липсата на учебници на български език, липсата на програми за обучение на български език, липсата на заинтересованост на сръбската и българската държава с проблемите на българското малцинство в Р

Сърбия. В местната гимназия учителите преди всеки урок превеждат урока от сръбските учебници и го превеждат на български за да улеснят научаването му от учениците. Това води и до голям успех, тъй като висок процент от учениците успяват да се запишат в българските висши учебни заведения. Г-н Джамбазки обеща, че ще постави всички тези проблеми, както пред сръбските ресорни министри така и пред българските. В края на своето посещение той обяви и старта на патриотичен конкурс посветен на Васил Левски. Този конкурс ще се проведе също така и в Босилеградско и Струмишко. Става дума за есе „Заветите на Васил Левски актуални и в 21 век“. В него могат да участват ученици от гимназиите в Цариброд, Босилеград и Струмица. Срока е до 21 март/първа пролет/. Есетата могат да бъдат предавани в гимназия „Св.св. Кирил и Методий“ в Цариброд, в КИЦ в Босилеград и в Българския културен център в Струмица. Наградата за двете най-добри есета във всеки един от градовете/по двама победители от всеки град/ ще е пътуване до Брюксел по покана на Ангел Джамбазки евродепутат от групата на Европейските консерватори и реформисти и член по култура и образование в ЕП. Пътуването ще е на 26 май и ще е посветено на деня на българската азбука, който ще получи широко отбелязване в Брюксел. Преди да си тръгне гостът подари патриотично

помагало на директорката. След посещението в гимназията евродепутатата посети церемонията по отбелязването на 142 –та годишнина от обесването на Апостола на свободата и постави цветя пред паметника издигнат миналата година. Площадата в града бе изпълнен със стотици хора, учениците от гимназията направиха отлична програма посветена на живота на Левски. Тук присъстваха зам. министъра на външните работи на Р България и посланика ни в Р Сърбия, кмета на Цариброд и др. официални лица.

За разлика от предния ден в Босилеград тук наистина бе отдадена почит на Апостола, но за това си има обективни причини: тук кмета произнесе слово за Апостола, а не като кмета на Босилеград да прави опит за партиен митинг и да се бие в гърдите колко голям българин е, как кара местни българи на лечение във ВМА, а после да казва, че ги кара в

Джиректорът на гимназия „Св. Св. Кирил и Методий“ и ученици от училището по време на честването на годишнината от обесването на Васил Левски

България за да не плаща пари сръбската държава; в Цариброд всички излязоха свободни на площадата, а учениците не бяха спирани от това да се включат в програмата. В Босилеград хората ги беше страх да излязат за да не бъдат изгонени от работа/малката част, от които още имат/, директора на гимназията послушно не изведе учениците, а за ка-

пак и не пусна и химните на двете държави. Но това е част от неговата политика за затриване на КИЦ Босилеград, така както бе закрит КИЦ Цариброд.

Но това няма как да стане. На 19 февруари въпреки войната срещу тях, хората от КИЦ „Босилеград“, подкрепени от местни българи, депутатата от Патриотичния фронт в Народното събрание Красимир Богданов, доц Лозан Митев в НСА, председателя на ВМРО в Кюстендил, Георги Петров и гости от Враца, Мездра, София, Кюстендил се събраха пред сградата на КИЦ-а и в шествие се отправиха към паметника на Апостола. Тук те поставиха венци и цветя в почит на Апостола. Въпреки всички тревожни факти имаше и един положителен. Този че, хората дошли да уважат Васил Левски и неговото дело бяха много повече от тези на състоялия се преди това партиен митинг. Въпреки всички опити за затварянето на КИЦ „Босилеград“ ние от ВМРО, заставаме твърдо зад тази българска институция, защото когато някой се бори за българщината той не го прави за един или два мандата, не го прави само за да хвърля прах в очите на хората, не го прави за саботно облагодетелстване, а го прави както го е казал Апостола - да се борим до смърт и по народната воля.

Стефан Грънчаров

Сръбските власти многократно лъжат и шикалкавят за правата на българското малцинство

Водец: Евродепутатът от ГЕРБ/ЕНП Андрей Ковачев ще открие „XXII Международен детски великденски фестивал - Босилеград 2015 г.“ Това е повод да поставим за пореден път въпроса за положението на българското малцинство в Сърбия, за конкретните с години нерешавани проблеми. Г-н Ковачев, Иван Николов, председателят на Българския културно-информационен център в Босилеград изрази голямата си тревога, че въпреки усилията, които и вие полагате и българската държава - макар и епизодично, макар и не в пълна сила - на терен, в Западните покрайнини проблемите остават. Няма промяна в защита на правата на българското малцинство.

Андрей Ковачев: Как да има, като в самата Сърбия, както, разбира се, и в България много трудно се отървахме от манталитета на комунизма. Този манталитет си седи. Ако минете в Босилеград през главната улица, ще видите, че тя се нарича „Маршал Тито“, училището е „Георги Димитров“, всичко е замръзнало от времето на комунизма. Така че, какво да искаме от тези хора, които обещава. Кмета и на мен преди няколко години каза, че нещо ще се промени. Нищо не направи и той, разбира се. Освен това между българската общност вътре има определени противоречия. Аз се радвам, че има родолюбиви българи и български организации, както културно-информационният център на г-н Николов, към когото имам огромно уважение, както и Сдружението „Глас, което организира за 22-ри път детският великденски фестивал в Босилеград, който ние българските евродепутати всяка година подкрепяме и финансираме. Аз ще бъда в неделя в Босилеград за откриването на фестивала. Обаче, проблемът е сериозен. Сръбските власти си позволяват многократно да лъжат и шикалкавят с напечатването на учебниците. Сега обещаха лично - президентът на Сърбия на президента Плевнелиев, когато беше в Белград. Уж били вече напечатани учебниците, но по мои данни не са пристигнали. Това е една сага, която продължава от толкова много години. Икономическото състояние на населението с българи регион е много тежко, като съпоставка с останалата част със Сърбия. Той е изоставен, с лоша инфраструктура, не добра перспектива за младите хора, за да останат там и накрая, това, което каза г-н Николов е наистина така с намаляването на населението на българите в Босилеград. Много се радвам, че има млади българчета, които учат в училището и които техните родители държат да запазят българските наши традиции, българския език и българската религия с нашето богослужение на български език. Всичко това, което ни свързва с България. Сърбия е тръгнала по пътя на европейската интеграция, поне на думи. Ние многократно като български евродепутати сме поставяли въпросите в докладите за напредък на Сърбия и пак, както споменах преди малко, има едно останало от комунизма шикалкавене. Не само наименованията на улиците са същите, но и в мисленето си много хора са застинали от времето на Тито.

Водец: Тази продължаваща в Сърбия манталитетна комунизация можем да я видим дори в красивото име на българския град Цариброд – наричат го Димитровград. Можем да я видим в паметниците на комунистическите лидери. Това, със сигурност, много трудно ще се промени. Но какви изисквания, отнасящи се за правата на българското малцинство, може да предявите в ЕП към Сърбия в хода на преговорния процес за нейната евроинтеграция?

Андрей Ковачев: Нека не забравяме за паметниците на комунистическите лидери и да допълним за т.нар. дни на борбата срещу „фашистка българска окупация“ на нашите Западни покрайнини, които все още се честват. Тук с ръка на сърце трябва да си кажем, че в България ние сме изключително разединени

и наследниците на българските комунисти продължава с тяхната митология за 9-ти септември, Георги Димитров и т.н. Така че и в България ние не сме докарали докрай дебата за историята, пък камо ли в Сърбия, където нещата са още по-закоравели и още по-застинали в хватката на комунизма.

Водец: Но как можем да облекчим участието на нашите сънародници в Западните покрайнини?

Андрей Ковачев: Единственият инструмент за преодоляване на раните от миналото е европейската интеграция. По

Андрей Ковачев,
евродепутат от ГЕРБ/ЕНП

пътя на тази европейска интеграция, ако Сърбия иска честно да стане част от европейското семейство, трябва да се зачитат правата на малцинствата, да не се шикалкави, да се решат проблемите, както икономическите, така и културните на нашите сънародници. Ние го поставяме многократно на всички нива, като евродепутати, аз и моите колеги в Комисията по външна политика. Виждаме, че Росен Плевнелиев на ниво президент също поставя този въпрос. Има, обаче, един вид пренебрежение от страна на сръбските министри, без да съобщавам имена. С един от тях говорих съвсем наскоро и той каза, че сме били повтаряли едно и също за тези учебници. Разбира се, че ще говорим за тях, докато продължавате да ни лъжете. Пет години аз говоря с колко много посланици на Сърбия за тези учебници и все нещо се получава. Няколко финансови възможности в Белград да се напечатат,

нещо станало друго и 5 години ги няма тези учебници, а не се разрешават български учебници, разбира се, да бъдат изпратени в училището. Те трябва да бъдат сръбски.

Водец: Защо?

Андрей Ковачев: Ами, защото такава е законодателството на Сърбия. Те трябва да бъдат сръбски учебници, преведени на български език и напечатани в Сърбия. Това е по тяхното законодателство.

Водец: Г-н Ковачев, вие ще откриете Международния детски великденски фестивал в неделя. Какво ще кажете на децата, на младите българчета в Босилеград?

Андрей Ковачев: По ирония на съдбата в училище, което носи името на Георги Димитров. Това няма как да го преглътна. Човека, който подписа Бледската спогодба от 1947 г., с която предаде и нашите сънародници там, неговото име да е дадено на училището, където се обучават младите българчета. Ще им кажа да имат вяра, това, което и на вас казах, че бъдещето е в един общ Европейски съюз, където границите да станат символични, както в западната част на европейския континент. Тази несправедлива граница, която е между нас, да не ни разделя вече, както ни е разделяла за поколения преди това. Да бъдем европейски граждани, независимо дали сме в едната или другата страна на границата. Икономически, разбира се, трябва да им вдъхнем доверие на тези хора. Да им обясним как инфраструктурно могат да се използват фондове на ЕС за облекчаване на икономическата ситуация на региона.

Водец: Няма ли да ги натъжат тези думи? Ще им посочите едно хубаво бъдеще, а в момента то твърде контрастира с тяхното всекидневие.

Андрей Ковачев: То не е кой знае колко по-различно от всекидневието на младите българи, които са в малко по-икономически западните региони на България, като Северозападния регион, и не смятам, че нямат бъдеще българите в Западните покрайнини или в Босилеград. Напротив, това ще се опитам да им го кажа. И още: не само, че не са забравени, напротив, ние редовно се сещаме за тях, правим редовно инициативи заедно с организацията на българите в този град.

Цоня Събчева

За нас не е важно какво се говори в Белград и в София

Водец: Евродепутатът от ГЕРБ/ЕНП Андрей Ковачев ще открие в неделя „XXII Международен детски великденски фестивал - Босилеград 2015 г.“ Това е повод да поставим за пореден път въпроса за положението на българското малцинство в Сърбия, за конкретните с години нерешавани проблеми. За тях ще говорим с Иван Николов, председател на Българския културно-информационен център Босилеград - огнище на българската култура и идентичност в Западните покрайнини. Тук ще предложат един цитат от Иван Николов. „Да си българин в Сърбия, това значи да понесеш всичката омраза и презрение, умилнено отглеждани през последните 2 века от Сръбската история и култура. Това значи да понесеш натрупаната омраза от пораженията, нанесени от Българската армия през войните. Да си подложен на всички методи в света за асимилация, сърбизация и да живееш в икономически най-изостаналите райони на Сърбия.“ Това са думи на Иван Николов. И след силата на публицистиката, към конкретиката на всекидневие - г-н Николов, как подрежда темите на българите в западните покрайнини?

Иван Николов: Те са си доста подредени: въпросите с образованието, служебната употреба на езика и писмото; информирането на български език; икономическата изолация; репресиите, които все още продължават; липса на свобода на словото, свободни избори и ред други неща, които спират нашето развитие и възможността да тръгнем напред.

Водец: Г-н Николов, чувствате ли се в Босилеград изоставени, забравени от Майка България?

Иван Николов: В интерес на истината през последните години успяхме доста да напреднем в контактите с България, но за съжаление, не е достатъчно това което успяхме да направим, за да спрем асимилационния процес и да създадем предпоставки за нашето нормално развитие. Моите почитания към г-н Ковачев, който не веднъж е защитавал правата и интересите на българското малцинство в Европейския парламент - както на българите в Македония, така и на българите в Сърбия - но за съжаление липсата на резултати леко ни отчайва. Това е така, защото Сърбия явно има доста объркана външна политическа ориентация, бих казал разкочена между Изтока и Запада. И именно това не е обнадеждаващо, че в скоро време тя ще промени отношението си към малцинствата, към правата на човека, дори и в интереса на членството си в ЕС, защото както вече споменах, там няма ясна политическа ориентация, особено след 2003-та година, когато на входа на сградата на сръбското правителство бе застрелян единственият модерен про-европейски политик на Сърбия – Зоран Джинджич.

Водец: Това, че знаем много малко за вашите проблеми, правят ли ни съучастници към тези, които ви мачкат?

Иван Николов: Вижте, липсата на резултати, никога не амнистира от отговорност. Въпреки опитите нещо да направим и нещо конкретно да променим, фактите ни оспорват в това отношение, защото реално погледнато, ние нямаме напредък по спазването на правата на малцинството в Босилеград. Има разбира се, раздвижване, има говорене, има поставяне на проблемите има и предложения за решение, но няма готовност както от едната, така и от другата страна да се променят нещата. Независимо от всичко, доста се говори и аз съм удовлетворен, че дори и на срещите на високо равнище между България и Сърбия нашите проблеми се поставят. Както знаете, нашият център беше един от авторите на Платформата за защита на правата на българското малцинство и доколкото имам информация, тя е била тема на обсъждане и на 13-ти март в Белград при посещението на президента Плевнелиев, но пак казвам, тук на място, не се чувства нищо. В крайна сметка, за нас не е важно какво се говори в Белград и в София, важно е какво е какво се прави тук на терена. Истината е, че все още нищо не се прави. Ние все още сме изолиран район, няма свободно движение на хора, стоки идеи, капитали, няма свободно развитие на бизнеса. Благодарение на българското гражданство, за което България отвори врати, много хора в активна трудова възраст при липсата на всякаква друга перспектива, отидоха на запад. Това, обаче, не е добре. Само за последните 15 години Босилеград е намалял с още 25% от населението, и това изобщо не са окуражаващи процеси.

Цоня Събчева

Чалгата е петата колона у нас

Интервю пред „Труд“ 6 февруари 2015г.

Г-н Николов, какво е Поезията - дар Божии или проклятие?

Може би дар да пресъздаваш проклятието на живота, да се замислиш над него, да го разобличиш, да го направиш по-приемлив и благороден. В този смисъл Поезията е страдание, една дълбоко изживяна болка от която не можеш да се освободиш ако не я преточиш в стих и не я споделиш с другите.

По логиката на предходния въпрос, какво е да си българин в Сърбия?

Това е индивидуално усещане и вероятно всеки си го усеща по своему. От моя гледна точка, да си българин в Сърбия значи да изтърпиш върху себе си всичката омраза и презрение към българите съзнателно култивирана през последните два века в сръбската наука и в масовата култура. Да понесеш натрупаната омраза и отмъстителност от пораженията нанесени от българската армия през войните. Да се сблъскаш с пресиленото и често пъти с нищо непридизвикано високомерие към българите. Да понесеш всички известни в света методи за национална и културна асимилация (сърбизация) и да живееш в икономически най-изостаналите райони на Сърбия. Да гледаш как съзнателно се разрушават културно-историческите паметници, църкви и надгробни паметници от времето на българската национална история. Да гледаш как децата ти ги възпитават на сръбски език като сърби и как бабите и дядовците не разбират какво им говорят децата и внуците. С една дума, безпомощно да гледаш как се топи твоя народ под натиска на великосръбската асимилационна политика и да неможеш нищо да направиш. И да гледаш как твоите поробители и еничари на българщината топло ги посрещат в София като братя, славяни и пр. и си правят бизнес сделки през твоя гръб, развиват добросъседски отношения и се възхищават на сръбската чалга.

За големи части от българската нация Освободителната руско-турска война само смени поробителите - Северна Добруджа остана под румънско, а Поморавието - под сръбско владичество. След 137 години асимилационен натиск, има ли хора в Поморавието с българско самосъзнание?

Вече ви казах какво е да си българин в Сърбия. Как да очаквате, че след 137 години системна асимилационна политика в Поморавието, при това провеждана при пълно мълчание от българска страна, днес там може да има хора с българско самосъзнание? Да, възможно е да има българско самосъзнание като някакво дълбоко потиснато лично усещане, като семеен спомен, като запазен стар документ с който те днес се опитват да се докопат до българско гражданство за да избягат от „небесна Сърбия“ в свободния свят, но не и като свободно, публично изразено национално самоопределение на свободни хора. Иначе, останките на българският език, на българския фолклор, на българската етнография, на българските паметници, не оставят никакво съмнение за националния произход на тези хора у всеки непредубеден наблюдател.

Кои са основните проблеми за българското малцинство в Сърбия и как могат да бъдат решени те?

Нашият основен проблем (от който произлизат всички останали) е, че от една страна сме подложени на агресивна асимилационна (сърбизаторска) политика, а от друга, на унищожителното бездействие на nihilistичните български управници. Те имаха всички аргументи да поискат решаването на нашия проблем при разпадането на Югославия като част от югославската криза, но явно не бяха

дораснали за това. Не са дораснали и днес. Те се плъзгат по повърхността да говорят зазубрени клишета за спазването на човешките права, сякаш говорят за правата на някое племе в Африка, а не за пожертван български народ и части от българска държавна територия които в Париж са хвърлен в устата на сръбският шовинизъм за да се спаси държавата България. Кризата на днешната българска държавност е породена от неспособността ни да създадем собствена национална доктрина и национална стратегия и да се мобилизираме около тях. Българските политици по времето на тнр. преход направиха множество грешки които историята няма да им прости, но това със Западните покрайнини си беше чисто национално предателство. Вместо да поставят въпроса за правоприемствеността на Западните покрайнини след разпадането на Югославия пред международните фактори които се занимаваха с решаването на юго-кризата, те се избиваха да нарушават юго-ембаргото за да забогатеят и изпадаха в транс на концертите на сръбските чалгаджийки.

Западните покрайнини винаги са били един изкуствен придатък към бившата югославска държава и в продължение на един век не можах да се интегрират към сръбският хинтерланд, просто защото в чисто географско отношение, всички наши пазари, училища, железници и пътища, в миналото и днес, водят към България. След поредното разпадане на Югославия, ние изпаднахме в още по-трудно положение, защото в икономическо отношение Сърбия се интересува само от източване на нашите природни ресурси. Ние сме далеч от сръбските пазари и пътища и не сме печеливши за сръбската икономика и те затова не инвестират у нас. По силата на пазарните закони, те нямат друг интерес от нас освен да използват нашите природни ресурси. Така лъсва първоначалната военно-стратегическа цел предявена още при подписването на Ньойския договор 1919г. – обезлюдяване и обезбългаряване на този район с цел трайно завладяване и укрепване на сръбско-българската граница.

От друга страна, след обособяването на Косово и Македония като независими държави, Западните покрайнини не могат да разчитат и с техните пазари. От България ни дели непроходима за икономическо сътрудничество и стокообмен граница. Стегнати в този железен обръч, ние с всеки изминат ден се стопяваме пред очите на българските управници и то само на 50-100км. от София. Те всъщност не знаят какво да правят с нас. Наслушахме се на общи приказки, че видите ли, когато Сърбия започне преговорите за членство в ЕС ще трябва да отвори 23 и 24 преговорна глава и ще трябва да изпълни европейските критерии за спазване на човешките и малцинствени права и тогава всичко ще цъфне у нас! Българските политици, милите, безусловно и безрезервно подкрепят Сърбия за членство в ЕС и то без някой да им иска такава подкрепа! А през това време Сърбия се управлява от ястребите на Сръбската радикална партия на Шешел, самият той бе пуснат от затвора в Хага и спокойно води политическа кампания за прекратяване на преговорите с ЕС и остър завой към Русия и членство в евразийския съюз! Някой ще каже, че това е смешно и невъзможно. Но това не бива да се подценява и пренебрегва.

На този фон става някак си е дребно и безсмислено да припомним за безкрайно продължаващите проблеми с

образованието на български език, липсата на български учебници, свободата на словото на български език, религиозните права, паметниците на културата, политическите права и свободи, преследването на хората с ясно изразено българско национално самосъзнание и пр.

Можеш ли да направиш една обективна съпоставка между народопсихологията на българите и на сърбите?

По принцип, споделям становището, че всички хора се раждат еднакви и равноправни, и на чисто човешки план, не съм склон да правя типологии на народите. Народопсихологията се създава и променя с течение на времето под влиянието на живите културните модели създаващи се от множество фактори: народното творчество, музиката, митовете, традициите, системите за възпитание и образование, интерпретация на историята, политиката, религията, военната доктрина, литературата, театъра, спорта, медиите, кинематографията и пр. Дотолкова можем да говорим и за разлики. С всички условности, тази съпоставка в днешно време може да се сведе до разликата между преекспонирания грандомански колективизъм при сърбите и подчертаният индивидуализъм и потиснатото национално самочувствие при българите.

Разкажи за Българския културно-информационен център в Босилеград.

Културно-информационният център бе създаден в един политически проблясък в България през 1997г. с цел провеждане на българска културно-

просветна дейност в Западните покрайнини, разбира се, в рамките на сръбското законодателство. Създаването и работата в КИЦ-а приехме като национална кауза, поемайки всички рискове за личната си сигурност по времето на гражданската война в бивша Югославия до днес. Платихме висока цена изтърпявайки много лишения, заплахи, съдебни преследвания и наказания от сръбските власти.

Независимо от това, през изтеклите години заедно с българските държавни институции, университети, училища, музеи, културни дейци и хора на науката и изкуството, ние успяхме да овладеем асимилационния процес и да постигнем резултати които не бяха мислими в годините когато започнахме тази родолюбива мисия. За това свидетелстват и многобройните признания които КИЦ-а е получавал от българските държавни институции, университети, академични среди и обикновени хора.

В резултат на тази наша съвместна работа, днес почти всички гимназисти от Босилеград отиват да следват в България, увеличи се интересът за придобиване на българско гражданство, почти целия транспортен парк в Босилеград днес е с български регистрационни номера, отбелязват се почти всички национални празници, значителни дати и юбилеи от българската история, увеличи се интересът за българският туризъм и се завърна интересът към българската култура и спорт в Босилеград. Българското население в Босилеград вече с гордост изявява своята национална самоличност и много живо следи обществения и културен живот в Родината. Жалко, че на фона на тия големи културни промени, българският бизнес ни прескочи и отиде в централна Сърбия...

За съжаление, след 2008г. се усилиха подмолните действия за овладяване на КИЦ-а, изземване на неговите дейности от страна на местните общински власти, изолиране и маргинализиране на възрожденската дейност на

КИЦ-а в обществения живот в Босилеград. Мисля, че в София не осъзнават колко опасно може да бъде това.

Каква стратегия трябва да приеме България, за да реши проблема със Западните покрайнини?

Първо, самата България се нуждае от национална стратегия и доктрина за собственото си развитие. Второ, в рамките на тия основополагащи държавнотворчески документи трябва да се набележат целите по отношение на Македония, Западните покрайнини, българите в чужбина и т.н. Нещо се прави по този въпрос и то основно в научните среди. Но за разлика от всички други съседни държави, България все още няма такива общоприети, очистени от партизанщина и задължителни за всички партии и политически документи. Така, както например Конституцията е задължителна за всички.

За решаването на проблема Западни покрайнини не е нужно да се води война. Има достатъчно цивилизовани, дипломатически и международно правни механизми за решаване на териториални и други спорове между държавите които България не е използвала и очевидно не иска да ги използва. Те са общоизвестни и благодарение на тях – Румъния спечели Змийския остров от Украйна, Хърватия и Сърбия се съдят пред Международния съд за Шаренградската ада на Дунава, Словения и Хърватия също си оспорват Пиранския залив и т.н. Има и достатъчно аргументи в наша полза. Има и други начини за решаване на този проблем със или без международно участие. Пак подчертавам, проблемът е в кризата на българската държавност и постоянната липса на подготвени държавници.

Българската държава днес се е превърнала в част от Брюкселската администрация. Забравя се, че в този си вид ЕС е само среда за съгласуване на общи позиции по безспорни въпроси, формула за определяне на най-малкото общо кратко, но не и механизъм за отстояване на национални интереси. Националните интереси се отстояват чрез противопоставяне на другите.

Отстрани нещата се виждат по-ясно - можеш ли като в огледало да ни покажеш един народопсихологически портрет на днешните българи от свободна България? /сякаш забравихме да обичаме ближния, не ценим свободата си, омързеливихме се, станяхме черногледни и мърморковци, които мислят със stomасите и джобовете си - това са мои наблюдения.../

Прав сте, тази нова народопсихология е убийствена за България. Тя няма нищо общо с онази народопсихология пред която са падали големи европейски държави. Имаме нужда от ново българско възраждане. Трябва да се мисли какви са причините за тази нова народопсихология. Тя нее някакво случайно настроение. Тя си има своите социални и културни измерения породени от кризата на българската държавност. Грешките направени по времето на прехода, кризата в системата на образованието и възпитанието на подрастващите, кризата в стопанството, в енергетиката, в здравеопазването, демографията, повсеместната корупция, медиите, демокрацията – всичко това създава саможиви хора които животински ламтят за пари, пиене, ядене и секс. Днешният българин в свободна България все още не осъзнава, че за да се промени България, първо самият той трябва да се промени - да излезе от ролята на послушен комунистически поданик и да се вземе в ръце влизайки в ролята на свободен и активен български гражданин. Българите имаха прекалено големи, нереални очаквания от ЕС – че той ще им замести СССР. Оказа се, че европейската динамика и европейските правила на играта са прекалено трудни и тежки за текезарските навици на средностатистическият българин. Оттук се появи разочарованието и евроскептицизма и то не само в България. Европа е просто един шанс, но не е гаранция за нищо.

След Начертанието на Гарашанин и Македонизма на

Новакович сега най-новото оръжие, с което сръбските шовинисти атакуват България и нашата нация е Шопизмът... бъркам ли някъде?

Така е, тази квази-научна теория за сърбо-шопите като нещо отделно от българската нация, отделен език, отделен фолклор, отделна писменост се тиражира в сръбската наука още от 90-те години. Правеха се и преводи на българските класици на тнр. „шопски език“, правеха се „шопски“ речници, пишеха се дипломни работи и дисертации, правеха се разни проекти с ученици и студенти за насаждане на чувство за принадлежност към тнр. „Шопска нация“. Българските учени винаги с насмешка са гледали на тези „научни“ спекулации, но опитът с македонизма показва колко опасни могат да бъдат те.

Това не е единственото оръжие с което се атакува българската нация. Вижте сръбската чалга. Тя също е силна форма на разпространяване на сръбската масова култура в България при това нискокачествена и долнопробна. Лесна за възприемане с елементарните си хедонистични послания, тя убива чувството за хармония и естетика и идеално пасва на новия ни народопсихологически портрет за който вече споменахме.

Без покровителството на Русия сръбската мегаломания отдавна щеше да е погребана. Има ли начини България да повлияе на тази руска политика, която от над 100 години е насочена против българските национални интереси?

Въпрос на дипломатическо умение е да печелиш съюзници за да постигнеш националните си интереси и тука няма място за никакви партийни емоции. България трудно може да повлияе на руската политика, тя е ясна и предвидима. Въпросът е може ли да използва влиянието на руската политика в полза на собствените си национални интереси. Не забравяйте, че и България до скоро се намиреше в позицията на малка сестричка спрямо Русия, в каквато днес се намира Сърбия, но това още не означава, че Русия ще гарантира сръбските национални интереси само заради русофилските настроения на Шешел. Русия е естествен и традиционен съюзник на Сърбия, но не заради сръбските, а заради своите си интереси на Балканите.

Кое е последното стихотворение, което си написал?

Падежите

*Майка ми три хилядолетия
се моли на Човешикият син
виснал на кръста Голготен,
а падежите падат
от суровата пръчка
на чуждия даскал,
и горещи детски сълзи
се свличат по бузите
от пляска на плесницата -
изстрел в сърцето на тирана.*

*Плаче езикът на майка ми
от крехкия смях на внуците,
дошли от сиропиталището
на овдовялата история
не вкусили топлия хляб
и неразбиращи приказките
и приспивните песни на баба.*

*Лястовиците отлитат на ята,
славеите оплакват песните си,
а бялата врана се крие
в хайдушките хрусталаци,
от рошавите лешояди
прелитащи бойните полета.*

Щом народът мълчи - значи е съгласен!

Стефан Цанев

Българските държавници не са подготвени и никога не са и сънували, че ще се издигнат, твърди известният писател.

-Какво всъщност става в България?

- Пред търпеливия ни народ се разиграва жалък водевил, маските на действащите лица са банални до повръщане. Гледам по телевизията: чехите трошат витрините на Прага заради това, че там са допуснати да заседават Световната банка и Международният валутен фонд, ние тук ги посрещаме с метани.

Там протестират против глобализацията, която застрашава националната им независимост, ние тук обявяваме това за главна цел на националната ни политика. Те ли са „пещерни вандали“, ний ли сме подлизурковци? Ний май пак така ги ругаехме чехите и през 1968-а. Те лягаха пред съветските танкове, а ний викахме «ура» подир танковете... Не знам, не ме интересува вече. Щом народът мълчи - значи е съгласен. Всеки народ сам кове съдбата си.

- У нас също протестираха на площада - шепта комунисти.

- Това е закономерният епилог на политическия ни водевил: хората започнаха да тъгуват за „доброто старо време“ на комунистическата диктатура. А няма по-страшно от това. Социалното неравенство ражда комунизъм. Бедният никога няма да си признае, че е справедливо беден, завистта му към богатите ражда омраза, омразата е майка на бунта. Така че тези, които използват демократията, за да забогатеят за сметка на обедняващия народ - са истинските гробокопачи (спомняте ли си тази дума?) на демокрацията. Но не бойте се, нашият народ е кротък...

- Това лошо ли е?

- И Исус е бил кротък, но това не му е попречило да изгони с камшик търговците от храма...

- Затова ли управляващите у нас не зачитат народа, защото си трае?

- Напротив, управляващите затова обичат народа и са му благодарни, защото какво щяха да правят, ако не си мълчи и не си трае... Никой от тези момчета не е и сънувал, че ще става министър или нещо повече. Никой от тях не е управлявал дори едно село - по-лесно ли е да управляваш цяла една държава? Казвам това за тяхно оправдание. Те дойдоха на власт без опит, без екипи. Представете си: избират ви изведнъж за президент или министър-председател или за министър някакъв. Край вас има двама-трима приятели, но и те не искат. Започват да се обаждат на бивши съученици или състуденти, но повечето от тях също не щат, понеже и те не са подготвени за такава работа. Разните кариеристчета обаче напират, ласкаят те, подмазват се и ти, щеш, не щеш - вземаш ги, обграждаш се със случайни хора. А в държавните дела съветниците решават всичко. Съветниците трябва да са по-умни и по-компетентни от държавника. Умът и талантът на държавника се състои в уменията му да използва талантите и мозъците на сътрудниците си. За съжаление малцина осъзнават това. Случайно попадналият във властта човек си мисли, че се е издигнал, защото е по-умен от другите, въобразява си,

че колкото по-високо се издига, толкова по-умен става. И види ли по-умен човек край себе си, гони го. Не дай боже пък, ако някой има доблестта да му каже истината в очите - обявява го за враг. Така долу-горе постъпваха с интелигенцията нашите държавници през последните десетина години.

- Но не става ли все така от Освобождението насам?

- Това сравнение често се споменава и аз май съм го правил, но е ужасно невярно! Строителите на новата ни държава след Освобождението (споменавам само министър-председателите и председателите на Народното събрание) не са случайни хора, това са все бивши борци за свобода: апостолите и участниците в Априлското въстание Стефан Стамболов, Захарий Стоянов и Георги Живков, опълченецът Димитър Петков, възрожденските писатели Васил Друмев (митрополит Климент) и Петко Славейков, радетелите за културна и църковна независимост Антим Първи, Тодор Икономов, Драган Цанков. Независимо от различията си всички тези хора са имали една цел: да реализират възрожденския си идеал за свободна и независима държава. Сега можем ли да се похвалим, че във властта участват подобни бивши борци за освобождаването ни от комунизма, имат ли те възможност да реализират идеала си за свобода и демокрация? Даже не е смешно. Веднага след 1989 година във Великото народно събрание наистина се мярнаха неколцина бивши политзатворници и лагеристи и някой-друг пишман дисидент, но всичките те набързо и твърде неелегантно бяха отстранени.

- За какъв идеал говорите днес?

Народът ни е объркан, в безпътница е, няма идеал, затова е инертен. Никой от държавниците ни през последните 10 години не можа да посочи на народа нов идеал. Да, разрушихме старите идеали и илюзии - и трябваше, но нови няма. Прагматизмът - да спечелиш пари, да си построиш къща, да се наядеш, да се напиеш - не е идеал. Прагматизмът събужда инстинктите, но не и високите духовни пориви. А само такива високи пориви могат да възкресят отечеството ни.

- Прагматизмът обаче помогна на управляващите да забогатеят.

- Това не е само безнравствена простачина, това е престъпление към демокрацията. Спомнете си Проектоустанова на Дякона Левски, където пише за мечтаната от него «чиста и свята република», там той казва: «Ако някой злоупотреби със служебната си власт за своя изгода - да се накаже със смърт.» Защо някой не предложи този закон за гласуване в Народното събрание? Смях в залата.

- Вие сте публична личност. Заплашват ли ви?

- Да, твърде често. По телефона, писмено и по улицата. Че ще ме пребият, че ще ме убият, и децата ми, и жена ми. Веднъж дори един искаше да ме наръга с нож на улицата. Върви до мен и съска в ухото ми: „Ей там зад ъгъла ще те заколя!“ Смешното е, че насреща ни се зададе полицаи. „Сержант - викам му, - този иска да ме заколи.“ Сержантът обаче се направи, че не чу. Добре, че с мен беше Доротей, развика се и оня с ножа побягна, крещейки: „Аз пак ще те намеря...“ Страшно е, но да ходи човек с охрана е смешно, недостойно е. Независимо държавник ли си, поет ли си. Иначе как бих чул и добрите, и тъжните думи, които ми казват по улиците, по пазарите, в трамвая, във влака. Как бих разбрал какво мълчи и какво радва народа ми? Който се страхува от народната любов и от народния гняв, да си стои вкъщи, да се свре в скута на жена си и да си кротува там.

След посещението на президента Плевнелиев в Белград

Отзивни след срещата на президента Плевнелиев с представители на българското малцинство в Сърбия

По време на двудневното си официално посещение в Р. Сърбия, българският президент Росен Плевнелиев се срещна и с представители на българското малцинство в тази страна. Срещата се състоя на 13 март в сградата на българското посолство в Белград. На срещата присъства и българският външен министър Даниел Митов.

Във връзка с това посещение от прессекретариата на президента обявиха, че „до края на годината българското и сръбското правителство планират да проведат първото си съвместно заседание, след което ще бъде подготвено посещение на президентите на двете страни в районите с компактно българско население“.

Ето какво споделя за срещата в българското посолство Иван Николов, председател на Културно-информационния център на българите в Босилеград (б.р. – на снимката подолу той е в центъра, вдясно от президента Плевнелиев):

„Президентът Плевнелиев на срещата с представителите на българското малцинство в българското посолство в Белград, 13.03.2015 г., ни увери, че Политическата платформа за защита на правата и интересите на българите, чийто автор е КИЦ „Босилеград“, е била сложена на дневен ред в разговорите на двамата президенти. Даже я извади от джоба си и ни я показа. Това е огромна морална победа за всички нас, които участвахме в нейното писане, обсъждане и подписване. Но, както неведнъж съм подчертавал, за нас няма никакво значение какво се говори в Белград и София, а какво наистина се прави в Босилеград и Цариград. Все пак, надежда има, дотолкова, доколкото ние самите продължаваме да вярваме, да се борим и да настояваме да ни чуят.“

Българите в

Румен Леонидов

Защо родните политици се страхуват да защитят националните ни интереси?

Горното подзаглавие може би вече започва да остарява, особено след като най-сетне доживях да прочета следното: „Сърбия не може да стане член на Европейския съюз, ако не реши въпроса с българската общност в Западните покрайнини“, заяви вицепрезидентът Маргарита Попова при посещението си Българския културно-информационен център в Босилеград. „Сърбия ще стане член на ЕС, обаче без решаване на вашите въпроси няма как да се случи това“, обрна се вицепрезидентът ни към сънародниците в Босилеград.

Подзаглавието може и да остарява, но проблемът си остава същия. Затова реших отново да го публикувам, макар че го написах преди две години. Тогава в заседателната зала на Народната библиотека „Св.св. Кирил и Методий“, при пълно медийно затъмнение, за първи път у нас се проведе национална дискусия за днешната съдба и бъдещето на Западните покрайнини след разпада на република Югославия.

Съорганизатори на дискусията бяха Българската академия на науките и изкуствата /БАНИ/, на нейния Научен център за българска национална стратегия, Институтът за външна политика към БАНИ, Асоциацията на българите по света и Световният парламент на българите.

Краят на предисторията като история

Както е известно въз основата на Ньойския договор от 1919 г. от царство България тези територии са откъснати „по стратегически съображения“ и присъединени към Кралството на сърбите, хърватите и словенците, което десет години по-късно се преименува на Кралство Югославия.

От 1991 г. държавата Югославия не съществува на картата на Европа – тя се разпада на шест независими държави, а по-късно и Черна гора се отдели от Сърбия. Съгласно международното право, когато една държава престане да бъде държавноправен субект, всички подписани от нея договори губят правната си сила. Бившите югославски републики, днес вече независими, не взеха решение за правопримството на Западните покрайнини, и в нарушение на международното право Република Сърбия присъедини тези територии към своята държава.

В доклада си акад. д-р Емил Александров, директор на научния център по българистика на БАНИ, бяха ясно формулирани трите възможности пред Република България и нейните държавни позиции:

1. След като Югославия не съществува и пописаните от нея международни договори губят правната си сила, едно от възможните решения е Западните покрайнини да бъдат безусловно върнати на България. Това е най-правилното и справедливо решение.

Ако сръбското правителство откаже да преговаря, трябва страната ни да потърси арбитража на международния съд в Хага с участието на другите пет бивши югославски републики.

2. Другата възможност е Западните покрайнини да се превърнат в протекторат на шестте бивши републики и тези земи да не се управляват еднолично от Сърбия, а от създаден от тях Кондуминиум /съвместно управление/.

Но това е могло да стане още през 1991 г., веднага след

Сърбия са жертва на перфидна асимилация

разпада на Югославия. Днес този вариант е малко вероятен за осъществяване и едва ли има някакъв шанс.

3. Най-реален е вариантът да се постави въпросът за съвместно управление на тази територия от Сърбия и България, като се осигури на местното население административна и културна автономия поде егидата на двете съседни страни.

В продължение на повече от 15 години нито едно българско правителство не повдигна пред международната общественост въпроса за статута на Западните покрайнини.

Какво налага всичко това? На това логично питане обстойно аргументирани отговори даде дописен член Иван Николов, директор на Културно-информационния център в Босилеград. Той изнесе основния доклад на дискусиата, озаглавен: "91 години национален гнет и асимилация на българското население в западните покрайнини".

По официални сръбски данни българите през 1960 г. са 63 000, а през 2001 г. вече са само 20 500. От 1960 г. до 1987 г. българският език поетапно е изхвърлен от българските училища. И сега се преподава като чуждестранен, само по 2-3 ч. седмично, а сръбският се учи от българчетата по 4-5 ч., „като майчин“. По законите на Югославия малцинствата мога да учат майчин език, ако най-малко 15 родители на деца изразят такова желание. Отделен проблем е, че в Сърбия все още няма учебници на български език.

След свалянето на Милошевич през 2000 г. държавата все още оказва силна съпротива срещу възстановяване изучаването на нашия език.

Едва от учената 2006/2007 г. с усилията на българските организации в Западните покрайнини е открита първата паралелка от 11 първокласници, които се обучават изцяло на български, а всички останали само на сръбски.

В Босилеград досега са открити общо 4 български паралелки, в които 43 деца учат на своя език. Като допуска една малка група от ученици да учат на родния си език, правителството на Сърбия сваля проблема от дневния ред, афиширайки, че уж спазва правата на малцинствата.

Това става на принципа „колкото поискали, толкова са получили“. И българските деца започват да се делят на пробългарски и на просръбски, за да стигне до абсурдната ситуация, че учителите трябва да ги пазят, да не се сбият през междучасието.

От май 2009 г. спират да излизат българските издания "Братство", сп. "Мост" и детският вестник "Другарче", финансирани от Скупщината на Сърбия. Още преди това са съкратени са емисиите на български по Радио и телевизия Сърбия.

Българското малцинство има 45 църкви и двама свещеници, които са наши сънародници. През 2009 г. сръбски владика Пахомий отказва да освети построената с български пари църква „Св.Иван Рилски“ в с.Парлово, Босилеградско, и започва да преследва родния отец Йоан. На двамата млади български свещеници от Димитровград, но Сръбската православна църква не им разрешава да служат в родния си град.

В сравнение с другите малцинства в Сърбия в областта на вероизповеданието нашето малцинство е много по-лошо, защото братската православна църква е основно опора на великосръбския национализъм.

Някои стари църкви и манастири са сринати, други са варосани, за да не се четат българските надписи, трети с научни фалшификации се приписват като сръбски. Изчезва надгробни паметници на българи, загинали при защитата на Босилеград от сърбите през 1913 г., а новите плочи са написани изключително на сръбски. Същевременно се издигат множество паметници на „жертвите на българските фашистки оку-

патори“ и „невинно избитите жертви“, което е груба историческа фалшификация.

В Босилеград и Димитровград има само болници за първа медицинска помощ, но няма родилни домове. При нужда болни и родилки се карат през планината Власина в съседния град Сурдулица, който е на 70 км. През зимата този път е фатално непреодолим. Българските новородени деца се записват в съседните общини като сърби, като на момичетата се слага неправилното женско окончание „-в“, а не „-ова“, което е по-лесна основа за придаване на сръбското „-ич“. Българският език не се използва пред държавните органи и власти. Зачестяват случаи на сваляне на двуезични фирми и надписи, променяне на българските имена на улици, градове, населени места и местности.

Не се издават двуезични лични документи, свидетелства, дипломи, призовки и др. Едва през 2006 г. са направени първите опити на български език да бъде водено съдопроизводството в Босилеград и Сурдулица.

В икономическо отношение българските общини са най-изостаналите в Сърбия, защото държавата съзнателно не е инвестирала в тези общини. С това тя индиректно насърчава миграцията на населението към вътрешността на страната, където българите могат по-лесно да бъдат асимилирани.

Стоките за широка употреба са 10-20% по-скъпи. Поради огромната отдалеченост от централните пазарни средища, сръбските бизнесмени нямат интерес да инвестират в Босилеград.

През последните няколко години се забелязва рязка промяна в националния състав на полицията и граничната полиция в общините с българско население като над 90% са сърби.

В официалната сръбска история е залегнало становището, че Западните покрайнини са освободени през 1920 г. През 90-те години на миналия век бе лансирана научната теза, че в Сърбия няма българи, а някакви шопи и торлаци, които живеят в областта на Стара планина и стигат някъде зад София. Започнало е дори създаването на „шопски“ речник, комбинация от сръбски и български югозападни диалекти, както и легитимирането на този изкуствен език със сръбска граматика. Дори на този нов език са били преведени няколко книги от български писатели. Това е трябвало да стане финалната фаза за асимилацията на българското малцинство. Само общата криза на сръбския национализъм и острата реакция на българската дипломация са спрели това начинание.

За да получат българско гражданство жителите на Западните покрайнини трябва да пътуват от Босилеград до София най-малко 6 пъти в продължение на два месеца, за да си извадят необходимите документи. Явно нашият законодателът също се е постарал с куп административни пречки да накара кандидатите за българско гражданство да се откажат от намеренията си.

Това са само част от фактите, които се крият от българското общество.

Участниците в дискусиата подчертаха, че като член на ЕС държавата ни има право на вето при гласуването за влизането на Сърбия в европейското семейство. Вместо да чака и да се ослушва политическата ни класа трябва да интернационализира проблема и да постави въпроса в Европарламента и пред международния съд в Хага. Издигна се и предложението да бъде потърсена дипломатическата помощ на САЩ, които единствената велика сила, която не е подписала несправедливия мирен договор в Ньой.

Гостите от Западните покрайнини, участници в дискусиата, споделиха, че българското малцинство в Сърбия е силно разколебано от поредното бездействие на българската държава.

„Безплатните“ сметки на един българин/сърбин по професия

След КИЦ-а, босилеградският кмет най-много мрази частния бизнес.

Стефан Костов от Босилеград е един от малкото успешни хора които се занимават с бизнес в родния си град водени от желанието да осигурят семейството си и някаква работа на хората. Всяка местна власт на друго място щеше да го посрещне с отворени обятия. Но не и в Босилеград който вече е град със затихващи функции.

Стефан Костов има цех за производство на мебели и дава работа на 50 души. Има планове и възможности да открива нови работни места, но кметът на Босилеград Владимир Захариев очевидно мрази частните бизнесмени, наред със законите, правосъдието, опозицията и журналистите.

Това е забелязал и германският журналист Науке Неуег в документалния филм „Изгубени в прехода“ заснет през декември миналата година във Враня, Белград, Буяновац и Босилеград. В трайлера на филма с подзаглавие „Кръстникът“ в една живописна сцена босилеградският кмет е показан като феодал който 14 години владее с този град като в „старите добри времена“. В градът в който изцяло живеят етнически българи, той е единственият кмет

който управлява като представител на Демократичната партия на Сърбия! Босилеград е на 420 километра от Белград и освен „патриотичните телевизии“ които хукнат към Босилеград когато се случи някакъв инцидент на етническа основа, тук само от време на време идват поръчкови сръбски журналисти да снимат дебелината на снега и рошавата прическа на кмета. Почти никой друг не идва да види какво се случва. А се случват много тревожни неща. Тия дни в Босилеград се проведе мащабна полицейска операция в която за няколко часа бяха арестувани 15 души, под съмнение, че са замесени в нелегален трафик на хора от Сирия, Пакистан и Афганистан. <http://www.blic.rs/Vesti/Hronika/554214/VELIKA-AKCIJA-MUP-I-BIA-Privedeno-15-osoba-krijumcarili-ljude-za-hiljadu-evra>

Години наред расте напрежението между кметската власт, интелигенцията и частните бизнесмени в Босилеград. Стефан Костов в качеството си на собственик на фирма „ЮГТУРИСТ“ на лицитацията разписана от Основния съд в Сурдулица, в края на миналата година купува от държавата сградата на бензиностанцията на изхода от града. Като собственик, той осведомява фирмата НИС ПЕТРОЛ, която дотогава държи бензиностанцията под наем, да я освободят и да му я предадат във владение. Кметът научава и със зъби и нокти се опитва да оспори купопродавателния договор, позовавайки се на договор за дарение от 1972 година между тогавашната ИНА от Загреб и Автотранспортното предприятие от Босилеград (и двете вече ги няма) не зачитайки нито купопродавателния договор нито изпълнителните наредби, с които съдът, въз основа на две изпълнителни присъди, два пъти налага на НИС ПЕТРОЛ да освободи сградата! Съдът на две инстанции отхвърля приговорите на кмета. Прокуратурата бави нещата, а кметството междуременно обявява бедствено положение

поради снеговалежите в общината и намира повод да отложи изпълнението на присъдата. Бедственото положение продължава до пролетта, но ключът от бензиностанцията остава в кметските хора, уж заради „дежурствата“ и нуждата от гориво по всяко време!?

Междувременно, Стефан Костов не може да влезне в имението си, вложеният капитал в бензиностанцията безполезно му стои, неговият адвокат прави всичко каквото законът допуска, но пътят до правдата вероятно ще бъде дълъг и изтощителен, а той безуспешно обикаля сръбските редакции в стремежа си да даде гласност на кметското своеволие. Единствената информация която успява да прокара е по белградското Б92. „Захариев владее с тази бедна община вече 14 години. Сега тече четвъртият му

мандат. През това време подчини всичко на себе си и своите интереси. В моя случай се сложи над съда и държавата. Под маската, че работи за интересите на гражданите, той всъщност ги ограбва, така че продавайки горивото прави огромни далавери и престъпления, особено с горивото което е предназначено за природните бедствия – твърди Костов“.

Тия статийки не са достатъчни да разклатят неговата империя.

Нещата очевидно са крайно съмнителни.

Защо кметът толкова се притеснява, че бензиностанцията си е сменила собственика? Какво значение има дори и ако бензиностанцията е изградена върху общински парцел даден преди повече от 40 години на ИНА която междувременно си има нови наследници? Нали и без това общината ще си плаща горивото по пазарни цени?

По-големият проблем, според Костов, е че кмета е завел своеволие и диктатура и злоупотребява със служебното си положение чрез връзките си в прокуратурата, не признава и блокира изпълнителните присъди минали през всички съдебни инстанции. Освен това, Костов твърди, че кметът, като истински „феодал“, назначава и уволнява партийните си активисти в публичния сектор за сметка на общинския бюджет, като ги назначава на договори от по един-два месеца и им дава минимални заплати въпреки че те реално нищо не работят. По този начин той постоянно изкъсо държи на подчинение около 200 души в Дирекцията за строителни площи, около 70 души в Спортното дружество „Младост“, около 20 души в градското читалище, в Общинския Културен център (контролирайки местното радио и РТВ Босилеград), Ученическия дом, Комуналното предприятие и пр. от които някои „работници“ изобщо не ходят на работа, а някои даже и не живеят в Босилеград?! Някои получават заплатите се по банкова сметка, а други „на ръка“ в общината. Костов също твърди, че кмета е злоупотребил с милиони динари чрез недовършени или даже изобщо не започнати инвестиции в Босилеград.

От няколко дни в Босилеград шуми и скандал с местният шивашки цех „КОБОС“ който е в състава на компанията „ЮМКО“ от Враня. След като бе уволнен досегашният директор Никола Крумов „поради обструкция“ и на негово място назначен Небойша Дейкович, компанията обявя, че ще възстанови производството в „КОБОС“ и ще

приеме 100 нови работника. Бе споменато, че партньор ще бъде Кюстендилската фирма „ВАЛЕНА“. На заседанието на Общинския съвет, Владимир Захариев се обяви против, с аргумента, че „ЮМКО“ искал да приватизира и последните машини и да ги продаде на безценница. Висящият въпрос и тук е: защо общинското ръководство толкова се съпротивлява на приватизацията, и задвижването на кратеното производство?

Местното радио в Босилеград е под негов пряк контрол където той често поема ролята на главен и отговорен редактор а белградските медии в Сърбия обикновено се занимават с неговата живописна прическа и хвалбите за хилядите „безплатно“ лекувани сръбски граждани от български произход на Военно-медицинска академия в София, за което, разбира се, той няма никакви заслуги. „Безплатният“ транспорт се плаща от общинския бюджет, а „работещите“ жени на работа в общината имат задачата да месят зелници и да осигуряват квасено мляко и домашна ракия с която кметът се отблагодарява на лекарите!

От всичко това, само той печели на местните избори и то като представител на сръбска националистическа партия. „Безплатното лечение“, „безплатният транспорт“, „безплатното гражданство“, „безплатното обучение на българските университети“ с което публично непрекъснато манипулира, той винаги скъпо наплаща на кметските избори с изнудване на гласове за неговата сръбска националистическа партия, а от позициите на кметската власт, провежда политика на сърбизация, икономическо изтощаване и обезлюдване на общината. Дори има наглостта да твърди, че чрез „безплатното“ лечение (без медицинско направление и анамнеза!) е спестил много пари на сръбската здравна каса, и то за сметка на своите сънародници в България!?

Използвайки неограничените ресурси на общината при провеждането на избори (и недостатъците на сръбското законодателство), Захариев миналата есен победи и на изборите за Национален съвет на българското национално малцинство и то като представител на сръбска националистическа партия. Между кметската институция (и сръбската националистическа партия която той представлява) и Националния съвет на българското малцинство, очевидно има остър конфликт на интереси, но в Белград не се интересуват от това. Като кмет и председател на Националния съвет, той двойно е застрахован – ако го подгонят като престъпник, той ще се спаси като „жертва“ за правата и интересите на българското малцинство, което, между другото, пропища по време на неговото управление и намаля с цели 25%!

Неговите най-остри критики в Босилеград са българският Културно-информационен център и Демократичния съюз на българите. Именно заради това той започна мащабна акция за тяхното компрометиране и дискредитиране пред българските институции. Крайната цел е да се закрие единствената принципна и работеща институция на българското малцинство в Сърбия. Скандалната заповед за „изтриване“ на КИЦ „Босилеград“ от регистъра на ДАБЧ (новият шеф на ДБЧ Борис Вангелов възстанови регистрацията на КИЦ в ДАБЧ!) и клеветите срещу КИЦ-а които кметът Захариев и неговият помощник Стефан Стойков са снесли на срещата с премиера Бойко Борисов, са само част от вековната сръбска антибългарска политика в Западните покрайнини, но и от отмъстителните похвати на един самозабравил се местен кмет който за 14 години неограничена власт почти опустоши родния си град който с всеки изминат ден все повече намалява.

Натискът срещу КИЦ-а има още едно друго измерение – ограничаване на свободата на словото. Списанието „Бюлетин“ издавано от КИЦ „Босилеград“ често помества критични статии за управлението на кмета Владимир Захариев.

Иван Николов

Култура с ВИЗАНТИЙСКА И РУСКА МЕРУДИЯ

След всички безуспешни опити да се закрие и изолира КИЦ „Босилеград“ като основен носител на националните, демократични и европейски ценности в Западните покрайнини, вече няколко години наблюдаваме едни бледни-кави опити за копиране на КИЦ-а, дублиране и подмяна на дейностите му утвърждаващи българската култура, свободата на словото, историческата памет (определяща националното самосъзнание), демокрацията, правата на човека и останалите общоприети национални и европейски ценности.

Софийската областна управителка г-жа Росица Иванова награди КИЦ-а с почетен знак на Софийска област

Анализа на тия опити показва, че те дори и когато се провеждат под маската на български културни събития, при това подкрепени и финансирани от България, носят съвсем други културни послания за които трудно може да се каже, че работят за утвърждаването на българския език и писмо и българското самосъзнание в Босилеград. Целите също са ясни - закриване и изолиране на КИЦ-а и продължаване на процесите на сърбизиране и обезлюдване на Западните покрайнини. Жалкото е, че в провеждането на тази политика напоследък са включени и някои български държавни институции.

Нека да проследим как протича този процес от началото на годината.

Отбелязването на Деня на българската писменост и култура - 24 май, бе създадено преди десетина години от КИЦ-а и успешно обединяваше в себе си дискусия за делото на светите братя Кирил и Методий, литературен конкурс и конкурс за детска рисунка за учениците от Гимназията и Основното училище, посещения на официални български представители и богата културна програма в църквата в с. Извор и килийното училище откъдето през 19 век е започнало българското възраждане в Крайщето. Разбира се, всичко това ставаше под намръщеният поглед на държите ченгета в Църковното настоятелство. Още през 2010г. владиката Пахомий по радио Босилеград каза, че гостите от България които идват да отбелязват 24 май в

черквата в с. Извор са „нежелани“. На следващата година един агент на сръбските служби дегизиран като свещеник на СПЦ, иначе известен активист на Радикалната партия на Шешел, поиска от полицията да ни изгони от черквата, но тя не намери законно основание да се намеси. На следващото отбелязване същият поп се натресе да ни държи политическа проповед за „Св. Кирило и Методий“, в която ни обясни сръбско-византийското тълкуване на делото на светите братя. Разбира се, в никакъв случай не биваше да се споменава, че Св. Св. Кирил и Методий са от български произход нито пък да се подчертава просветителската и евангелизаторска роля на българските царе. През май на 2013г. поп Зоран ни посъветва да си „потърсим друго място“ за отбелязване на Деня на българската писменост и култура. На следващата 2014 година се видяхме принудени да направим честването на поляната пред черквата и килийното училище.

В началото на 2015 година Дирекция „Култура“ при Столична община изпрати писмо до директора на Гимназията в Босилеград Антон Тончев със следното съдържание: „Всяка година Столична община – дирекция „Култура“ организира съвместно с община Босилеград и КИЦ „Босилеград“ честването на 24 май, 1 юни и Коледен концерт за учениците от повереното Ви училище. През 2015 година имаме желанието тези празници да бъдат организирани с Вашето съдействие, за което моля да ни уведомите“.

От писмото се вижда, че Столична община, неизвестно защо, сваля доверието си от КИЦ „Босилеград“ и се самопредлага на Гимназията съвместно да проведат отбелязването на 24 май, 1 юни и Коледния концерт. След дълго мълчание, директорът Антон Тончев се съгласява да удовлетвори искането на дирекция „Култура“. В „Културно-художествената програма“ която се проведе на 22 май, вече са включени ОУ „Георги Димитров“, „Центъра за култура“ и Народна библиотека „Христо Ботев“. Поканени са точно определени лица и институции. Естествено, КИЦ „Босилеград“ не е сред поканените. Няма и как да кааниш някого когото искаш да изолираш и елиминираш. Посланието към основния радетел на българската култура в Босилеград е ясно – вие можете да работите само толкова колкото ние ви позволим. Мястото на честването е кино-залата на Културния център. Една от точките е: „Държавната агенция за българи в чужбина представя своите равноапостоли Кирил и Методий и българо-византийско културно общение“?! Вижда се дистанцията към „техните“ (а не нашите) равноапостоли. ДАБЧ обаче не изпраща свой представител. В тържествената програма учениците рецитират сръбски, руски и български стихотворения. Акцентът е на „византийската“ и „славянската“ следа в делото на Кирил и Методий. Мъжки вокален ансамбъл „България“ от София и участието на дирекция „Култура“ е декор на събитието. После, разбира се, следва богатата „културно-забавна“ вечеря заедно с гостите.

Два дни след това, на 24 май КИЦ провежда честването на Деня на българската просвета и култура на 24 май в с. Извор, пред черквата „Св. Троица“ и Килийното учили-

ще. Училищата, които досега бяха коректни партньори на КИЦ-а при отбелязването на празника сега правят нарочен „пропуск“ и не организират децата за честването на 24 май в с. Извор. Това е регистрирано от екип на БНТ. Събитието се провежда въпреки опитите да бъде провалено. Гостува Софийската областна управителка г-жа Росица Иванова при засилено полицейско присъствие. Предрешените агенти старателно снимат всяка дума и всеки жест. А вътре в черквата се провеждат ремонтни дейности финансирани от България! Това пък добре отразява „културата“ и „византийския“ характер на управляващите и домакинстващото Църковно настоятелство.

В такъв дух протича и отбелязването на 1 юни – Ден на детето. Пак става дума за събитие което КИЦ отбележи за първи път в Босилеград и го провеждаше всяка година. Културната програма отново е осигурена от дирекция „Култура“. На сцената се изпълнява пиеса за деца. Обръ-

щайки се към децата, главният артист вмъква реплики на сръбски език, показва им знаменца на различни държави и ги кара да си разпознаят тяхното. Накрая им показва сръбското знаменце, децата казват „Дааа“ и всички ръкопляскаат. Накрая следва богат „културно-забавен обед“ за изпълнителите, гостите и домакините. Това са новите тенденции в провеждането на българската културна политика в Западните покрайнини. Българщината е точно дозирана по рецепта-

та на сръбските културтрегери и примесена с висока доза сърбомания и криворазбрана „етнотолеранция“. Което нямаше как да се проведе чрез КИЦ-а и може би точно затова дирекция „Култура“ сваля доверието си от него и си потърси нови, по-надеждни партньори в лицето на югосталгиците, бивши почитатели на Тито и на братството и единството на югославските народи.

Отвореният въпрос е, дали това наистина е официална държавна политика или просто едно чиновническо безхаберие? За една съвременна, европейска България е недопустимо да се кокетира и да се признават, подкрепят и утвърждават хората които провеждат политика на национална асимилация (сърбизация) на българското малцинство. Това определено не работи за утвърждаване на националните и европейските ценности сред българите в Босилеград, които, няма що да се лъжем, не винаги се споделят и от някои софийски чиновници. Някои от тях даже не си крият симпатиите към „юнашките“ подвизи на братята сърби. И то във времето когато модерните представители на сръбската култура, история и политика полагат огромни усилия да се разграничат от великосръбските, проюгославските и комунистическите наслоения в културата за да могат да модернизират страната и да я изведат от сегашната изолация.

За българите от Западните покрайнини България в момента олицетворява мечтата за европейския идеал. Именно заради това, нейните културни представители трябва да бъдат изключително подготвени когато идват в Босилеград. Съвсем не е без значение, с какво културно съдържание ще дойдат и на чия страна ще застанат.

Иван Николов

Долу ръцете от кирилицата - тя е българска, не славянска!

Анна Кочева

Година наред продължава борбата за международното признание на нашата азбука и срещу опитите на руснаци да изопачат истината.

Кирилицата, като най-трайното и ценно постижение, което България е дала на света, предстои да влезе в списъка на световното културно наследство на ЮНЕСКО.

Тъкмо това е най-подходящият момент да се подчертае категорично нейният български характер, настояват водещи български медиевисти и историци. Необходимостта това да стане е продиктувана от факта, че преди всичко в науката отдавна се извършават спекулации и подмяна на характера на Кирило-Методиевия език. Всички славянски народи посягат на делото на светите братя и го приписват за свое.

Обективните учени по света, независимо от разнообразното назоваване на езика ни като старославянски, църковнославянски, староцърковнославянски, винаги влагат едно и също съдържание в термините и фактически отчитат старобългарския им езиков характер. Отклоненията от това положение дълги години бяха редки. В Русия обаче беше създадена група от медиевисти, която целенасочено се опита тотално да ревизира схващането за българската народна основа на Кирило-Методиевия език. Тази основа бе максимално разширена, като в нея бе включен на първо място и руският език. Понеже групата прояви изключително шумна активност и създаде цяла школа от последователи, вече не е за пренебрегване фактът, че отново започна да се хвърля сянка на съмнение върху научната истина за родината на Кирило-Методиевия език.

Тенденциозността им, вероятно случайно, но много точно е формулирана в един от руските сборници, посветени на т.нар. древноруски език: „Да се откаже на древноруското общество самостоятелен литературен език - значи то да бъде превърнато в някаква византийско-българска сянка - нещо, което не намира никакво потвърждение във фактите и се основава на лъжливата представа за ниската култура и изостаналост на Древна Рус”, огорчено признават руските учени.

Явно историческите факти се преглъщат трудно от руските езиковеди, независимо че много висококултурни нации по света и днес използват чуждестранни книжовни езици, без това ни най-малко да накърнява техния престиж и самочувствие.

Съществува още един важен аргумент, на който обикновено не се обръща достатъчно внимание от днешните изследователи. Става дума за употребата на естественото име на Кирило-Методиевия език през Средновековието от безпристрастните и незаинтересовани чуждестранни неславянски автори, пишещи за Солунските братя и за техните ученици. Неизкушени и необременени от национални ангажменти за измисляне на специализирани термини от типа на старославянски, църковнославянски, староцърковнославянски, източ-

нославянски, рускославянски и пр. през вековете след Кирил и Методий (X-XVIII в.) гръцките книжовници използват две ясни етнически названия - славянски и български като абсолютни синоними. В гръцкия вариант от Климентовото житие на Теофилакт се говори за „род славянски, т.е. български”.

В пространното житие на Климент Охридски на гръцки също е отбелязано, че първите преводи са направени „от гръцки на български”. Същата мисъл е налице и в „Краткото житие на Климент Охридски” от Димитър Хоматиан, а тя е, че Свещеното писание е било „преведено на тукашния български диалект от Кирил”. Българският етноним се открива в латински, арменски и гр. Така Кирило-Методиевият език, възникнал върху българска народна основа (говорите в Солунско), след опита за изпъление на културната си мисия в Средна Европа (Моравия и Панония) отново се завръща в своята родна среда (България), където създава своя златен век и утвърждава истинското си етническо име.

„Азбуката, наречена „кирилица”, е оригинално българско явление”, казва за «Торнадо» историкът Пламен Павлов. „Определянето ѝ като „славянска азбука” е неточно. Тази дефиниция се дължи най-вече на славистиката от първата половина на XIX в., повлияна както имперските амбиции на тогавашната руска държава така и от слабото познаване на балканските славянски народи по същото време. Още по-неприемливо е кирилицата да бъде наричана „руска”, „сръбска” и т.н., независимо от широкото ѝ навлизане в културата на тези и други страни и народи. Неслучайно руският император праща в края на 40-те год. на XIX в. Юрий Венелин по българските земи, за да разбере защо кирилицата е българска азбука и защо за държава (и държавна история) са имали българите, та великата империя пише на техния език! Така че официално признаване на кирилицата за българска азбука в Европейския съюз не трябва да се възприема като акт, предизвикан от патриотични подбуди и емоции. Историческата истина е призната от най-авторитетните европейски учени. Обективният подход изисква научните постижения да получат официална санкция – признаването на кирилицата за български принос в европейската и световната цивилизация”, заключава Павлов.

Всъщност инициативата да се подчертае веднъж завинаги, че трите азбуки в Европа са гръцката, латинската и кирилицата, т.е. българската азбука, като трета богослужебна азбука в средновековна Европа, е идея на председателя на Фондация Българска Памет г-р Милен Врабевски с инициативен комитет доц. г-р Пламен Павлов и евродепутата г-р Андрей Ковачев. Борят се за тази кауза вече две години. „Тъкмо сега е най-подходящият момент идеята да получи и по-широка подкрепа, за да си извоюваме заслужено признание и по линия на ЮНЕСКО и в Европейския парламент. А историческите факти са повече от красноречиви - самият държавнически култ към делото на Солунските братя е доказателство за произхода и съхранението на делото на светите братя”, заяви за „Торнадо» Милен Врабевски, чиято фондация направи пътуващата изложба „Старобългарската азбука и държавата на духа”. Тя обикаля не само страната и българите от диаспората, но вече и цяла Европа и САЩ. Остава още съвсем малко в лицето на държавно-

по рамо, за да може България да се легитимира по достойнство така могъщо, както и през Средновековието.

Списъкът на ЮНЕСКО

В него влизат обекти, номинирани и одобрени по международната програма за световното наследство на Комисията за световното наследство на ЮНЕСКО. Програмата има за цел да каталогизира, именува и опазва обекти с изключително културно или природно значение за общото наследство на човечеството. При определени условия обектите от списъка могат да получат финансиране от Фонда за световно наследство. Програмата е създадена с Конвенцията за опазване на световното културно и природно наследство, която е приета от генералната конференция на ЮНЕСКО на 16 ноември 1972. Оттогава досега 182 страни са ратифицирали конвенцията.

Културните критерии

- Обектите да представят шедьовър на човешкия творчески гений;
- да представят значителен обмен на човешки ценности в даден период от време или в определена културна област от света, за развитието на архитектурата или технологиите, паметниците на изкуството, градоустройството или озеленяването;
- да са единствени по рода си или най-малкото да са изключително свидетелство за културни традиции или за цивилизация, която живее или е изчезнала.
- да са изключителен пример на някой вид сграда, архитектурен или технологичен ансамбъл или пейзаж, които да илюстрират значими етапи от развитието на световната история;
- да са изключителен пример на традиционните селища на човека, земеустройство или използването на морето, които са показателни за една или няколко култури или човешкото взаимодействие с околната среда особено в случаите, когато тя е станала уязвима под силно влияние на необратими промени;
- да са направо или осезаемо свързани със събития или живи традиции, с идеи или с вярвания, с художествени или литературни творби, които са от изключително световно значение.

РУМЪНИЯ ОБЯВИ 24 МАЙ ЗА ДЕН НА БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК

Румънският парламент обяви със закон 24 май за Ден на българския език в Румъния. Заслугата е на банатските българи, съобщава www.dveri.bg.

Идеята е на депутата Николай Миркович, който още през 2014 г. внесе предложение в румънския парламент 24 май да се чества като Ден на българския език в Румъния. Указът на румънския президент беше публикуван на 6 май т. г. в техния Държавен вестник.

Първото честване на Деня на българския език в Румъния съвпада с отбелязването на 150-годишнината от създаването на банатския български правопис от учителя Йозо Рил. По този повод представители на общността на банатските българи от три държави - Румъния, Сърбия и България - ще се съберат във Винга. Това е мястото, където за пръв път се определят правилата на писане на втория вариант на книжовния български език.

Слово за

Ангел Пелтеков

Всички ние сме слушаме различни версии за кирилицата. Често тя бива наричана славянска... Казва се, че на тази азбука пишат славяните. Но тази азбука, се използва от Таджики, Молдовци, Казахи, Узбеки, Киргизи, и други народи. Дори в румънските кралства до средата на 19 век, всички икони и Библии са написани на Кирилица. ... Какви славяни са те? И защо славянската азбука не се използва в

славянските Чехия, Словакия /които са част от Моравия/, Полша и пр?

Да се спрем на най-великото събитие от историята на човечеството – Появата на нашият Господ Иисус Христос - Словото от Бога в човешка плът.

Появи се необходимост да се предаде Благата вест на хората. Вест, която е прекасно изразена в Златния стих на Библията – Евангелие според Йоан, глава 3, стих 16:

16 Защото Бог толкова възлюбил света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот:

Амин!

За да се разпространи Благата вест, християните получили Великото поръчение на Господа – Евангелие според Матей, глава 28, стихове 19 – 20

19 Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух,

20 като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века. [Амин].

Чували ли сте, че Евангелията са били написани първоначално на гръцки език? Това не е истина. Евангелията са написани на имперския език използван в Римската империя – КОЙНЕ. Коинте представлява смесца от различни диалекти и съдържа най-голям процент гръцки думи. Но КОЙНЕ СЪДЪРЖА И ТРАКИЙСКИ ДУМИ.

А както всички знаем – траките формират БЪЛГАРСКИЯ ЕТНОСТ. Т.е. БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК е един от езиците, на който нашият Господ е казал на хората Благата вест и показал пътя към Спасението.

А това е повод за национална гордост!

Как достига Благовестието от малката римска провинция Юдея до най-отдалечените точки на Римската империя?

Една от причините за бързото разпространение на Христовото учение са Деянията на Светия Дух и чудесата на майчиния език.

Деяния, глава 2, стихове 5 - 11

5. А тогава престояваха в Ерусалим юдеи, благочестиви човеци, от всеки народ под небето.

6 И като се чу тоя шум, една навалица се събра; и смутиха се, защото всеки един ги слушаше да говорят на неговия език.

Всеки да слуша Благовестието на родния си / майчиния си / език!

българската азбука

Сега всеки един християнин може да каже – Бог говори на майчиния ми език!

7. И всички, смаяни и зачудени, си гумаха: Ето, всички тия, които говорят, не са ли галилеяни?

8. Тогава как ги слушахме да говорят всеки на собствения наш език, в който сме родени?
9. Партяни, мидяни и еламити и жители от Месопотамия, от Юдея и Кападокия, Понт и Азия,

10. Фригия и Памфилия, от Египет и ония страни от Ливия, които граничат с Кириня, и посетители от Рим - и Юдеи и прозелити,

11. Кртяни и араби, слушахме ги да говорят на нашите езици за великите Божи дела.

Амин!

Това е волята на Бог! Великите Божи дела да се говорят на майчиния език на Христовите последователи.

Този факт е залегнал във Всеобща декларация на ООН за правата на човека, Международен пакт за гражданските и политическите права, Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, Конституция на Република България и пр. В Конституцията на Република България, член 43 е записано обаче друго „Свобода да се изповядва религия или убеждения може да бъде ограничено от закон само ако това е необходимо в едно демократично общество за защита на живота и здравето, морала на демократичното общество, свободите и правата, гарантирани от Конституцията, обществената сигурност или обществения ред или за предотвратяване на подбуждане на религиозна, национална или расова омраза.”

Какъв е моралът в християнството и какъв е моралът в исляма, че е разрешено проповядването на арабски език в Сърбия, а не е разрешено проповядването на български език, по канона на Българската православна църква?

Сега вече става ясно, защо за последните почти 140 години, на територията на Сърбия не може да се намери Превод на Божието слово на майчиния език на нашите сънародници. Докато в България, дори и по времето на Турското робство, имаше свободен превод на Божието Слово /Славейковия превод/.

Специалната Мисия, с която братята Кирил и Методий създадоха новата азбука /глаголицата/ е да се преведе и напише Божието Слово от езика койне на български майчин език. Гениалното, което братята вложиха в глаголицата, за разлика от други азбуки е, че на всеки за звук, съответства писмен знак /графема/. Това дава възможност на нашите деца бързо да се научат да четат и пишат и дори да пишат думи, които никога не са чували.

В Градския летопис от XII век, създаден в манастира Градиш при Оломоуц /Моравия/, четем:

„В същото това време, Кирил и Методий, които били изнамерили Българската азбука, проповядвали Словото Божие на моравците.”

Защо чехите и словаците хората, които днес живеят на територията на Моравия и се считат за славяни, не използват днес кирилицата?

Византийският император Константин Багренородни в съчинението си “За управлението на империята”, говори за две държави с името Моравия – едната е Моравия, а другата Велика Моравия. Името Моравия, произлиза от името на река Морава. Но в басейна на Дунав има две реки с това име – Морава, която се влива при Братис-

лава. Втората река е Българска Морава, която стигайки до Централната част на Сърбия, при град Сталач заедно със Западна Морава образува река Велика Морава.

За това съществуват и двете държави – Моравия и Велика Моравия.

Ако отворим актовете на Цариградския църковен събор от 879 година – сред подписите на архиепископите и митрополитите фигурира и името на Агатон Моравски от Моравската епархия на България. Това несъмнено доказва, че Моравската мисия е била само част от Българската мисия на солунските братя.

Графемите на глаголицата днес никой не ползва. Глаголицата е безвъзвратно изоставена от т.нар. славяни. Днес се ползва една друга азбука, която е създадена по поръчение на българския цар Симеон Велики - Българската азбука. В „Похвално Слово за Симеон - 10 век” анонимен автор разкрива за събитията около създаването на азбуката.

Текстът гласи: „ПОХВАЛА ЗА ЦАР СИМЕОН”

Великият между (царете цар Симеон), възжаждал със желание пресилно - той, мощният владетел, - да открие познанията, скрити в дълбината на тез труднодостъпни книги и в мислите на многомъдрия Василий, заповяда на мене, немъдрия по знание, да променя речта във друга форма, но да запазя смисъла на мислите му.

Симеон е разпоредил да се променят САМО ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ, БЕЗ ДА СЕ ПРОМЕНЯТ ЗВУЦИТЕ, на които СЪОТВЕТСТВАТ. Всички църковни книги са били окончателно преведени на глаголица до края на управлението на Борис. А това означава, че Симеон е българският държавник дал пряка заповед за създаването на новата азбука. Точно на съвременният вариант на тази азбука, създадена по разпореждане на цар Симеон, днес пишат много народи.

Век по-късно Димитри Хоманиан, пише в творбата си „Кратко житие на Климент Охридски“, следното важно уточнение за новата азбука и Климент Охридски:

„Този велик наш отец и светилник на България бил по род от еврейските мизи, които народът обикновено знае и като българи... Те със страшна войска преминали Дунава и завзели всички съседни области: Панония и Далмация, Тракия и Илирик, а и голяма част от Македония и Тесалия. Преподобният мъж водел произхода си оттам. Той още от майчината си утроба бил избран от бога и още като дете обикнал богоугодния начин на живот. Пръв заедно с божествения Наум, Ангеларий и Горазд усърдно изучил Свещеното Писание, преведено с божествено съдействие на тукашния български диалект от Кирил, истински богомъдр и равноапостолен отец, и отначало още бил с Методий, известния учител на мизийския народ на благочестие и православна вяра.”

„Изобретил и други форми на буквите за по-голяма яснота от ония, които изнамерил мъдрият Кирил. Така чрез собственото си усърдие превърнал варварския и див народ в свет народ, като извършил апостолско дело, и заради това бил удостоен с апостолска благодат.”

Братя и Сестри, скъпи сънародници, да е честита на всички ви Българската азбука, създадена по разпореждане на цар Симеон Велики!

Бъдете Благословени!

Без болест болни лежим

Младен Сърбиновски

Идеологическите окови на македонизма превърнаха останалите македонски писатели във воайори на собствената им реалност, казва за Фрогнуз най-големият македонски писател.

- Младене, новият ти „Роман за майка Тереза“ от днес ще е в ръцете на българския читател. Защо се обърна точно към тази фигура, защо майка Тереза?

- Майка Тереза е глас и състояние на аутсайдера, разум, мисъл и послание на малкия човек към всичките нас. И ако светът може да разбере нещо от нейната вселена, това е делото на Тереза. За мисията и делото на Майка Тереза не трябва никаква училищна подготовка, никакви търсения на нейни биографични данни из Гугъл... Макар че там всичко се открива в добре подредени сайтове, а и в много книги, които са публикувани за нея, има информация от секунда до секунда какво е правила Майката на всичките чумосани през живота си. Но всичко това е разходка по повърхността, безглаво тичане към кризата, така както ходи дълги векове и човечеството. То в своята големина и мощ е достигнало до такова състояние, че за него да няма друг лек освен лечебната помощ от страна на най-слабия между неговите членове и жители. Без болест болни лежим и умираме, а заключеното човешко у всички нас никак да успяваме да намерим, да извадим на повърхността и с него да живеем. Търсим Майка Тереза на погрешни места, а нея я има навсякъде като медийна звезда или доброволен неправителствен работник. Такава, каквато е тя обаче никак не я търсим в себе си, за да видим колко я имаме вътре в себе си. А всички я имаме. Тя е нестрошима и неуязвима, но много малка, като онзи х-бозон, за когото се хвърлиха милиарди евро и изградиха най-големият научен център, за да го търсят. И беловласи старци се радваха като деца, че го откриха, че го има. На нас хората не ни трябва нищо кой знае какво от този бозон в нас, само малко човештина, само малко искреност към себе си, не много, и ето я Майка Тереза пред нас, дошла от самите нас.

- Впрочем, познава ли достатъчно добре балканския човек Майка Тереза; като че ли не е така, независимо че и тя е балканка.

- Благодаря ти, Ана, за хубавите въпроси и сега мисля, че с този отговор малко ще те изненадам. И покрай всичките предразсъдъци към балканския човек, оправдани и неоправдани, той е качествено битие и с много ресурси вътре в себе си. Той е и много по-малко разделена личност вътре в себе си от, да речем, западния човек и колкото това е негово преимущество, толкова е и негов недостатък, който много повече се вижда и са го виждали другите. Пак ще повторя, аз не написах биография за Майка Тереза, аз писах точно това - роман за нея, приказка за тази балканка от албански католически произход, която прегръщайки църковния живот и любовта към Христа, след дълги години мисионерска работа в Индия взе индийско гражданство и се превърна в една от най-ярките личности на ХХ век. До тук няма нищо необективно, но тук следва и втората част на твоя въпрос. Защо е така. И това не е предмет на този роман. Тези теми съм разработвал в други мои романи, защото македонската среда е може би тежка, прекомерно тежка за живеене, но душа дава за литература. Нормално е, политическите и полицейските апаратчици да ми завиждат за това, че аз съм първият в македонската литература, при когото целият този живот, цялата тази вавилонска смес от народи и религии съществува в моите романи. Идеологическите окови на македонизма превърнаха останалите македонски писатели във воайори на собствената им реалност. Затова им се струва невероятно да дойде някакво момче без партийни препоръки и от цялата тази жива тъкан да прави своя литература. Надявам се, качествена. Затова беше нещо съвсем нормално аз да напиша Романа за Майка Тереза. Друг не можеше така честно да се взре в себе си и вътре в себе си да търси Майка Тереза. Хайде, помислете за тази скопска среда от началото на двадесети век, тогава, когато се ражда Гонджа, в тази малка вавилонска смесица от народи и религии на българи,

турци, албанци, власи, евреи, сърби, помаци, цигани... Това не е приказката на романа, но това е основата на всеки от един от нас от Македония, хора с много идентичности, които колкото отвятре да ни раздират, толкова Силите на деня отвянги използват, за да ни манипулират. Балканският човек е качествен, но е по-манипулиран от останалите.

- А какво от духа на Майка Тереза ни липсва в днешния ден?

- Това, което ни липсва днес като на хора, ще ни липсва всеки път. Човешината. Майка Тереза има оригинален и безкрайно еднозначен начин как да въздейства върху хората. Да се помогне на безпомощния, на падналия човек. И без да го питаш защо е паднал или морално да го съдиш и да му проповядаш, помогни му и не очаквай противоуслуга. Това е най-хубавият отпечатък от Христос, в тази нейна постъпка са обединени теорията и практиката, светогледите като действие и единствена рационалност при религиите, ако изобщо може да се търси някаква рационалност при религиите. И най-силните и най-богатите във всеки един момент, по някакъв начин могат да се превърнат в пропаднали хора и на тях им трябва помощ. Човек често е паднало същество. Затова Майка Тереза е потребна всекиму.

- Да хвърлим един поглед и към съвременна Македония, в която ти живееш. Продължава ли „производството“ на чудовища“ при вас?

- Може би отивам към годините, когато повече искам да проповядам, отколкото да разказвам, но тук се доближаваме пак до Майка Тереза. Това е другата страна на Романа за Майка Тереза. Дали тази слабичка, крехка женичка би постигнала толкова много чрез своята работа ако не беше имала зад себе си такава духовна и силна институция каквато е Римокатолическата църква. Това все пак е щастливо взаимоотношение на единичката с институцията. Смисълът на единичката да бъде навреме видяна и разбрана е същественият идеал на двете страни. Божието потупване на избрания. Всичките ни държавни институции в Македония и не само в Македония, припознават единичките, които им трябва, по тях хвърлят големите пари, но големият въпрос е какво търсят те във и от човека. Резултатът е видим. И как живеем и къде ходим. Това е качеството на нашите институции. На хората от първите редове. Това е кризата и на човечеството. Какви ли не институции и какви ли не работи от тях гледаме, четем и слушаме отвсякъде по света. Просто, всичко това е неиздържимо за ума и нервите за обикновения човек, а всичко, уж те работят за него. Стрелайки по боговете, убиваме хората.

- Има ли някаква съпротива на съвременния човек към посегателствата върху свободния му дух и волеизява?

- Тези въпроси надминават моята сила на мисълта. Но, едно знам, знам или по-точно си представям кой ще дойде да седне на първия ред на нашата премиера на книгата в четвъртък. Признавам, бягам от хората от първите редове и се отбрънчавам както знам и умея и тук в Македония, и в България. Те идват да се снимат с мен. Моите приятели и читатели са хората от втория ред нататък. Това е дереджето на нашите институции, това са нашите държави и човечеството.

- Накрая ще помоля за твоите предколедни пожелания към българския читател.

- Аз имам все още живи майка и татко. На около деветдесет години са и все още по малко работят. И много пъти, когато искам да се пооплача, нещо от техния оптимизъм ме възпира да го направя. Цял живот те работиха, четири деца отгледаха, никога не са се карали помежду си и все още казват - Не се плашим, дорде ни работят ръцете. Ще се плашим, когато от друг ще чакаме чаша вода да ни подаде. Старая се и аз така да живея. Нямам шофьорска книжка, нямам часовник на ръката, пръстен на пръстите, мобилен телефон, фейсбук, много рядко ползвам интернет и пак стигам там, където трябва. Владеем епидемията на разочарованието и знам, че е по-добре човек да прележи грип, отколкото разочарование. Сами сме под небето, само с нашите две ръце. Здраве, капка любов към ближния и двете наши ръце, малко частие ли е това? Колкото можете повече, оставете електронните помагала, гледайте своите близки в очите, четете по малко качествени класически книги и жизнената енергия ще ви се възвърне. Честити Коледни празници и Нова година.

Най-антибългарската власт в Македония е алтернатива на най-бруталната

Виктор Канзуров

Очаква се рано или късно този режим на Груевски да падне от власт. Засега той все още се дърпа, защото има много силна подкрепа от гласоподавателите, които от 2006 и 2008 г. редовно гласуват за него, но последните три оставки са много показателни. Особено тази на първия му братовчед Сашо Миялков, който реално управляваше Македония, заяви за Фрогнюз журналистът от Скопие Виктор Канзуров.

Груевски е вторият и те двамата имат лична власт върху всичко тук; Македония е тяхна частна държава със собствена съдебна система, собствени медии и предполагам, че двамата управляват повече от половината икономически потоци на страната. Оставката на шефа на тайната полиция показва обаче на народа, че те признават поражението. Това психологическо показва, че са вече готови. Преди време същата теза по друг повод беше артикулирана от сръбския адвокат Сърджа Попович, много интелигентен човек, който почина преди година и половина. Той беше казал, че атаките на НАТО над СРЮ са демонстрация пред сръбския народ на загубата на Милошевич; народът се убеди, че той вече не е силен и малко по-късно наистина изгуби президентските избори от В. Кошуница. Същото е и тук – Миялков е силен човек, но подаде оставка и показа по този начин, че в близко бъдеще цялата им власт ще си замине. Както още министърката на вътрешните работи Гордана Янкуловска и министъра на транспорта Миле Янакиевски, които са едни от главните звезди в подслушаните разговори, като изпълнители на гнусните планове на Миялков и Груевски, добави Канзуров.

Това, което ме безпокои обаче, е, че независимо от това дали ще има някакъв преходен период на служебно правителство или не, другата най-силна политическа опция в Македония е т.нар. СДСМ, бившите нерестформирани югокомунисти. Това означава, че Македония няма никаква демократична алтернатива на ДПМНЕ, още повече, че във връзка с българо-македонските отношения при СДСМ има един стопроцентов антибългаризъм, който не е съобразен с настроеността на народа, а искрено отношение. Те си вярват, че от 18 в. насам македонците и българите са различни народи и приемат всички, които са българи в Македония за предатели или за заблудени хора от пропагандата. Дори по-начетените привърженици на СДСМ, които отчитат факта, че възрожденците са имали българско самосъзнание, ги считат за предатели, за изпълнители на българската пропаганда като чужда, или още по-наивно – смятат ги за заблудени от тази пропаганда, разясни журналистът.

Режимът на Груевски е най-брутален не само в историята на плуралистка Македония, но направо от 50-те години насам, включвайки социалистическия период. В този смисъл облекчение ще е, когато те паднат от властта. Но и другата най-силна партия не е алтернатива, тя не е искрено прозападна. Точно преди да започне този сапунен сериал с подслушаните телефонни разговори българската обществено пропусна една информация, която излезе от т.нар. Съвет за международни отношения на СДСМ. В свое съобщение те разкритикуваха ДПМНЕ, че допускало България да налага изреченията в Договора за добросъседство, по който преговарят екипи на Външните министерства. Друг е въпросът, че по моя информация македонският екип не полага никакви усилия, за да се подпише този договор,

а се дърпа от него. Но т.нар. СДСМ изкара дори такова антибългарско ДПМНЕ за предателско и пробългарско. И фактически с това съобщение те още повече попречиха на управляващите да подпишат Договора, защото ако го бяха подписали, щяха да ги обвинят пред македонската обществено, че България е наложила всичко, а ВМРО-ДПМНЕ са в подчинено положение. Непрекъснато се говори за това, че ВМРО-ДПМНЕ е пробългарска предателска партия, въпреки че ние, българите в Македония я чувстваме като антибългарска и то по грозен шовинистичен начин. Нещо повече, за мен ДПМНЕ е най-просръбската власт в историята на Македония от 1944 г., от АСНОМ насам.

Що се отнася до албанското население, всичко това го настройва срещу правителството, но самите партии на етническите албанци, особено ДСИ и ДПА, са зависими от властта, а доста хора от тях са замесени в криминални деяния през последните години – търгове и други престъпления, подобни на тези които са разкрити за функционери на ДПМНЕ. А другата причина е, че много от тях са замесени със службите. Някои от тях са били служители и агенти на УДБА. Али Ахмети е такъв. Публична тайна е, че Ахмети всъщност е Александър Антич, доносник на УДБА, изпратен да донася в западноевропейските страни, а след разпадането на Югославия той остава доносник на сръбската служба за сигурност. В т.нар. Комисия за лустрация беше решено с 3 на 4 гласа, че не бил доносник, но 4-те гласа там бяха на представителите на властта, предложени от ДПМНЕ и ДСИ. А той наистина е доносник и в този смисъл е зависим – и заради престъпленията, и заради миналото си. Впрочем поведението на СДСМ е много некоректно към евентуалните престъпления на ДСИ, защото на практика ги амнистира. Въобще СДСМ има много гальовно отношение към ДСИ, което за мен е двоен стандарт, т.е. пазят ги като евентуален бъдещ коалиционен партньор.

Колкото до Куманово, това беше инсценировка на властта с 8 убити и 38 ранени полици, както и с много жертви от страна на т.нар. терористи. За мен няма никаква дилема, че това са наети престъпници за разфокусиране на публичното внимание. Може би в определен момент нещата са излезли от контрола на режисьорите. Вероятно, идеята е била да се вдигне шум и затова са били наети тези престъпници и терористи, било им е платено, а втората част от парите е трябвало да се вземат, когато приключи уговорката. Възможно е обаче, за да не им се изплати втората част, целта да е била убийство. А тази трагедия сама по себе си нямаше никакви основания да се случи. В Македония напоследък няма по-големи междуетнически напрежения между обикновените хора. Аз контактувах с хора от Куманово, които живеят на километър-два от мястото на трагедията и те ми казаха, че много хубаво са си живеели едни с други, а и сега продължават да излизат заедно на кафе, за да покажат, че нямат лоши отношения и не е логично да се случват подобни неща. Така че в Македония развързката предстои, но засега улицата изглежда без светъл изход, заключи Канзуров.

Виктор Канзуров е журналист от Скопие, в момента на свободна практика, а преди е работил във в. „Македонско дело“, „Вечер“, „Старт“, „Нова Македония“ и интернет изданието „Трибуна“. Следвал е философия в скопския университет „Св. Кирил и Методий“ и е един от малцината македонски журналисти, който има куража да критикува властите в Македония.

“Емануил Попдимитров - изгнаник от роден край”

В биографията на Емануил Попдимитров има общоизвестни, и относително неизвестни неща, които сякаш нарочно са осъдени на забвение. Няма никакво съмнение, че целта на това забвение е, да се намали ролята и значението на този великан на духа и словото от Крайщето и то във вреда на каузата на Западните покрайнини на която той посвети живота си и която никак не е популярна в геополитическите условия след Втората световна война.

Другата причина за това, че Емануил Попдимитров е неразбран за следващите поколения, е, че почти всички изследователи след 1944г. се стремят да разглеждат произведенията му от позициите на социалистическия реализъм. Той почти е заклеймен като мечтател, а илюзиите и съновиденията му се причисляват към упадъчния символизъм. Заради това много десетилетия не се пишеше нищо за личността на поета.

Общоизвестно е, че Емануил Попдимитров е роден с. Груинци, Босилеградско, на 23.10.1885 г. (Има съмнения относно рождената му дата, като се привеждат доводи, че е роден на 15. 05. 1885г.) Бил е шестото от общо 11 деца на свещеник Димитър Попзахариев и Кана Харизанова от Босилеград. Димитър Попзахариев е трето поколение свещеник, поради което и бъдещият поет е наречен Емануил („Бог с нас“). След окупацията на Босилеградско 1920г. свещеник Димитър Попзахариев, попада под терора на сръбските власти, напуска центъра на село Груинци и параклиса в които е служил и се заселва в махала Киселица на няколко стотин метра от българската страна на границата където са били нивите и кошарите за добитъка му. Легендата е запомнила, че често е влизал в пререкания и разправии със сръбските граничари и че в крайна сметка те затова го убиват.

Младият Емануил учи в родното си село, в с. Извор след това в Босилеград и завършва Педагогическо училище в Кюстендил (1904). През 1904-1906, учителства в с. Долни Кортен и с. Долна Лисина, Босилеградско. Следва философия в Софийския университет (1906), но е изключен, поради участие в освиркването на цар Фердинанд при откриването на Народния театър на 3 януари 1907. През същата 1907г. за първи път печата в списанието „Художник“ на Павел Геннадиев. Мобилизиран е в Тринадесети пехотен Рилски полк за редовна военна служба. Един семестър престоюва в Белград и отново се завръща в София. За студентските си дни в София той пише: „Най-после се започна тежък период на пълно безпаричие и формен глад... Но колкото и по-наложителен и неповторим ставаше гладът, толкова повече аз се настроявах възторжено бленувайки за възвишени подвизи и саможертвени дела избягвайки да мисля за настоящето...“ Последователно следва земеделие, литература в Монпелие, Франция (1907), завършва философия във Фрибург, Швейцария (1912). По време на следването изпада в бедност поради безпаричие. През същата 1912 година излиза стихосбирката му „Сънят на любовта“ и получава всеобщо признание от почти всички свои съвременници – Гео Милев, Теодор Траянов, Людмил Стоянов, Васил Пундев и др. Най-безспорни са достиженията на Попдимитров като лирик. Той се утвърждава преди всичко със 17-те си „Женски портрети“ от стихосбирките „Сънят на любовта“ и „Песни“ и с пейзажните си стихотворения. Полиглот, говорещ повече от 12 езика, поет, белетрист, драматург, политолог. Освен това е и философ, художник, литературен критик, училищен и университетски преподавател, общест-

веник и организатор и ръководител на Върховния комитет за бежанците от Западните покрайнини. Изключително образован за времето си, всеотдайна личност с разностранни интереси. Предлагана му е преподавателска работа почти във всички университети, в които е следвал, но Попдимитров се връща в България и работи като учител в Лом и Хасково (1912-1914).

Свидетел на патриотичния ентузиазъм на българския народ в подготовката на Балканската война от 1912г. и на бойните подвизи при Лозенград, Одрин и Булаир. По време на Първата световна война той е преводач от немски и френски на Южния (Солунски) фронт, и в Главната квартира на армията в Кюстендил. Никога не е писал стихове за войната. След войната се установява в Кюстендил (до 1923), преподавайки френски език в Кюстендилската гимназия и философия във Висшия педагогически курс.

За времето си той е бил носител на най-модерните идеи в естетиката, философията и политиката. Философските му възгледи са формирани под влиянието на А. Шопенхауер, Фр. Ницше, Й. Ремке и главно на А. Бергсон. Допринася за изграждането на българската философска култура не чрез самобитни идеи, а чрез рецепцията на модерни за времето в Европа философски теории. Пръв в България прави системен анализ на Бергсоновите естетически възгледи и на неговата теория за интуицията.

През 1917г. сключва брак с Дора Чесновска от Кюстендил, венчава го баща му поп Димитър в с. Груинци. През 1923г., заедно със семейството си, се установява в София. Имаг три деца – Здравко, Лилия и Светла – всичките завършват медицинско образование.

В редица български и чуждестранни вестници пише статии срещу окупацията на Западните покрайнини, терора и денационализацията. Организира бежанците от Западните покрайнини които често срещат неразбиране от управляващите среди в България и на тях се гледа като на чужденци. На 15 и 16 юни 1924 г., в София, заедно с представителите на бежанските дружества от Цариброд, Босилеград и Трън, поставя основите на временният Върховен комитет за бежанците. През 1929г. е избран за негов председател и през август е упълномощен да участва, макар и неканен, на Петия конгрес на европейските малцинства в Женева. Въпреки опитите на сръбската делегация да не бъде допуснат в пленарната зала в Обществото на народите (ОН), той успява да влезе, даже и да получи думата, благодарение на лобирането на бивши колеги от университетите във Франция и Швейцария. На 28 август 1929г. произнася прочувствена реч на френски, с която запознава присъстващите със страданията на българското население под сръбска окупация. Коментира моменти от международното право, към което Обществото на народите е длъжно да се придържа. В резултат на неговата аргументирана и подкрепена с факти и карти реч, Конгресът признава съществуването на българско малцинство в Югославия, приемайки Върховния комитет за бежанците и Емануил Попдимитров, за представители на българското малцинство в Югославия. Върховният комитет за бежанците се превръща в субект на международното право.

На следващия ден на конгреса в Женева, Емануил Попдимитров прави изложение за Западните покрайнини и пред провеждащия се паралелен конгрес на журналистите от европейските малцинства. Организира лични срещи и

провежда разговори с редица видни политически фигури и журналисти. Води холандска баронеса на българо-югославската граница. По-късно завежда до границата с Югославия американския журналист от "Чикаго Трибюн" Роберт Сайдж и италианския журналист Жорж Нурижан от "Карьеро Адриатико". Показва как по протежение на границата срещу всеки български войник, в нарушение на Ньойския договор, стоят пет сръбски. И как на къси разстояния край границата могат да се видят много вълчи ями, дълбоки и до два метра. Публицистът Жорж Дезбон, повлиян от Емануил Попдимитров, нарича Ньойския договор "Просто на просто една дивотия!"

Международният успех на Емануил Попдимитров и ръководената от него организация подтиква външния министър на България, Атанас Буров, да повдигне въпроса за българското малцинство в Югославия пред Обществото на народите на 11 септември 1929 г. Разбира се, няма как да срещне разбирането от Великите сили. Среща разбирането на една част от журналистите които обръщат внимание на този въпрос и даже идват на самата граница за да се запознаят с положението на мястото.

Участва в създаването и работата на Научен институт „Западни покрайнини“, включващ 44 известни имена на българската наука и изкуство, като Стилиан Чилингиров, Тихомир Павлов, професор Анастас Иширков, професор Йордан Иванов, професор Стефан Младенов, професор Георги Генов, Александър Теодоров-Балан и други. Целите на института са да събира и опазва материали за българския характер на населението от Западните покрайнини. Резултат от дейността на този комитет са издадените книги, сред които и тези на Попдимитров на немски и английски език.

Впоследствие Върховният комитет за бежанците редовно е канен на европейските конгреси на малцинствата, а когато организацията вече не съществува, такива покани е получавал лично Емануил Попдимитров. През 1933 г. на един такъв форум Попдимитров за пореден път произнася реч в защита на правата на българите в Югославия. Той много държи за международните изяви на Върховния комитет на бежанците, но липсата на резултати го изправя пред сериозна съпротива вътре в организацията. Появява се становището, че помощ отвън няма да дойде и че на сръбския терор трябва да се отговори с радикални мерки.

Емануил Попдимитров е безспорно най-изявената личност, посветил живота си на каузата "Западни покрайнини". За научната и литературната страна на неговата личност са изписани или продължават да се пишат томове литература и да се анализира приноса му към българската литература, дали е повече под влиянието на френските или руските символисти, дали е повече европеец или повече славянофил и пр. Но той не е само поет, учен, поетиглот, философ, преводач, журналист и художник. Той е и революционер, правозащитник и борец за правата на българите в Западните покрайнини. И няма как да е друго, защото една такава всеотдайна надарена и образована личност няма как да остане безучастна към страданията на своя народ.

Странното е, че революционната му дейност умишлено се премълчаваше десетилетия наред, включително и

днес, в името на някакви междудържавнически и добросъседски отношения с бивша Югославия. В името на тия отношения самите българи в Югославия бяха жертвани десетилетия наред, а с тях са пожертвани и обречени на забвение и много исторически личности олицетворяващи и символизиращи борбата им за освобождение и присъединяване към майка България. Това особено се отнася за Емануил Попдимитров.

От гледна точка на великосръбската националистическа идеология и нейните цели за обезбългаряване и сърбизиране на Македония и Западните покрайнини, унищожаването, омаловажаването, порицаването и забвението на такива велики личности проповядващи свобода, е част от завоевателната стратегия. Емануил Попдимитров не може

да очаква признание от държавата срещу която е използвал целия си интелект и знания придобити на европейските университети за да разобличи истинското лице на нейната жестока завоевателска същност. За тази сръбска политика той е опасен враг който трябва да бъде компрометиран, унищожен и отречен защото пречи на тази политика. Проблемът наистина е голям – как да асимилираш един народ който има духовни водачи от такава европейска величина многократно надвишаващи скудоумните представи на завоевателите дошли от сръбските паланки? Великите народи и великите култури могат да приобщиат и да асимилират по-изостаналите. Обратното е почти невъзможното. Именно заради това, в последвалите българо-сръбски отношения след Втората световна война белязани с комунистическия интернационализъм, блоковото разделение, по-добрата външно-

политическа позиция на бивша Югославия и македонския въпрос, обществената дейност на Емануил Попдимитров е била потисната и обречена на забвение с цел да не дразни югославските другари.

Освен това, позицията на Емануил Попдимитров по Западнопокрайнинския въпрос е повече от ясна – той иска връщането на Западните покрайнини в България. Тази позиция десетилетия наред противоречи на официалната външнополитическа позиция на България за липса на всякакви териториални претенции към Сърбия. Вероятно и това е една от причините за мълчаливото ембарго върху обществената дейност на Емануил Попдимитров като общественик и правозащитник на правата на българите в Западните покрайнини, ембарго, което продължава дори и след 1989 г. в България. Няма никакво съмнение, че това се прави с цел да се сплшат и разколебаят евентуалните последователи на Емануил Попдимитров.

За Сърбия това важи с още по-голяма сила. В Издателство „Братство“ в Ниш и по-точно в списанието „Мост“ се стига едва ли не до скандал когато някой предлага да се отбележи 110-та годишнина от раждането му. Паниката настава когато някой подказва на редактора Миле Пристойски, че Попдимитров е бил член на „Въртоп“.

Поради същата причина десетилетия наред се отхвърля идеята Основното училище „Георги Димитров“ в Босилеград да се преименува на „Емануил Попдимитров“. Същите дискусии и до сега се водят в босилеградската гимназия. С мълчание бе посрещнато и предложението главната улица в Босилеград да бъде назована по него.

Ясно е и защо – в Босилеград и до днес се кръстосват улиците с имената на Георги Димитров и Маршал Тито.

Интересно е, че Емануил Попдимитров не е партийно ангажиран и дълбоко изживява най-големия атентат на Балканите по това време - в храма „Света Неделя“ през 1925 г. След погрома на Септемврийското въстание през 1923 г. и след събитията в „Света Неделя“ Емануил Попдимитров страда дълбоко от враждата, която води българите до братоубийство. Тогава поетът създава съвършена елегия. „Мадона“ съперничи с най-хубавото, изпято от нашите класици за тези тъмни и черни години, превърнали България в „царство на вечна тъга“.

По времето на надигането на фашизма в Германия, Емануил Попдимитров, заедно с Антон Страшимиров, Асен Злагаров, Екатерина Каравелова, Димитрана Иванова, проф. П. Стайнов, Иван Камбуров, Досю Негенцов, Иван Кирилов, Д.В. Митов, Х. А. Фархи, Д.р Н. Леви през 1933 г. организира в София протестна конференция срещу изстъпленията в Германия, след завземането на властта от нацистите. Кой знае защо този факт е твърде малко известен и неспоменаван от историците. Нещо повече, роденият в с. Груинци, Босилеградско, Попдимитров, по-късно е обявен от официалната югославска пропаганда едва ли не за фашист, заради това, че е сътрудничил на нелегалната Вътрешна Западнокрайнинска революционна организация /ВЗРО/. просъществувала в Кралство Югославия в периода 1924-1934 г., в отговор на политиката на насилие и асимилация към българите в Западните покрайнини.

На повечето научни конференции които се провеждат в България и даже на една която през 2005г. се проведе в Босилеград по идея на българското посолство в Белград, винаги се акцентираше върху поезията и литературата му. Само представителят на КИЦ-а който тогава едва бе допуснат на конференцията, изчете словото на Емануил Попдимитров изнесено на Петия конгрес на европейските малцинства в Женева.

Днес в Босилеград много малко се знае за Емануил Попдимитров. Вероятно от страх да не се компрометират пред сръбските власти, даже роднините му и съселаните десетилетия наред не го споменават. Времето безвъзвратно е заличило много неща. Трябва сериозен изследователски труд за да се издирят многобройните разклонения на семейство Попзахариеви. В Босилеградско са запазени несигурни спомени за отделни хора от тоя род които подлежат на изследователска проверка.

Според тях, родоначалник на фамилията е поп Лазар, пращадко на Емануил Попдимитров. Той е роден в с. Топли дол и се е преселил в с. Груинци. Поп Лазар има синове Сотир и Захари роден на 8 януари 1853 година който също е свещеник и основател на Попова махала в Груинци. Захари е дядото на Емануил и баща на учителя и свещеник Димитър Попзахариев Поплазаров. Майката на Димитър се е казвала Струма. Братът на Захари, Сотир е бил черковен певец, владеещ турски и гръцки език.

Димитър Попзахариев в своите автобиографични бележки пише: „От рода на дядо ми поп Лазар са излезли шестима души свещеници“. Поп Лазар заедно с поп Новко Цветков от с. Горни Кортен, са били ктитори и начинатели за построяването на черквата „Св. Троица“ в с. Извор. Заподозрени за огромните размери на храма, те са арестувани от турските власти и запрени за един месец в Куршумли хан, в Скопие.

Димитър е учил четири години в килийното училище в с. Извор. Учители са му Велин Соволски и Златко Джокев. 1873г. е назначен за учител в Босилеград, където се оженил за Кана, дъщеря на босилеградския чорбаджия Аризан Кръстов. Димитър е бил учител в Г. Лисина и Босилеград. Завърнал се в Груинци, станал черковен певец в Параклиса „Св. Петка“. Купува имоти и се преселва от Попова в Гелчина махала. Участва в Изворския въстанически от-

ряд по време на Знеполско-Краишкото въстание от 1877-1878г. за освобождението на Кюстендил. Две от децата му умират от дифтерит. След Освобождението е бил кмет на Груинци което тогава имало 260 жители. Участва в Сръбско-българската война 1885г. Още две деца му умират.

Димитър се подготвя за свещеник и го назначават най-напред в Топлодолската, а след това в Груинската енория. За времето си е прогресивен човек, бори се срещу чорбаджиите, въвежда нови начини на обработка на земята, младите от Босилеградско тогава отиват в Америка на печалба и се връщат с нов опит и нови възгледи. В Балканската и Първата световна война, енорията му на два пъти е бойно поле, на два пъти е разрушавана къщата му. Има седем живи деца, петима синове и две дъщери, двацет и двама внуци и трима правнуци когато през 1938г. пише бележките за себе си. Всичките синове са му образовани: финансов чиновник, училищен инспектор, писател и професор, адвокат, учител. Всичките са участвали в Първата световна война. На 28 август 1940г. на празника „Стара Богородица“ сръбските граничари от засада с ловна пушка убиват свещеник Димитър Попзахариев Поплазаров. На него Емануил посвещава стихотворението „На Баша ми“.

Брат на Емануил е Стойне Попдимитров Попзахариев, роден 1855г. в Груинци, учил в Кюстендилското педагогическо училище и Босилеградското училище.

Има запазени спомени и за другия му брат Лазар Попдимитров, роден 1898г. в Груинци. Учил е в Извор, Босилеград и Кюстендил, издал е един сборник разкази под редакцията на брат си Емануил. Трябва наистина сериозен изследователски труд за да се открие съдбата на сестрите на Емануил (едната от тях се казвала Арсена и е била омъжена в Трекляно), и на другите му братя (Ангел, Стойо), за да се спасят от забравата тия изключително ценни страници от биографията и рода на Емануил Попдимитров.

Интересна е, но също така неизяснена родствената връзка с Аначко Попов Попзахариев, роден 1850г., учил прогимназия в Кюстендил. Негов син е Стою Аначков Попов, роден 1875г., убит на 15 май 1917г. от четниците на Коста Печанац. Съпругата му Иванка е била от София. Техни деца са: Славчо Стойков Попов, роден 1910г., учил в Кюстендил, Белград, Бърно (Чехословакия) и София където е работил в Министерството на търговията когато министър е бил Евтим Христов родом от с. Буцалево, Босилеградско. Другият му син е Яначко Стойков Попов, роден 1913г. в Д. Любата, учил прогимназия в Босилеград и гимназия в Кюстендил. Следвал е музика в Държавната академия. От 1941 до 1947г. е преподавател по музика в Босилеград. След това се завръща в Оряхово, Лом, Русе и София. Свирил е като солист на цигулка, починал е 1978г.

Въпреки опитите да бъде потиснат и забравен в родния си град, не само Емануил Попдимитров, но и цялата му близка и далечна фамилия и до днес смущава духовете на неговите сънародници и безспорно е една от най-ярките личности в новата история на България и на Западните покрайнини.

С появата на българското национално движение след разпада на Югославия, българите от Западните покрайнини все по-често търсят опора в делото на Емануил Попдимитров. То е част от нашата историческа анамнеза за трудното настояще в което се намираме днес и опорна точка за визията на нашето бъдеще.

Ето защо е изключително важно да се извади налице всичко свързано с неговото творчество и с неговата борба за Западните покрайнини и да му се отдаде нужното признание. Ако все още не можем да се постави неговия бюст в Босилеград, ако все още не може да му се даде името му на училище или улица, защо не се положат усилия да се систематизират и издадат неговите литературни, философски и публицистични произведения които вече са библиографска рядкост и много трудно се намират.

Иван Николов

Мирослав Антич - по пътя на родовите му корени

Мирослав Ненков Антич е роден на 14 март 1932 година в село Мокрин в Северен Банат в учителско семейство. Баща му Ненко Антов е българин по произход, роден 1904г в Босилеград. Фамилното Антич получава по силата на законите от бивша Югославия както и всички други българи от това време. Бащата на Ненко се е доселил в Босилеград от с. Извор, Радомирско и по онова време е бил собственик на хлебопекарница и гостилница в която му помагала съпругата Христина. Бил е прочут майстор на симит, гевреци и банички.

Ненко завършил първоначално училище и прогимназия в Босилеград. Записал гимназия в Кюстендил, но след една година е напуснал и баща му го изпратил в Гимназията във Враня. И тук не му харесало и заминал за Вършац при леля си по майчина линия, където през 1925/26 година завършил средно учителско училище. Ненко бил образован, имал богата лична библиотека, фолклорист, събирач на народни песни и умотворения от Босилеградско и прочут певец.

Учителствал в Банатски Деспотовац, във Вишничево и Мокрин където се оженил за съпругата си Мелания. Мелания била от богато унгарско семейство, чиито родители са се доселили от Унгария и се настанили между Мокрин и Чока край Църна бара. Имали три деца и едното от тях е известния съвременен сръбски поет и писател Мирослав Антич.

В един свой разказ, вече като утвърден и зрял творец, Мирослав Антич подробно разказва за ранното си детство, за произхода на майка си и особено за Мокрин и прекараните дни в него: „Това е земя без ехо. Тук нищо не връща виковете. Далечината ги попива. Всичко се протяга към земята. Всичко е на една ръка разстояние. Не трябва да се изкачваш: звездите растат в тръните. Тръгнеш ли право след златните силуети, след десетина крачки вече ходиш в небесата“.

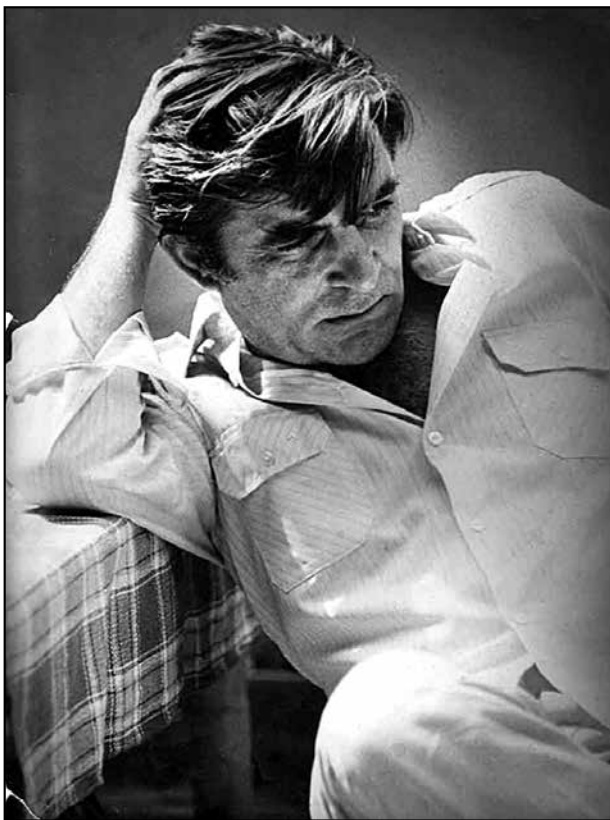
Мирослав Антич е започнал да учи основно училище в Кикинда. През пролетта на 1941г. във задъханият влак е и петчленното семейство Антич – Ненко, Мелания, Мирослав и двете му сестри. Ненко е назначен на ново работно място – учител в град Панчево. В същия вагон пътува и бъдещата учителка на Мирослав Йелена Мирков.

При нея той завършва трети и четвърти клас. Тя си спомня, че той писал добри съчинения, но обичал и математика и история. В злите времена на германската окупация, когато се е оставало без глава за най-нищожни неща, Йелена Мирков си спомня за стихотворението на Мирослав „Окупация“ написано през 1942г. когато той е ученик в четвърти клас. Учителката изтъкнала и похвалила творбата му пред целия клас, но училищния надзирател ѝ се

скарал и ѝ казал никога вече да не хвали такива стихотворения и да не рискува живота на себе си и децата. Предали стихотворението на баща му сам да го унищожи.

По-малката сестра на Мирослав Йелена разказва, че бъдещия поет написал първото си стихотворение когато бил на шест години. Не е запазена черновата, но тя си го спомняла:

Доиде пролетта и тревица мека,
и кравите я пасат да има мляко,
Навсякъде цари радост, любов и слога
и всички затуй трябва да обичаме Бога...

Твърде са интересни свидетелствата на майката на бъдещия поет за юношеските му години. Изработвал кукли и бил актьор в кукления театър, но понякога се случвало и да пренощува в някоя кръчма с прочутите панчевски тамбураши. Завръщайки се в зори с песен, носел на майка си пълна кошница с грозде.

Като войник в казармата пише стихотворения в „Наша реч“, „Млади борац“, „Книжовни новини“, „Пазачи на Адриатика“ и др.

След излизането от казармата, записва славистика в Белград, но повече живее в Панчево отколкото в Белград. Влюбва се в хубавата студентка от Учителската школа, жени се и за кратко време живее при тъста си. Води бохемски начин на живот с другарите от гимназията и театъра. Все още студент и поет но е готов да се занимава

с всичко.. Най-много го привлича журналистиката. Приет е за постоянен сътрудник журналист в седмичника „Панчевац“ където урежда детска страничка. Пише и рисува комикси и става известен със своите репортажи и стихове.

През лятото на 1954г. постъпва на работа в редакцията на „Дневник“ в Нови Сад. Това е непознат за него град, другарува с няколко войводински културни дейци. Неусетно започва да създава свой поетичен клуб и до края на живота си остава пътеводител на няколко поколения войводински поети. Един от съвременниците му написал: „Мика Антич беше човек какъвто много рядко можеше да се срещне. Още когато бегло го погледнеш, виждаш един много интересен човек. Той бе от ония хора, които с едното си око гледа тоя свят за да може да се размине с другите хора по пътя, на улицата, а с другото си око гледа оня, вътрешния свят. Антич беше човек с много широки възгледи, изключително общителен и много смел човек“.

Изцяло се отдава на журналистическата си дейност и напуска следването си. 1954г. в „Матица сръбска“ излиза първата му стихосбирка „Синьо небе“, с която става още

по-известен разкошния му талант, който коренно се различава от стиховете на неговите съвременници, а младият поет и критик Милован Данойлич изтъква, че Антич е „искрен и горещ“ поет, но ще трябва да се освободи от силната възбуда и поетично наслоение...

Към края на 1959 г. Мирослав Антич е принуден да напусне Нови Сад и заминава на работа в Белград където работи в издателска къща „Младо поколение“. Един е от редакторите на седмичния детски вестник „Пионер“, редактор на поредицата „Детска поезия“ и на културната притурка „Нова ревия“. Печати свои стихове, запознава се с известния сръбски поет Велко Петрович. Често пътува на литературни вечери но след една година отново се връща в Нови Сад. Отново работи в „Дневник“, отново урежда културната рубрика, пише първият сценарий за документалния филм „Нови реки“ сниман през 1963г. Другарува с известните художници Милан Коньович и Зоран Петрович. За втори път се жени за Светлана Милетич и им се раждат децата: Игор, Соня, Жена и Борис. Другарува с писатели, поети, журналисти, художници. Често пътува със съпругата при майка си Мелания в Панчево. По това време пише повече версии на романа „Свети вятър“. Един е от основателите на първата филмова къща във Войводина „Неопланта филм“.

Пътува и редитира своите стихотворения във Враня, Владичин хан, Кикинда, Осийек... Любителите на поезията се възхищават от стиховете му „Гатанка“, „На прощаване“, „Тайна“, „Последната приказка“ и др. В началото на 1965г. излиза от печат стихосбирката му „Русият кичур“ с любовни стихове за момчета и момичета.

Антич е обичал да напише книга и след това да посети някое училище за да прочете на учениците написаното, да сподели с тях и да си зададе въпроса: „какво ли съм пропуснал да напиша в тази книга“? Когато веднъж чел стихове от популярната си книга „Русият кичур“, в която се говори за любовните „мъки и приключения“ на момчетата, момичетата му направили сериозна забележка: „Ами вие никъде не пишете, че не само момчетата но и момичетата могат да се влюбят? Антич взел забележката сериозно и написал няколко стихотворения специално посветени на момичетата. Едно от тях „Шашава песен“ било обявено от критиката за най-любовно стихотворение на света!

Стихосбирката „Русият кичур“, плени младите читатели и техните родители не само в страната, но и извън нейните граници. Преведена е на много езици. Само в Русия достига тираж от милион и двеста хиляди екземпляра. Тя му носи голяма популярност. Участва на конгреса на писателите на Югославия в Сараево.

През 1969г. заедно със съпругата си Светлана пътува в Париж, където се запознава със славния френски поет Жак Превър, филмов сценарист и художник, който оказва значително влияние върху Антич и творчеството му.

Написал е сценарий за филма „Закуска с дявола“, който е заснет през 1970г. а в главните роли играят Мира Ступица, Бата Живоинович, Павле Вуисич и др. Темата е твърде чувствителна. Става дума за колективизацията във Войводина през педесетте години на двадесети век. „Това е откъс от времето от което литературните и други творци бягаха и се страхуваха. Аз с филма желях да кажа онова, което с поезията не мога“.

За трети път се жени с Лиля Райковац и с нея имат още две деца. Голяма част от времето си прекарва с приятели и музиканти в кръчмите, пеел с тях, пиел и водел бохемски живот. После с дни не излизал и оставал да работи. Случвало се и по пет месеца да не пие и сетне отново. „В тези дни имах личен оркестър, цигани, репертоар от

песни, личен Дунав, лична крепост, лични сервитьори... и единствен свой личен живот“. В този негов личен жизнен миг се ражда неговия романтичен химн на човека под звездите, напоен със съдбовния етър на галактическите процеси, което е всъщност протестно съчинение – „Гарави сокак“. За своето голямо разнообразие и богато творческо дело, като белетрист, превъзходно поет, журналист, автор на филмови сценарии и драми 1986 г. получава престижната награда „Йован Попович“ която му присъжда Съюза на бойците на Войводина за жизнено дело. На 50-тия си рожден ден излиза в пенсия, като възобновител и редактор на в. „Невен“ основан от Йован Йованович Змай. Бил е сърдечно болен и почива на 24 юни 1986г.

Обичал е да пътува. Като журналист и писател е боравил в Париж, Флоренция, Ленинград, Ирак. За себе си често е изтъквал, че е банатчанин, войводинец но и босилградчанин. Често се хвалел, че потеклото му по бащина линия е от Босилград. „Моите корени са оттам“ – казвал той.

Антич е любим и популярен поет, особено сред младите любители на художественото слово.

Мирослав Антич в Босилград

Някъде по средата на 60-те години на миналия век Мирослав Антич решава да посети Босилград, родното място на баща си Ненко Антонов. Слязъл от рейса на гарата, около него имало много хора, той естествено не познавал никого а и не намерил за нужно да се обади на познатите и роднините на покойния си вече баща. Разпитал се къде е центърът, минал по дървения мост, дълго се разхождал по уличките на непознатия за него град. Направило му впечатление че градът няма площад, няма парк, няма културни и исторически паметници а имал толкова видни и велики личности които заслужавали да им се повдигнат паметници. Поне така разказвал баща му.

Уморен, отседнал в малкия хотел и заспал. Събудил се привечер и тръгнал към черквата където купил 100 свещи от попа, разпитал се за гробовете на бащините си родители и запалил свещите. Естествено, това странно поведение не останало незабелязано. Някой се обадил в полицията и двама милиционери дошли и го закарали в полицията.

„В полицията дълго ме разпитваха кой съм, откъде съм, какво правя, защо съм тук и защо съм предизвикал тревога сред населението“ – разказвал той на своя племенник д-р Антон Антонов. Разбрали най-после, че пред тях е най-известния поет от Войводина чийто баща Ненко Антонов бил от Босилград и че той просто е дошъл да посети родното място на баща си за което той цял живот му разказвал. „Запалих сто свещи да отдам почит на всички мои починали предци и да изпълня завета на баща ми“.

След разпита Мирослав се прибрал в хотела, преспал и рано сутринта с първия рейс напуснал Босилград през Любата, Бесна Кобила и Крива фея към Враня където имал литературна вечер. Впечатлили го природните красоти на Босилградско и пътят до Враня и той дълго разказвал за тях.

На път за Нови Сад в Белград се отбил при своя близък племенник д-р Антон Антонов, хирург и специалист по ортопедия и травматология, роден 1928г. в с. Божица. Там му разказал за приключенията от пътуването си до родния край на баща му. Когато вече изпаднали в настроение Мирослав запял: „Хубава мома род нема, дълбока река брод нема“... „Никога не беше толкова весел. Радост блестеше от очите му, че е изпълнил бащиния завет и посетил родното му място и особено от приключението в Босилград“.

„Изпълних завета на баща ми, отдадох почит на предците, видях къде са корените ми! Олекна ми на душата. Пораснаха ми криле и щехвъркна от радост и щастие“, говореше моя племенник Мики – с увлечение ми разказваше д-р Антонов когато на 29 септември 2006 г. ме посети със съпругата си в Сурдулица.

Ето още едно свидетелство от д-р Антонов за Мирослав Антич.

Един ден Мирослав Антич разбрал, че в Нови Сад ще дойде Йосип Броз Тито. Но това не го впечатлило. Сепнал се едва когато му казали, че на приема в Покрайнинския комитет на партията трябва да присъства и той и да бъде представен на Тито, наравно с другите партийни и културни величия на Войводина.

В уречения ден на приема при Тито дошли почти всички държавни и партийни ръководители не само от Войводина но и от цялата тогавашна Югославия. Домакините се престаравали от желание и грижи да угодят на Тито, да се чувства колкото се може по-добре.

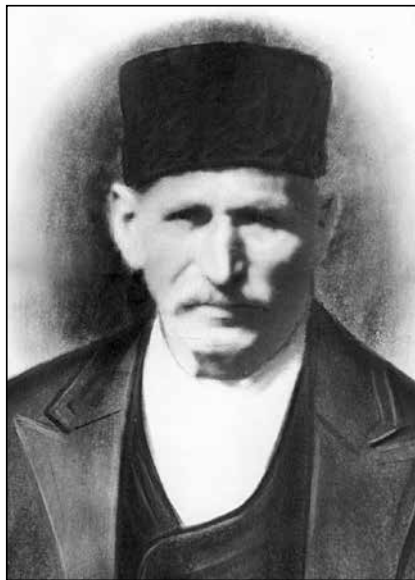
Започнал тържествения церемониал. Един по един били представяни всички значителни личности на Войводина и дошъл ред и на нашия герой: „Това е най-авторитетния наш войводинец с когото всички се гордеем“ – били думите с които го представили. Здрависали се и Тито го поканил да седне край него и го заговорил. Заразпитвал го как се живее във Войводина, какви новини има, как е развит автотранспорта (така разбрал Тито, че Мирослав отговаря за автотранспорта във Войводина!) а не че е един от най-значимите съвременни сръбски поети! Мирослав забелязал това, но си премълчал. „Разказвах му увлекателно за всичко и той внимателно ме слушаше. Между другото му разказах и няколко вица за които той пръв път чуваше и от сърце се посмя, та и той ми разказа няколко вица. Изреждаха се нови гости да го поздравяват и се топеха от щастие, че са се докоснали до „великана“. По едно време Тито стана от мястото си, извини се на Йованка и се отпрати към мен, извини се на компанията ми и ме покани да се разходим до терасата. Обезумял, приех поканата и тръгнах с него а той ме хвана под ръка! Всички наоколо гледаха и не вярваха на очите си: „Тито с Мики, като стари приятели“! Дълго време седяхме на една маса на терасата, разговорът нямаше край, повечето си разказвахме вицове. На края се разделихме като стари добри приятели, но той не забрави да ми поръча да му се обадя ако имам нужда от помощ“.

На другия ден Мирослав бил спешно извикан в Областния комитет на партията. Щом пристигнал при секретаря, веднага започнали да го разпитват какво е говорил с Тито на приема и на терасата. „Ами разказах му за мое семейство, че нямам апартамент, че се мъча по частни квартири и го помолих да ми помогне да получа държавен апартамент“ – веднага съобразил Мирослав. Партийните ръководители се били изплашили да не би да е говорил нещо за поведението и лошите явления в Нови Сад и Войводина и едва сега се успокоили. „Когато чуха това, веднага ми предложиха не апартамент, а цяла семейна вила и ми дадоха ключовете от нея. Не разбрах кога съм излязъл от Комитета, а до вечерта вече се настаних в новата вила“! – приключи спомените си за Мирослав д-р Антонов.

*Записал: Александър Йовчев Младенов
от Долна Любата, Босилеградско*

Сурдулица 29.09.2006г.

Цеко Стоименов Мицов

Роден е в село Зли Дол, Босилеградско, през далечната 1881г. Основно училище е завършил през в с. Извор – най-известното у нас след Освобождението. След това е учил в Кюстендил. Известно време е работил с една земемерска училищна бригада в Босилеградска околия. Мечтата му е да се занимава със земеделие и овощарство. Постигнал го е с много труд и

упоритост. Имал е най-хубавите овощни градини и ниви в селото. Водил е оживена кореспонденция с най-добрите тогава градинари в Кюстендилско. Семейството му е едно от най-богатите в околията.

Имал е и рационализаторски дух. Бил си изработил начин за получаване на масло от млякото механично, без ръчен труд. За целта прокарал вада от воденицата с която задвижвал едно колело и механизма за центрифугиране на млякото след което се отделя маслото. Майка му го правила на големи топки и го прибирала. За онова време това е било значително облекчение защото в другите домове това е правено ръчно и с тежък физически труд.

Дядо Цеко се е занимавал и с обществена работа в селото. През 1941г. когато Босилеградско отново е в границите на България в селото няма учител. Сам отива в София и след десетина дни се връща с учителката Анастасия която учи децата в Зли Дол. Имала е дете родено през 1934г. живяла е в Цековата къща и е била вегетарианка. Селото е голямо – простира се на десетина километра от планината Църнок до Обе реки и излиза на шосето Босилеград – Кюстендил. За децата от горните махали било много трудно ежедневно да минават това разстояние. Дядо Цеко организира строежа на ново училище в махала Стари Зли Дол като за целта негов роднина, Димитър Ст. Андонов, също заможен човек, дава мястото. Останалото осигурява дядо Цеко. Така Стари Зли Дол получава ново училище през 1942/43 година.

Дал е добро възпитание и образование на децата и внуците си. Сред неговите наследници днес има лекари, зъболекари, агрономи, юристи, учители, инженери, икономисти, банкери, учени и то навсякъде по света – в България, Сърбия, Македония, Израел, Египет, Испания, Англия, САЩ, Австралия. Всички макар и далеч от родния си край навсякъде се ползват с почит и уважение и работят за доброто име на майка България.

Цеко умира 1956 година.

Любица Цекова

За една забравена борба на българите в Западните покрайнини

Конгрес на бежанците от Западните покрайнини.
Снимка: Архив на автора.

Това е историята за създаването на първия концентрационен лагер за мирно население в Европа. Но няма да е една от познатите ни истории за нацистките концлагери, където се избиват и измъчват евреи. Не, събитията, за които ще пиша, се развиват почти десетилетие преди началото на Втората световна война. И още по-учудващото е, че действието се развива именно тук, на Балканите.

Дали заради колективна безпамятност, или поради липсата на изгода от тази история в сръбско-българските отношения, днес почти няма откъде да черпим сведения за събитията от създаването на концлагера в село Желюша (днешна Сърбия, едва на няколко километра от границата с България). Поради оскъдните разкази или изобщо липсата на такива, ще се позовавам основно на спомените на Стефан Николов, още известен като Стефан Барона. Единствената причина да се сдобия с написаното от него за това събитие всъщност е, че Стефан Николов е мой пра-дядо.

Документите, цитирани в тази статия, са от личния му архив и се публикуват за първи път.

Всичко започва още с Ньойския договор. Западните територии на България са предадени на тогавашното ново-създадено Кралство на сърби, хървати и словенци (КСХС). Скоро след това част от сръбската върхушка си поставя за цел да претопи местното население в тези области и да смаже спомена им за недалечното му минало, така както това се случвало в другите малцинства в балканските държави-нации. Българското малцинство обаче не отстъпва. На репресиите от страна на югославянските власти, българите отговарят по всевъзможни начини. Някои от тях дори прибегват до сила и терористични актове.

„През нощта срещу 3 октомври 1930г. бе извършен агентат на белградския пътнически влак, на около 2 километра от гара Цариброд“ разказва Стефан Барона. „Агентатът беше дело на националистическа организация “Западни покрайнини”, респективно на поделението ѝ “Въртопа”, чиито членове-терористи бяха бежанци от западните краища на България, (Царибродско и Босилеградско), и живееха предимно в София. Чрез агентата, организацията целеше да урони престижа на кралска Югославия, като я представи за размирна страна, чиито поданици са насилно заробени и се стремят всячески да се освободят от тази тюрма.”

Какви мерки вземат сръбските власти, за да успокоят изплашеното местно население след агентата? Всички очакват, че околийските управници ще бъдат повикани в местното управление и ще им бъде разяснено какво точно се е случило и какви мерки да предприемат. Противно на очакванията, вместо да преследват агентаторите, кралски-

те власти предприемат преследване на местното население и неговите представители-общинските кметове. Автори и изпълнители на тези мерки са не други, а едни от най-висшите кралски офицери. Сред тях са и полковниците Милан Груичич – шеф на контра-шпионажа и командирът на Нишката областна жандармерия. Още на 3 октомври тези офицери изготвят план за действие:

Следствие във връзка с агентата ще се проведе не от административните власти, начело на които стои Божидар Павлович (военните по границата с България му нямат доверие, защото го подозират в симпатии с местните българи), а от военната власт, начело с полковник Милан Груичич.

Да бъдат докарани на 4 октомври 1930 г. в с. Желюша всички кметове, пом. кметове и общински съветници – без изключение от цялата околия. Който възразява, да бъде докаран под стража, с вързани отзад ръце.

Вечерта на 4 октомври да бъдат опожарени пет къщи в с. Желюша, а през нощта срещу 5 октомври да бъдат убити уж при опит за бягство кмета на Царибродската община Стефан Николов (същият, който ни е разказал събитията) и кмета на с. Желюша Ставри Давидков, който е същевременно и областен народен представител.

За засилване охраната на границата, на ж.п. мостове и линията да се изкарва цялото местно мъжко население, но без оръжие, под командването на полицейските органи.

Изпълнението на този план започва още същия ден. В спомените на Стефан Николов се казва, че толкова много полицаи пристигат в Цариброд на 3 октомври, че градът заприличва на полицейски лагер. Въоръжените до зъби униформени нахълтват в общинските сгради и заповядват на всички общинари да тръгнат към с. Желюша.

„В този ден селата заприличаха на обсадени райони. По селските пътища се стичаха към и през Цариброд за с. Желюша на групи общинарите, заобиколени като арестанти от въоръжени полицаи. Последните се държаха крайно грубо към общинарите: не им позволили да се обадят в къщи, нито да си вземат храна и дрехи. А пътят до с. Желюша от някои села е към 10-15 километра.”

Между общинарите имало и десетина местни граждани, имената на които полицаите били записали предварително. Те били търговци, кръчмари, студенти.

„Тръгването на нашата група бе съпроводено със силен женски плач: съседката по жилище до общинската сграда Милка Ал. Тудовска нададе силен плач за баща си – стареца Алексей Тудовски, когото полицаите безпричинно набили и завлекли към някоя от общ. групи. Но тази картина не направи никакво впечатление на полицаите и техните

Първото цивилно управление на Царибродската община след Ньойския договор, 1919 г. Най-вляво се намира Стефан Николов. По това време той е зам. кмет на града.

шефове, макар че Милка Тудовска беше годеница на сръбски офицер!”

Христо Михайлов, ръководител на Септемврийското въстание в България, часове след като е минал границата и се намира на сръбска територия. В Цариград Михайлов сключва църковен брак. От лявата страна на снимката се намира Стефан Николов – Барона, кмет на града и кум на Михайлов. Снимката е направена май месец 1924 г.

Униформените не позволяват на „заложниците” нито да се отделят на групи, нито дори да говорят помежду си. „Постъпката на полицаите показва още веднъж на всички ни, че сме докарани тук, не за да помогнем на следствието във връзка с атентата, а за да бъдем наказани, че сме българи.” Чак в с. Желюша, след като общинарите са натикани в сливника, Стефан Николов разбира за плана за действие на военните и че съдбата му е вече решена. Той се оказва осъден на смърт от всесилните в този момент сръбски офицери. В тези тягостни мигове Божидар Павлович се показва като изключително достоен човек. Той е от малкото, имащи смелостта да се опълчи на военните. Успява да се свърже лично с министър-председателя Пера Живкович и да го убеди, че, в името на добрите отношения между Югославия и България, най-добре ще бъде разследването за атентата да бъде поверено в ръцете на Б. Павлович. По телефона разкрива и плановете на офицерите за готвените убийства и палежи.

Стефан Николов и Ставри Давидков многократно са привиквани за разпит и бити в стаичките на офицерите. Барона за миг не свежда глава и, с постоянен риск за живота си, не спира да обеждава офицерите, че атентаторите са от България и мирното българско малцинство в Югославия не бива да плаща за техните престъпления. През това време се появява Б. Павлович, който е успял да склонни мин.председателя да връчи разследването за атентата на него. Полковниците обаче не се подчиняват напълно. Те не му предоставят разследването, но склоняват да не екзекутират двамата общинари.

„Дойде ред да понесе удари на тояга и Станко, заместник-кмета на с. Желюша, защото бе докарал една кола слама, за да я постелят задържаните в сливника, на които беше студено. Още повече, че откъм реката духаше леден ветрец. Но полковникът не разрешил да ни се даде сламата и полицаите наказаха пом. кмета, като строшиха от гърба му една тояга. Същият полковник не бе доволен от побоя нанесен на Станко и изрекъл любимата си закана: „Аз за гърба на кметовете избирам габровица с по три четаля”.

Причината за бездействието на военните в следващите дни е Павлович, който най-енергично и с риск за живота си се противопоставя на всяко едно тяхно решение или заплаха. Така той успява да склонни сръбските офицери да прекратят следствието в сливника и същото да продължи в цариградското училище, водено именно от него. Там са

отведени 75 души, между които е и Стефан Николов. Между тях са и търговци, обушари, лимонададжии.

Колко хора е имало задържани в сливника в с. Желюша, никой не може да каже с точност. Техният брой обаче е бил около 1000. Там се намирали най-авторитетните местни патриоти с българско самосъзнание, общинари, но имало и случайни хора. Например Тодор Пайташев, който не свалил шапка на полк. Груичич или Алекси Андонов Гърбин, който имал син полковник в София. Това разказват спомените на местните.

„Избиването на неблагонадеждните граждани трябва да започне от желюшкия сливник, но поради застъпничеството на окол. началник Б. Павлович, това не стана. Значеше ли това, че планът на военните е отменен? За зла участ избиването бе отложено, но не и отменено.” спомня си Николов.

За злонамерените действия на сръбските офицери свидетелстват събитията от следващите дни. Доказателство за това е мъчителното убийство на Иванче Тошев и Симо Ганев, което е извършено няколко дни след освобождението от сливника – по личната заповед на полковниците. Също по тяхна заповед Б. Павлович е освободен от поста си и бива преместен в с. Лесковец. На 6 октомври, по алармиране на същия М. Груичич, в Цариград пристигат двама генерали, и то не кои да е, а командващият армията в Ниш, ген. Даскалович и командващият кралската жандармерия, ген. Търнокопович. За тях се знаело, че застават твърдо зад плана на полк. Груичич, но искали убийствата да се извършват „по-тактично”.

„След атентата при с. Желюша, много семейства се покриха в черно. Животът стана непоносим. Сякаш всеки местен гражданин бе готов да каже: „Станете мъртви за да легнем в гробовете ви ние!”. Не бяхме сигурни в живота си. При всяка среща с познати не се поздравявахме с обичайното „Здрасти”, а се питахме „пак ли убийство” и „кой е убитият?”.

Атентатите продължават и напрежението спрямо българите расте. Те са гледани като на потенциални терористи. Като неразделна част от тази атмосфера, Груичич и другите офицери си установяват правото на полицейските органи да изкарват българското население на денонощна охрана и поставя наблиз до граничните линии в секретни засади, патрули и постове...

Всяка вечер жандармерията решава колко души са им необходими. Постовете са по най-високите върхове в околността и по ж.п. линиите.

„Преди всяко едно тръгване полицията проверяваше на висок глас поименно има ли ги в групата тези и тези граждани – тази проверка всяка смут в душата на извиканите – значи, мислят си те, че ще им се случи нещо. Допускат и най-лошото...!”

„В групите оръжие имат само жандарите, а граждани-те са с голи ръце. А на фронт с атентатори и терористи, въоръжени до зъби, каква борба може да се води с голи ръце?! Тежко и горко на онази група, която е пропуснала да минат в нейно време български терористи. Това означаваше според жандарите незабавна стрелба и избиване на виновните граждани.”

Смените са по 24, понякога дори по 48 часа. Битите не са малко. Обикновено са тези, чиито имена са били извиквани преди тръгването. По изрична заповед на Груичич тези българи е трябвало да бъдат осакатявани или дори убивани. Причините за това са незначителни, но не и за полковника. Така например Рако Ал. Пайташев, известен на всички като извънредно кротък и мил човек, е бит с железен прът само за това, че брат му Тодор Ал. Пайташев минавал покрай М. Груичич без да го поздрави, а и поради това, че Тодор Ал. Пайташев се намирал в същото време в София – временно с паспорт. Груичич наредил да

се отмъсти за горния грях на над 60 годишния „златен човек“. От същата група е бит и Алекси Андонов Гърбин, също стар човек, пенсионер, притежаващ една кравичка. Той пък имал син полковник от българската царска армия.

нах в безсъзнание...”

Убийствата все повече зачестяват. Съставянето на черен списък между офицерите бил поредният начин да сплашват българското население. Много намират смъртта си именно, защото са попаднали в списъка. Между тях били хора като поп Апостол Иванов, студента Марко Шукарев и др.

Никой не знае точния брой на загиналите. По най-мъчителен начин били убивани свещеници, ученици, студенти. Гоненията на българите продължили с години. Много от тях бягат в съседни държави, където имат роднини. Други се преименуват и започват да се припознават като сърби. Постепенно агентатите намаляват. Югославянската политика спомага за прекратяване на гоненията, но българският дух остава.

Въпреки неблагоприятните условия за каквото и да е сътрудничество между сърби и българи в онези дни, именно многократното противопоставяне на военните от страна на Божидар Павлович и Стефан Николов дава резултат. Политическата ненавист, изразена по този престъпен за човечеството начин, не успява да прекъсне братската връзка между отделните личности и това си проличава в техните действия. От една страна, тази история ни разкрива за стартовия опит за концентрационен лагер спрямо мирни хора, чиято вина не е лична, а просто са подложени на расово обвинение, но, от друга страна, това е разказ за дружбата между сърбин и българин, които дръзват да се противопоставят на политическата конюнктура и защитават всички, за които не е доказано, че са виновни по какъвто и да е начин, с цената на живота си.

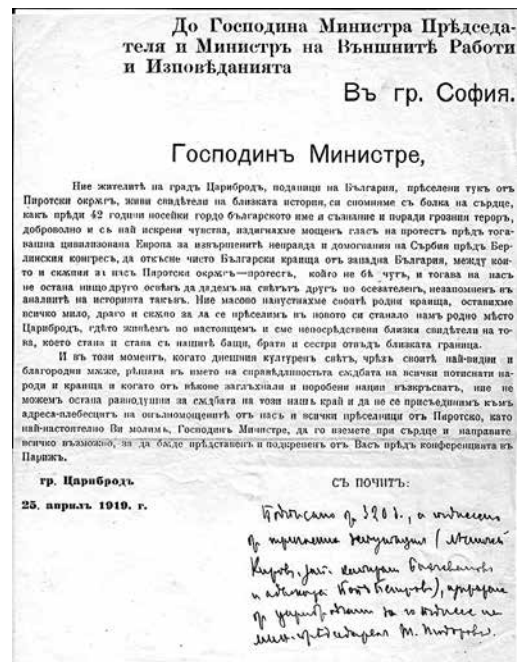
Това забравено късче история променило съдбата на българското малцинство в Югославия. След като постепенно гоненията спират, години по-късно те отново са подновени по времето на Тито, когато хиляди души са пратени на о-в Голи оток. Независимо дали са познати или забравени, събитията от село Желюша дават начален тласък на дългогодишна борба на българското население в Западните покрайнини.

Рядък екземпляр от нелегалния вестник на Вътрешната западнокрайска революционна организация „Въртоп“, събощаваща за кончината на Васил Николов от с. Власи, Царибродско, четник срещу сръбската окупация. Снимка: Архив на автора.

„От групата, охраняваща ж.п. линията Цариброд-Желюша, бе пребит и умъртвен един младеж от с. Лукавица, който възразявал пред стражарите защо бият и се държат жестоко спрямо тях. „А искате от нас да пазим ж.п. линията?“. Тялото на този селянин било поставено между релсите, за да изглежда, че е прегазен от минаващ влак. Обаче локомотивът отхвърлил тялото настрана и лекарят установил, че младежът е починал вследствие на нанесен му побой.” разказва Стефан Николов. „Все пак първенство в побоищата имаха групите, които отиваха да охраняват границата срещу с. Сливница. Тези, които имаха нещастие да попаднат в тази група, знаеха, че ги водят към тяхната голгота. Тук идваха да проявят своята злоба не само обикновени стражари, но и по-големите началници, между които и командирът на Нишката жандармерия и най-жестокият от жестоките – поручик Терзич, командир на царибродския жандармерийски участък.”

Местните свидетелстват, че „практиката да ни карат да си копаем сами свой гроб, беше станала като нещо обикновено.” Рико Пайташев описва преживяното по следния начин: „След като ни запояваха да копаем гробовете си, ние очаквахме да ни стрелят. По едно време чухме олелия и писък... Докато разберем каква е тая олелия, върху мен налетя като хищен звяр поручик Терзич. И започна де ми удря със железна тояга, по гърба и раменете ми, строши зъбите и долната ми челюст, окървави лицето ми и аз пад-

Обръщение на царибродските граждани до министър-председателя на Царство България Т. Тодоров, което той да отнесе във Франция при подписването на Ньойския договор. Писмото изразява исканията на българските граждани в Западните покрайнини да не се делат от родината си. Снимка: Архив на автора.

Митовете на социалистическата историография

На 22 юни 1941 година започва известната „Операция Барбадоса“. Германия преминава държавната граница на Съветския Съюз и с почти четири милиона войници организирани в Група армии Север, Център и Юг навлиза бързо и дълбоко в съветска територия. Започва една от най-разрушителните войни в историята на човечеството заровила в земята над 30 милиона души и заличила от лицето на земята строеното от човешка ръка от Атлантика до Москва. Тя продължава от 1941 до 1945 година. Един от големите въпроси, който продължават да обсъжда хората на съвремението е коя е причината довела до тази касапница прераснала бързо в световен конфликт обхванал цялото земно кълбо.

В социалистическата историография битуваше, че главната/едва ли не единствена/ вина за II рата световна война и в частност за Отечествената война е воинствуващата политика на Хитлер и обкръжението му. Не е трудно да налагаш подобна теза, когато си победител в този грандиозен военен конфликт. Това и правят съветските историци подкрепяни от колегите си в бившите социалистически държави. Оборването на това твърдение беше трудно поради недостъпността на архивите запечатали взаимоотношенията между Германия и Съветския Съюз в периода между двете световни войни. Грифът „Строго секретно“ стоящ върху огромен архив от документи в съветските държавни, партийни и военни книгохранилища не допускаше истината да излезе наяве.

А каква се оказва всъщност тази дълго спотайвана Истина след „проговарянето“ на дълбоко засекретените документи?

Нужно е малко предисловие.

Системата от Версайлски договори преначертаваща безумно държавните граници в Европа след края на I вата световна война, със заличаване на едни:/Австро-Унгария/, осакатяване на други-Унгария, България, Германия и създаване на държави-„балони“ от предшествуващи джуджета като Югославия, обричаше Европа на скорошна нова война. Сблъсък на реванша за възстановяване на справедливостта по отношение на територии и население. Не случайно германският генералшабен полковник подписа Акта за безусловна капитулация на германската армия изрича с достойнство пророческите думи-„Довиждане господа.Ще се срещнем отново след 20 години!“ Наистина след почти толкова години започва Прата световна война.

И ако тук нещата са ясни и победителите от някогашната Антанга сега гузно мълчат за вината им да оформят чрез Версайлската система една абсурдна следвоенна Европа, то по въпроса- А само Хитлер ли е виновен за избухването на войната между Германия и Съветският Съюз- отговорите са повече от онзи представян от социалистическата историография.

Професионалните историци подробно са проучили всички обстоятелства в тогавашната международна политика довели до взимането на решението да се започне „Операция Барбароса“.

Моят материал не претендира да обхване всички онези причини пресекли се в една точка от която започването на войната между довчерашните съюзници е било непредотвратимо. Ще повдигна завесата за да видим само един дълго скривана ниша в Съветската/респективно руска/ историография спотайваща истината за едно дяволско съ-

трудничество. Сътрудничество между победените и унижени през I вата световна война Германия и Русия.

Версайлската система затиска недоубита Германия в мъртва хватка от репарации, обезоръжаване, икономическа и политическа изолация и поставя под въпрос самото оцеляване на германския етнос/многогодишна френска мечта от времето на кардинал Ришельо/. Същата Версайлска система е пренебрегнала напълно нововъзникналата държава на руските болшевици управлявана първоначално от Ленин, а след смъртта му от Сталин. На нея се е гледало като на неуспешен социален експеримент, който сам ще се провали като недоносче пръкнало се на белия свят. И тук цари следвоенна мизерия, глад, хаос и гражданска война.

Тези две държави обръщат гръб на омразата обхванала ги след кръвопролитния сблъсък по бойните полета от времето на Първата световна война за да се опитат заедно да възстановят припадащото им се положение в следвоенна Европа. Трябва да признаем, че мотивацията им е сериозна особено в условията на тежката изолация в която са били поставени от високомерна Франция, пресметливата Великобритания и изолационистки настроената Америка.

Така се стига до подписването на Договор между Германия и болшевишка Русия /РСФСР/по време на провеждащата се международна конференция в Генуа и по точно в предградието и Рапало. Годината е 1922. Целта на Конференцията е всъщност да се подготви икономическото възстановяване на Централна и Източна Европа след изтощителната I вата световна война. Болшевишка Русия се стреми към юридическо признаване от големите западни държави на основата на равноправието и невмешателството във вътрешните работи. Но това би се случило само при изпълнението на следните 5 точки поставени от западните държави:

1. Да бъдат заплатени дълговете на царското и временното правителство, като за тази цел се предвижда създаването на Международна комисия за руските дългове.
2. Съветското правителство да заплати щетите причинени на чужденците в резултат на национализацията/сиречи Революцията/
3. Да се отмени монополът на външната търговия.
4. Да се промени системата на съдопроизводство-/тоест да стане независимо/
5. Да се установи изключителен режим за чужденците в съветската страна/облагодетелствуващ бизнеса им/

Това обаче се тълкува от руските делегати като намеса във вътрешните работи на страната и до споразумение не се достига. Конференцията завършва като че ли безрезултатно но .....не съвсем. Съветската държава и Германия осъществяват преговори по между си и в резултат на тях на дата 16 април 1922година бива подписан тъй наречения Рапалски договор, който практически ги изважда от положението на изолация и ги узаконява като държави пред останалия свят. Договорът поставя началото на възстановяване на икономически, търговски и политически връзки. Възстановяват се дипломатическите и консулски отношения между двете страни. Страните взаимно се отказват от искания за военни и не военни обезщетения за минало време. Така е пробита късгледата и недалновидна изолация в която са били държани до момента от страните победителки Франция, Великобритания и Италия/Америка вече се е изолирала/. С този договор се създават предпоставки

Германия да заобиколи забраните наложени и от Антантата за развитие на военната си промишленост и възстановяване боеспособността на армията. Единственият начин да се случи това е Райха да изнесе всички свои научни военни разработки на съвременно въоръжение/най-вече самолети и танкове/ извън своята контролирана от победителките земя на територията на Съветския Съюз. Също така се открива възможност за подготовка на военни кадри управляващи най-новите модели танкове и самолети. Тези кадри от своя страна се превръщат веднага в инструктори за обучение на хиляди други офицери за боравене със същите новосъздадени модерни образци оръжие.

Другарски поздрав между германски и съветски офицери.

От своя страна болшевишка Русия е съзнавала, че само с помощта на немските военни специалисти би могла да развие собствения си военен потенциал сдобивайки се безусловно с разработките на немските специалисти. Сделката става и тя не е подлежала на оспорване от нито една от двете страни. Така началото на сътрудничеството между довчерашните смъртни врагове е положено благодарение на недалновидната политика на така наречените Западни Демокрации.

Счита се че сътрудничеството в тази област трае между 1923 година и 1932г. Много скоро то се разширява обхващайки всички сектори на икономиките ми. И това е разбираемо. Към Германия пътуват влакови композиции със суровини най-вече редки метали, каучук и жито, а в обратна посока тече поток от от промишлени стоки за бита и за оборудване на заводи в болшевишка Русия.

Сега вече се знае, че на територията на Съветския Съюз са създадени най-малко три учебно-научни и тренировъчни центъра в които се разработват двигатели и конструкции на нови модели самолети и танкове и същевременно се обучават германски офицери да ги управляват. Германия получава възможността да строи самолети във Фили край Москва и да ползува тренировъчен център за летци в Липецк.

Тук се обучават средногодишно по 240 немски пилоти. Организирант се и съвместни учения на различни родове войски.

Същевременно „Круп“ строи заводи за производство на артилерийски оръжия в средна Азия. И за да убегне от вниманието на евентуални англофренски агенти движението на германски офицери към и от Русия същите пътуват с фалшиви документи представящи се като немски инженери командирани в различни заводи за извършва-

не на консултантска дейност по изграждането и поддържането на различни производствени мощности.

Ето така благодарение на сътрудничеството и пълната подкрепа оказана от болшевишка Русия Германия постига своята милитаризация превръщайки се в икономически и военен гигант.

Германски и руски войници в дружески разговор в някой от полигоните за съвместно обучение

Начело на тази възстановена Германия през 1933 година канцлер става Адолф Хитлер. Неговата партия окончателно се оформя като първа политическа сила и Германия тръгва по пътя на националсоциализма и реваншизма. В Съветският Съюз изглежда все още не осъзнават, че са отгледали един малък хищник, който само след десетина години ще е покорил цяла Европа и ще е превзел континенталната част на Русия достигайки до предградията на Москва.

22 юни 1941 година е датата на която неизбежното се случва. Хищникът бозал от гърдата на майката оголва зъбите си срещу нея и почти успява да прегризе шията и. Започва война на живот и смърт. С приятелството е свършено. Дошъл е денят да се разпределя Европа. Но точно този исторически период на най-близко сътрудничество между Германия и Русия е скриван старателно от тогавашните хора и следващите подрастващи поколения. И е разбираемо. Та как да обясниш на пионерчетата от „Всесъюзната пионерска организация на името на Владимир Илич Ленин“, че не някой друг а точно тяхната комунистическа партия и държава ръководени от непогрешимия Йосиф Висарионович Сталин/ Джугашвили/, са направили всичко възможно за да изправят на крака омаломощена Германия и да я помогнат да стане онзи свиреп звяр преминал на 22 юни 1941 година западната им граница с единствената цел да заличи държавата им.

Колко ли още години щеше да тържествува тази историческа лъжа ако не беше дошъл денят на истината. Архивите проговориха и показаха истинските лица на двете държави. Германия решила да гарантира гърба си докато поставя на колене цяла Европа и Съветския Съюз борещ се за още скъпоценно време за да удари накрая омаломощена Германия надвесена над „плячката“ си -Европа. Тази част от историята е поучителна и доказва, че може известно време да криеш нещо от обществото, може дълго време да го заблуждаваш, но не може една лъжа да се представя за истина цял живот пред милиони хора.

Войната винаги е нещо подло и зад нея се крият едни интереси.

За обикновените хора оставата каузите, които да ги мотивират да отидат на заколение в кланницата наречена ВОЙНА!

Д-р Валентин Янев

Как „българските фашистки окупатори“ освобождаваха Македония, Сърбия и Косово от германците

Д-р Валентин Янев

В съвременната Югославска респективно Сръбска историография натрапчиво се твърди и преповтаря мита за „българските фашистки окупатори“, които в годините на Втората световна война безчинствали, убивали, измъчвали хората живеещи в Сърбия и Македония. Разбира се славната народоосвободителна югославска партизанска армия давала героичен отпор сражавайки се с българските „фашистки окупатори“ нанасяйки им тежки

поражения и излизайки винаги от тях като военен и морален победител. Това се втъпяваше десетилетия наред в главите на учениците от бивша Югославия създавайки комплекс на вина у българите в Западните Покрайнини и чувства на откровенна омраза сред македонските българи във Вардарска Македония спрямо кръвните им братя от България.

Ако по-рано заради криво разбран интернационализъм българските историци си мълчаха за да не разсъдят големия брат-Съветския Съюз, то сега заради криво разбрана солидарност за Европейска интеграция на западните ни съседи историците ни пак мълчат и не казват истината за онези военни години. Аз макар, че не съм историк по професия се изкушавам да повдигна завесата на историческото табу и да разкажа добре известни истини без да претендирам, да съм Колумб на тези исторически факти.

И така нека се разбере цялата истина за България и ролята и във II рата Световна война.

Както беше казано в Библията-Познайте истината и тя ще ви направи свободни.

България и българските армии са истинските освободители на Македония, Косово и част от Сърбия от германската им окупация по времето на Втората Световна Война.

В продължение на 5 години България е била въвличана да участва през различните периоди на войната в бойни действия с почти всички Велики държави. Тези държави и налагат избора да се включва в съюзи и битки без да и се дава възможност да отказва и/или да се противопоставя. И България безизходно е приемала. За справка вижте хронологията на ултимативното поведение на Хитлеристка Германия, прекомерната жестока въздушна кампания на Англия и САЩ и накрая бруталното прегазване на страната от Червената армия.

Но докато Цар Борис успява все пак да отклони изпращане на български войски на източния фронт и спасява от сигурна смърт близо 50 000 евреи в Царството си, то новоформираното отечественофронтовско правителство все пак реално и истински воюва с германците от долината на Вардар, та чак до австрийските Алпи. И това никой няма право да ни оспорва.

Около 35 000 български синове дават живота си за освобождението на Вардарска Македония, Косово, Сърбия, Унгария и Австрия.

На 9 септември 1944г в България е извършен военен преврат и с решителната помощ на окупационната Червена армия властта в страна бива взета от българските комунисти под прекия контрол на Кремъл. Съзнавайки, че България я грози 3 та национална катастрофа българските правителства бързо се ориентират към включване на държавата във война с Хитлеристка Германия. Това напълно отговаря и на интересите на Съветския Съюз стремящ се да ликвидира германската военна сила на Балканите с колкото се може по-малко жертви от страна на Червената армия включвайки във военната касапница съхранената и мощна българска военна сила.

Проблемът в югоизточна Европа са 300 000 германски войници от състава на група армии Е намиращи се в Гърция. Успешното им изтегляне към централна Европа ще ги направи веднага противници на съюзническите войски в централна Европа. Войната там ще се затегне и ще паднат още много жертви на подстъпите към територията на Германия. Някой трябва да ги спре. И се оказва, че в момента няма друга военна сила освен българската която би могла да свърши тази работа.

Това е и задачата на пренастройващата се за участие в реални бойни действия българска военна сила. За целта са формиран три български армии с обща численост от 455 000 души придадени в оперативно подчинение на командващия IIIти украински фронт маршал Фьодор Толбухин. И така тази почти половинмилионна войска трябва да разгроми германците във Сърбия, Косово и Вардарска Македония и да отреже пътя за отстъпление на група армии Е от Гърция по долините на реките Морава, Вардар и Ибър. Общата численост на германските войски окупирани Гърция и Югославия възлиза на 570 000 души. Това е силата срещу която се изправят българските армии и III ти украински фронт.

Още през месец октомври 1944 година българските армии започват настъпление по няколко направления за да изпълнят поставената им задача.

II ра армия начело с генерал-майор Кирил Станчев провежда настъпателната Нишка операция. Началото и е на 18 октомври и с подкрепата на югославски партизани и съветска авиация българите които се явяват основната бойна сила влизат тежки сражения със VII SS доброволческа планинска дивизия Принц Ойген разгромила до този момент основните партизански сили на Тито. Въпреки трудно проходимите и удобни за отбрана планински райони в които са разположени елитните германски войски наброяващи 21 000 души след проведени настъпателни военни действия по няколко направления отбраната им бива сломена и на 14 октомври части на VI пехотна дивизия и Брониранията бригада овладяват Ниш.

По същото време по на юг започва и се провежда Страцино-Кумановската операция. Основната военна сила тук е I ва българска армия начело с генерал Владимир Стойчев. Овландени са последователно Страцин, Куманово и Скопие. Много тежки боеве се водят в района на Страцинската позиция. Германските войски са разположени на почти непревземаеми планински отбранителни позиции. Българските войници е трябвало да атакуват от равнината изложени на убийствен картеч, давайки много жертви. В разгара на сраженията се включва Парашутна дружина

която успява да превземе считания за непревзимаем връх Стражин осъществявайки изненадващ въздушен десант сред немските позиции. Ожесточени престрелки, ръкопашни схватки и немците са изтласкани от височините.

След това последователно са овладени Куманово и Скопие с помоща и на IV българска армия.

Още по на юг започва поредната Брегалнишко-Струмишка операция с водеща военна сила IVта българска армия на генерал Боян Урумов впоследствие поета от ген. Асен Сираков. Двадесет и две хиляди български войници настъпват по направлението Горна Джумая/днешен Благоевград/-Велес. Срещу тях са части на 22 ра германска пехотна дивизия. Операцията протича от 15 октомври до 14 ноември 1944година. Настъплението на българската войска е последователно и упорито и съпротивата на германците е сломена като последователно са овладени Кочани, Щип и на 10 ноември 1944г е превзет и Велес. Пред Скопие се обединяват силите на две български армии: Iва и IVта и след успешни нападателни боеве Скопие също е освободено от германските войски.

Идва ред и на Косовската операция. Задачата е от завоюваните вече позиции да се навлезе в дълбочина в Косово и Метохия и да се овладеят Подуево, Прищина, Косовска Митровица, Рашка и Нови пазар. Това на практика означава цялостно освобождаване на Вардарска Македония и Косово от германските войски. Тази военна кампания се осъществява от Пра армия начело с генерал-майор Кирил Станчев. Тази войска вече е натрупала опит във военностъпателни действия постигайки изненадващо бързото овладяване на Ниш.

Да, германските генерали са изненадани от боеспособността на българските войници и офицери. Те са мислели, че лесно ще противостоят и даже преобърнат в отстъпление не сражавалата се по бойните полета на II рата световна война българска войска. Разликата в професионалния боен опит, въоръжение, тактически умения и стратегически виждания е категорично на страната на германските група армии Е не познаващи до момента поражение от Германия до най-южните точки на Балканския полуостров. Но както се е случвало и друг път в българската история/ справка сръбско-българската война 1885година/, връзките на бойните полета не съвпадат с теоретичните планове на военните щабове край картите. Българският войник се оказва достоен противник на елитните германски части. Ето мнението на началник-щаб на група армии Е генерал Е.Рихберг: "Българският войскови контингент беше една значителна свежа боева сила, за да прегради пътя на изтегляне на група „Е“ при особените условия, при които се намираще тя".

Английските военни специалисти също дават високи оценки на качествата и постигнатото от българските армии: "Българите са единствената сила, която е в състояние да задържи германците в Моравската долина".

Битката за Косово поле е очаквано тежка и ожесточена. Германците се стремят с всички сили да задържат коридор за изтегляне на тристахилядната си армия през Балканите в направление Германия, където да подсилят централните си армии в битката срещу съюзените държави. За това и съпротивата срещу българската офанзива на Косово поле е яростна. Воюва се за всяка планина, всеки проход и долина, всяко селище. При трудни зимни условия българските войници преодоляват Копаноник планина достигайки подстъпите на Прищина и Косовска Митровица. Началото на Косовската операция е 21 октомври и овладяването на Косово поле става за един месец. Основна военна сила са Втора българска армия с генерал-лейтенант Кирил Станчев, българската бронирана бригада, четвърти конен полк, при известна поддръжка от български и югославски партизани. След тежки сражения първо е пробита германска-

та отбрана при Подуево най-вече благодарение на Брониранията българска бригада. Ожесточените сражения принуждават българските части да преминават последователно от нападение в отбрана и пак в нападение. Трудният планински терен и ниските зимни температури допълнително затрудняват настъпателните действия на българските войници. Българската армия напредва с бой по билата на Копаноник планина и Голяк планина. Това става при наистина тежки зимни условия и силна съпротива от страна на елитните германски части. Залогът е голям.Изтеглянето на триста хилядна германска армия от Гърция. Българите отново успяват да пробият отбраната пред Прищина и на 19 ноември влизат победоносно в града. При така разнебитената германска отбранителна линия се създават условия за бързо преследване на отстъпващите немски части. Това се и случва, защото българските щабове оценяват точно ситуацията. Следва безкомпромисно бързо настъпление и скоро последователно биват освободени Вучитрън и Косовска Митровица. Така бива прекъснато едно от важните направления за изтегляне на германските войски през Косово поле.

Така може да се обобщи, че след непрекъснати двумесечни сражения българските армии успяват да изтласкат германските военни части от Вардарска Македония, Косово и Сърбия. Войските ни са навлезнали на 200км дълбочина и са нанесли сериозни поражения на германците в жива сила и техника. Убитите и ранени германски войници и офицери са около 35 000. Не успяват да се изтеглят на север 33 000 германци попадайки в английски плен. Така до края на ноември 1944година завършва първия етап от участието на България в бойни действия на територията на тогавашна Югославия. На своя южен фланг –Балканиите, Германия е съсредоточила 570 000 хиляди войници, които са могли да бъдат неутрализирани само от наистина свежа военна сила каквато е представлявала българската армия при сериозното участие на Трети украински фронт и с допълнителна помощ доколкото е възможно от остатъчни партизански формирования на България и Сърбия. За значението на българското военно участие в обезсилването на половинмилионната германска групировка ще цитирам няколко оценки на значими исторически личности от онова време. Ето какво казва Тито за един от големите съветски ежедневници от онова време: „Съветският Съюз предостави на нашата армия голямо количество различни видове оръжия като се започне от винтовки и се свърши с танкове и самолети с които ние въоръжихме много наши дивизии. С помоща на славната Червена армия бяха освободени Белград и Сърбия, а с помоща на българската армия беше освободена Македония".

Тито направи високо признание относно приноса на Българската армия за освобождението на Югославия и на големия митинг с парад на войски от Първа българска армия състоял се на 13 юли 1945 година в Баница край Белград. Пред командири от трите съюзни армии, пред дипломатическото тяло и хиляди граждани първият ръководител

на ЮКП и на югославската държава заявя: „На наша земя се смеси кръвта на българските борци, на нашите борци и на борците на Червената армия”.

И още една знаменателна фотография показваща възторженото посрещане на българската армия от белградското гражданство. Срещу фактите не може да се говорят лъжи или да се отминават с мълчание.

И ето още един знаменателен документ показващ приноса на българските армии за очистването на югоизточна Европа от германското военно присъствие.

14 август 1945 година

Уважаеми господин Министър-председателю,

Съветското правителство ме упълномоща да Ви съобща следното:

Поради това, че България от 9 септември 1944 година активно участвуваше на страната на Обединените нации във войната против Германия и че българският народ със своята борба направи принос в делото за разгрома на Германия, а също така, съобразявайки се с това, че България лоялно изпълнява задълженията възложени и от Съглашението за примирението, Съветското правителство реши да възстанови дипломатическите отношения с България и предлага да се разменят посланици.

Историчите знаят кой е Бирузов: Заместник-председателя на Съюзната контролна комисия в България- генерал-полковник, впоследствие повишен в маршал на Съветския Съюз и достигнал до поста началник на генералния щаб на въоръжените сили на СССР.

Любопитно е да предадем и една радиograma от Георги Димитров, който по онова време все още се намира в Москва. Въпреки коленопреклонното си подчинение пред Сталин и безропотното загърбване на българските национални интереси /справка-македонизацията на Пиринския край/ все в името на комунистическия интернационализъм, дори и той, бъдещия вожд на БКП и комунистическа България не издържа на сръбското нахалство и неблагодарност и пише на Трайчо Костов следното: «Помолете маршала [Толбухин] да обърне внимание на противоречивите сведения, които се съдържат в известията на българското командване и на известията на югославското командване за военните действия за завземането на градове от българската армия в Македония. Нека съветското командване въздейства, за да не се отричат или омаловажават военните успехи на българските войски в югославските известия.»

Цената, която обаче плащат българите за идващите от различни посоки признания за бойните им качества е твърде висока. Тридесет и пет хиляди български синове губят живота по време на бойните действия от Струмица до подножието на австрийските Алпи край Клагенфурт.

Е, тези войничета не успяват да стигнат до Берлин но поне до австрийските Алпи стигат.

Ето така стоят в исторически план нещата за освобождението на Югославия от германските окупационни сили. Колкото и да им се иска на сръбските и македонските историци да представят този период от войната като успех на някакви партизански сили действували в Сърбия и Македония, извадените от архивите исторически факти говорят съвсем друго. Та ако наистина величаената народноосвободителна партизанска армия на Тито е наброявала няколкостотин хиляди добре въоръжени партизани влизащи смело в сражения срещу елитните германски военни части, то защо му е била необходима на Сталин и западните му съюзници добре организираната и боеспособна, доказала качествата си българска армия?

Защо най-големия българомразец на света Уинстън Чърчил се е съгласил със злбно стисната между зъбите пура българите да навлезнат все пак в любимата му Югославия? И още много въпроси ЗАЩО могат да бъдат зададени на сръбмакедонските историчари но няма да ми стигне хартията да ги напиша, а на вас времето да ги прочетете. Пък и цитираните по-горе оценки и признания са достатъчни за да се разобличи досегашната историография на двете държавици.

При така представените исторически факти буди пълно недоумение тържественото посрещане на 16 октомври 2014г само на руския президент Путин в Белград по повод 70 годишнината от освобождението на града от германските окупатори. Вече знаем, че Сърбия и в частност Белград са освободени от ШТИ Украински фронт и с решителното участие на българската армия. Защо на празничния парад в чест на освобождението на Белград не бяха поканени и не присъствуваха представители на Украйна и на България и то на най-високо ниво?

Защо сръбските държавни мъже не уважиха народите дали най-много жертви във военните кампании по освобождението на Белград, Сърбия, Македония и прочие?

Удивлява ме и ежегодния сбор на датата 8 септември, когато в центъра на Босилеград се събират шепи българи, комунисти от някогашната ЮКП за да чествуват годишнина от освобождението на Босилеградския край от „българските фашистки окупатори”!

Или както обича да казва по този повод Димитър Треперски-„От кого са ме освободили мене, от баща ми и от деда ми ли”?

Нима 35 000 загинали български синове по полетата на Македония, Косово и Сърбия не са достатъчно основание тези престарели сръбомански комунисти да положат по едно цвете пред паметника на Васил Левски в почит на пролелите кръвта си български момчета. Нима тези хиляди загинали българи не заслужават гробовете им да се поддържат, така както това става в останалите воювали Европейски страни? Нима напразно са си дали здравето и живота тези свети и чисти души постлали с трупове си не даже родната земя, а полета и гори на съседни народи, чак до подстъпите на австрийските Алпи!

Омерзително, гадно и нечестно е да се гаврят по този начин с паметта на хилядите загинали български войници по полетата на Сърбия и Македония! Дали ще дочакаме мига, когато еничарите ще се събудят някоя нощ облени в студена пот от кошмарите на строшените надгробни кръстове на българските войнишки гробове! Ще си припомнят ли, че самите те макар и бивши партийни активисти, бивши военни, бивши манипулативни журналисти, бивши продажни юристи, бивши купени интелектуалисти - все пак са се родили..... българи! Уважавайте страната в която живеете, но не се гаврете с Родината си България!

Църквата въстана срещу лицемерието на властта

В прав текст Синодът предупреждава управниците ни, че ще бъдат вписани в срамните страници на Историята

Днес, в празника на рождеството на св. Йоан Кръстител, в извънредно патриаршеско и синодално обръщение към православния клир, миряните и държавните институции, архиереите на БПЦ най-последно нарекоха нещата с истинските им имена. Съучастник ли е правителството в разтлението на националното тяло, кой трови душите на обърканите и беззащитни българи? Прочетете, съпреживейте тези точни, горчиви, но и обнадеждаващи думи!

„Взлюбени в Христа Бога братя и сестри, на 20 май тази година, в навечерието на празника на светите братя Кирил и Методий, просветили славянството в Христа, образователното министерство принуди десетки хиляди български младежи да разсъждават върху „ползите“ за тяхното личностно развитие от така нареченото учение „йога“. От този ден насам Св. Синод, архиереите, а и всеки клирик на

Българската православна църква приемаме протестите на православно паство. Виждаме недоумението на миряните, чуваме техните нескончаеми въпроси, защо на нас, но и на българския народ като цяло, ни се причинява това издевателство и каква е целта му? Вижда ли правителстващият синклит, когото поменаваме в мо-

литвите си, какво става, какво се извършва над душите на българите? Съгласен ли е той, дава ли си сметка за последствията, съучастник ли е в разтлението на националното тяло, или е просто безразличен?

Атаките срещу традиционното вероизповедание на българския народ не са от вчера. Всевъзможни секти, парарелигиозни учения, всякакви езотерици, псевдопроповедници и лъжепророци шетат из българската земя и тровят душите на объркани и беззащитни хора и особено на нашите деца. Казва ни се, че Църквата не бива да протестира срещу това, защото иначе ще бъде обвинена в религиозна нетолерантност. Идва обаче момент, когато чашата на търпението прелива. Това е моментът, в който пропагандата на нетрадиционни религиозни учения и практики започва да се случва вече по разпореджане на държавната власт.

Държавната образователна власт многократно ни каза, че не намира за необходимо да бъде въведен задължителен учебен предмет „Религия“ в българските училища. Сега същата тази държавна образователна власт, чрез изпитните тестове за матурата на завършващите средно образование български младежи, а така също и чрез текста за вътрешно оценяване по английски език за учениците от осми клас, ни уведоми, че тя иска нашите деца задължително да разсъждават не върху християнската култура, а

върху „йога“. Съвсем наскоро отбелязахме 1150-годишнината от покръстването на българския народ. И точно сега, в изпита за матура, просветното министерство вместо за тази годишнина, пита за „йога“. След като ще е така, то и Св. Синод е в правото си, а пред Бога и народа е длъжен, да каже какво мисли по този въпрос.

Заявяваме, че за нас проблемът с присъствието на темата „йога“ във въпросника за матурата не е плод на грешка или неуместно оригиналничене, а е елемент от едно планомерно, системно действие за възстановяване на езическите култове и ересите в България. След малко ще обясним защо смятаме така, но преди да преминем по същество, нека кажем няколко думи от по-общ характер, на първо място за толерантността.

Българската православна църква не може по никакъв начин да бъде обвинена в религиозна нетолерантност. Напротив. В нашата църковна история има примери за

човеколюбие и солидарност с инакомислещи и иноверни, каквито няма в историята на много по-големи и значими Църкви и народи. Нашата толерантност е доказана многократно. Нищо от това, което ще кажем тук не бива да бъде разбрано като проява на верска нетърпимост. Всеки може да

Български патриарх и софийски митрополит Неофит Рилски

намери за добре, да не вярва изобщо или да се отдава на сатанизъм и бесовщина, ако смята, че това би го направило щастлив. Господ Иисус Христос ни е дал правилното, етично и нравствено учение. Но ни е дал и свободна воля. С тази свободна воля ние можем да изберем Него или да се отвърнем от Него. Нашият Бог ни е завещал, че вяра се преподава с любов. Не със сила. Затова и Българската православна църква проповядва Неговото учение и Неговия завет с любов към ближния. Без прозелитизъм, без гонения или обещания за материални облаги, но със състрадание и човешка болка спрямо отпадналите или неоткрилите Христа.

Като представители на религията, която е вградена в основата на европейска цивилизация и култура, ние ще се отнесем с разбиране и към всяка друга система от религиозни вярвания, която на базисно ниво изповядва свободата, достойнството и равенството между хората и чиито етични норми са съзвучни с нашите. Но ние сме длъжни да бием тревожно камбаната, когато сме изправени пред инвазията на парарелигиозни вярвания, които водят до разпадане на личността, разрушаване на обществения строй и до дезинтегриране на държавата. Не можем да се съгласим с каквито и да е учения, които толерират унищожаването на индивидуалността, накърняването на свободата,

ограничаването на човешките права, както и с доктрини и практики, които дори за миг допускат, че човешката душа и човешкият живот не са абсолютна ценност.

Ние не осъждаме хората, попаднали в плен на заблудите. Ние осъждаме заблудите. Включително защото виждаме последствията от продължаващото разпространяване и насаждане на нетипични учения и духовни практики върху нашия народ. Последствия и за самата държавна власт.

Обични в Господа братя и сестри, истината е, че новото възраждане на езичеството в България не дойде с демокрацията, а започна далеч преди това. Още в началото на ХХ век се даде старт на методичното облъчване на по-интелигентните и затова по-откъснати от народната почва слоеве на населението с идеята, че в своето историческо развитие нашият народ е имал и други, „по-добри“ вери, различни от православната или поне „изправящи нейните дефекти“. Паралелно с това сред народа се впуснаха и започнаха активно да проповядват секти, чиито „учения“ и до ден-днешен се представят като „оригинален български принос към съкровищницата на световната духовност“, а всъщност са един елементарен плагиат, нескопосана смесица от близоизточни ереси, далекоизточни окултни практики и индиански танци - паневритмия. Църквата е осъдила тези учения още тогава.

В първите години след установяването си комунистическата власт атакува наред с Българската православна църква и всички тези движения и учения. До момента, в който ѝ хрумна, че ликвидирането на оказалото се твърде устойчиво Православие в България може да стане именно чрез ересите. Кулминацията на този процес настъпи в края на 70-те години на ХХ век, когато пропагандирането и популяризирането на източните окултни учения и на домораслите ни ереси, беше издигнато в ранг на официална културна политика на държавата.

Парадоксалното е, че и до ден-днешен на някои наши интелектуални кръгове този чудовищен културен регрес им се привижда като проява на изключителна оригиналност, а в комунистическата епоха стимулираното от държавата изповядване на ересите се приемаше, неясно защо, за проява на дисидентство. Каква наивност! Да противопоставяш на тоталитарната власт „чистото богомилство“ или да компенсираш дефицита на вяра в „светлото комунистическо бъдеще“ с вяра във всякакви дохристиянски култове, включително сатанистки, е абсолютно безотговорно, да не кажем престъпно поведение към собствените ти народ и държава. На диктатурата и на тоталитаризма, както впрочем на всякакви други ограничения на свободата, може да се противопостави само свободата в Христа. Свободният в Христа човек. Свободата на безчинието и безредието е антисвобода; тя е друга форма на тоталитаризъм. Погледнете примера на страните от т.нар. социалистически лагер: тези които днес са за пример, са онези, които и преди и сега бяха и са свободни в Христа. А ние продължаваме да се питаме защо след 25 години не можем да се измъкнем от хаоса? Нима не виждаме, че хаосът е в душата на народа? И бива провокиран и усилян не само с мълчаливото толериране, но и с активната подкрепа на държавната власт. Бивша, а, както става ясно, и настояща.

Призоваването на ересите през 70-те години на миналия век беше последната фаза от войната, която тоталитарната държава беше обявила на Православната църква. Бог поругаван не бива и Той промисли много скоро след това тази власт да се срине в праха. Но посетите от нея отровни семена са жилави. Мнозина продължават да ги разпръсват сред народа с впечатляваща, фанатична последователност и с убедеността, че извършват патриотично дело и

че именно по този начин ще помогнат за възраждането на нацията.

Странно защо се пренебрегват очевидни факти? Във всеки учебник по история пише, че България става държава и получава международно признание в момента, в който свети княз Борис-Михаил Покръстител с целия си народ приема светата православна вяра. Същевременно няма утвърден учен историк, а и просветен българин, който в своите професионални или любителски дирения из страниците на историята да не се е натъкнал на факта, че двата пъти, в които българската държава е изчезвала от политическата карта на света, това е било предшествано от периоди на безпределно шестване из народа на всевъзможни ереси. Малко преди края си тя е била заливана от пълчища лъжепророци и разпространители на налудни учения, объркващи народа и водещи го до униние и духовен ступор. В такава среда ликвидирането на държавността е било само технически въпрос.

Награпчиво е усещането, че днешната ситуация, в която се намират обществото и държавата ни, удивително напомня на ситуацията, в която се е намирала България веднъж в края на Х и втори път в края на XIV век.

Ежедневно чуваме отговорни фактори да се оплакват, че сме нямали национална доктрина! Че нацията нямала път и посока! Че сме губели идентичност! Как очаквате да се създаде национална доктрина, без нацията да дефинира коя е нейната етична система? А как очаквате да има етична система, без вяра в Бога? Някои шумно алармират и повтарят, че загубваме идентичност. Но ако някои не искат да приемат, че идентичността на българския народ е православно-християнска, то с каква точно възнамеряват да я заместят? С богомилска? Орфическа? Кибелска? Йогистка? Къде в някоя от тези „етични системи“ откривате държавотворческия заряд?

Нямало било уважение към държавността и институциите! Как да има, след като на научни конференции и симпозиуми с най-високо държавно участие се венчехват ереси, в чиято идеология е залегнало отрицанието на йерархията изобщо и на държавата в частност? Как да има чувство за порядък, след като медиите се надпреварват да дават трибуна на домораслите ни синкретични псевдорелигиозни учения, за които вече споменахме по-горе. Или на още „по-модерни учения“, които са същите стари ереси, обогатени с някоя и друга доза северноазиатски шаманизъм, натурализъм и магьоснически обреди, от които даже и вуду-жреците биха се засрамили. Сякаш най-прекрасното нещо, което би могло да се случи на българите е да престанат да бъдат просветен, културен и цивилизован европейски народ, а да бъдат сведени до нивото на разпилени, враждуващи помежду си кланове, всеки кланящ се на своите си тотеми, наподобяващи на някои африкански племена.

Няма да поникнат класове от това зърно, не и в българската почва. Първият канонизиран български светец – свети мъченик Боян-Енравота, княз Български, преди да погине от ръката на своя брат – прабългарски хан, е произнесъл следните думи: “Тази вяра, заради която аз сега умирам, ще се преумножи на българска земя. Напразно не надявате вие да я ограничите с моята смърт. Кръстният знак ще бъде на почит навсякъде, ще се издигат храмове на истинския Бог и чисти свещеници чисто ще служат на чистия Бог. А идолите и техните скверни жертвеници ще бъдат разорени така, като че ли не са съществували.”

Православието няма да бъде победено! Но това, братя и сестри, което със сигурност ще се случи, ако отговорните ни фактори упорстват да прогледнат и не искат да

видят реалното състояние на нещата, е, че техните имена ще влязат в учебниците по история редом с имената на онези печални български владетели от миналото, които безпомощно са наблюдавали как нацията им се затрива, а дадената им от Бога държава попада под чужда власт. Забележете, не защото тези чужди власти, които и да са били те, са имали по-многобройни от нашата армия, а защото са имали своята вяра и единна ценностна система, от които произтичат волята и силата на характера. Какво сме им противопоставили ние насреща? Разпилени богомили, объркани манихеи, безверие и апатия.

Някои наши отговорни фактори сякаш изпитват притеснение от факта, че и ние имаме вяра, от която произтича безупречна ценностна система, воля и морал. И всячески се опитват да ги принизят и подтиснат. Може би защото самите те са лишени от вяра и се боят от нейната сила? Жалко, ако е така, защото цената на безверието ще я платим всички. Те включително.

Скъпи братя и сестри, обръщаме се към всеки, кръстен в православната вяра българин, но най-вече към осветения клир на светата ни Църква, за да кажем следното. Ако сме искрено вярващи в Бога, ние не можем да се боим от нищо, още по-малко от истината. А истината е, че и ние имаме своя дял вина за това състояние. За това, че български държавни институции извършват такива провокации, сме виновни и ние. Не Църквата. Църквата е свята и безгрешна. А ние, нейните членове - човеци със своите страхи и слабости. Виновни сме, защото след като твърдим, че знаем, сме били и сме длъжни да научим тези, които не знаят. Да ги научим на вяра. Виновни сме, защото не сме се противопоставили достатъчно енергично на тези, които умишлено искат злото на нашия народ. Не сме им противопоставили нашата вяра и нашия морал.

Истина е, че дълго време бяхме пасивни. Да, в началото на прехода ни бяха създадени умишлени пречки и беше провокиран разкол. Но тези пречки вече са преодолени. Българската православна църква в лицето на своя Св. Синод и своя честен клир е единна и сплотена. Време е да се посветим изцяло на съществените въпроси на нашата душеспасителна мисия.

Ние не се занимаваме и няма да се занимаваме с политика. Ние не се бъркаме и по никакъв начин не се намесваме в делата на другите вероизповедания, с които мирно съжителстваме отколе по нашите земи. Но ние, както впрочем и те, сме длъжни да следим и да се противопоставяме на всякаква форма на отклонение от нашите норми и ценности, която води до ограничаване на свободата, фундаментализъм, отричане на обществения ред, анархия и каквито и да е форми на неуважение към личността и накръняване на нейните права, достойнство и общоприетото ни разбиране за морал.

Държавата не иска да допусне изучаването на православна религия в училище. Добре. Обръщаме се, тогава, към всички учени с християнска съвест, на първо място литератори и историци, със следната молба: молим ви, прегледайте учебниците, по които учат нашите деца и ни покажете на колко места в тях, включително между редовете, се пропагандират еретически и езически учения. Църквата за жалост няма институционалния капацитет да се справи сама с тази задача. Но Църквата това сте и вие. Всички ние. Помогнете. Помогнете да открием семената на зловредните влияния върху подрастващите ни поколения и да ги изобличим.

Грижа на родителите е също да проверяват как биват учени и възпитавани децата им. Нека те сигнализират за всяка забелязана нередност и особено за разпространя-

ване сред най-малките на нетипични за нашето общество учения и духовни практики.

Апелираме към всяко църковно настоятелство в диоцеза на Българската православна църква: в момента нямаме по-важна задача от грижата за хората, за душите им. Всяка стотинка, дарена от вярваща душа, трябва да отиде на първо място за разкриване на неделни училища, за християнска просвета и образование. Благодарим на държавата, че отпуска средства за ремонт на православни храмове, но първото, което Исус Христос е наредил на апостолите не е да строят храмове, а е: „Идете и научете всички народи!“ Нам е поверена отговорността да научим българския народ. Нямаме право да отстъпим от тази своя отговорност. И нямаме друга по-важна задача от тази. Става дума за спасение на човешки души и за спасението на този народ. Човек по човек. Душа по душа.

Нито един човек, пристъпил прага на наша църква не бива да бъде оставен необгрижен от священослужителя, да не бъде изслушан, да бъде оставен без утеха и насърчение. В църквата трябва да се върне човешкият разговор. Тя да стане място за общуване, за съпричастие и солидарност. Всички ние, архипастири, пастири и монашествувачи, трябва да си спомним основното ни призвание, а то е да сме лечители на души човешки. Чрез тайнството на ръкоположението на нас ни е дадена благодатта на Светия Дух. Тази благодат ние сме длъжни да преподаваме и с нея да обгрижваме нашите ближни. Коумто много е дадено, от него много се изисква. Нам е дадено най-много, Божи-ята благодат. Затова обществото очаква и изисква от нас още повече. И ние трябва да бъдем на висотата на призиването и мисията си.

Повтаряме и дебело подчертаваме. Ние не призоваваме към религиозна нетолерантност и ще осъждаме всяка проява на агресивно отношение срещу непринадлежащи към нашето изповедание. Това, което искаме и което ще отстояваме, е да упражняваме свободното наше право на изразяване на мнения и лични убеждения, като православни християни. Каквото право има всеки гражданин, а ние сме и граждани. Това наше право ние няма да упражняваме агресивно, както го правят съвременните ересари, но като даваме отпор на всяка нападка срещу нашата вяра и нашите убеждения. И най-вече, като обръщаме внимание върху пряката причинно-следствена връзка между надигането на ересите и развалата на обществото.

Не се бойте от хулите и кръсците, които ще се надигнат срещу нас. Църквата не е място за спокоен живот на клира. Тя е изградена върху мъченическия изкупителен подвиг на своя Основател, нашия Спасител и Господ Исус Христос, Който умря за нас на Кръста, увенчан с трънен венец. Един ден Той без съмнение ще се върне в слава. И тогава всеки един от нас – архиерей, священослужител, държавник, мирянин – ще застанем пред Него и ще отговорим за това, което сме могли да направим, но не сме направили за спасението на Неговия православен български народ. Отговорът „Беше ме страх“ ще е грешен отговор.

Веднъж вече Възраждането на България е започнало от едно движение в недрата на българските православни християни. Второто ще започне пак оттам. Ако са останали държавници, които искат имената им да останат с чест в историята, нека помагат.

Защото всички сме длъжни да се обединим и изпълним завета на свети Константин-Кирил Философ: „Бидох, съм и ще пребъда“ само с Господа Исуса Христа.

Бог да пази България! Амин.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД † Н Е О Ф И Т ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ И ЧЛЕНОВЕТЕ НА СВ. СИНОД“

КИЦ ДЕЙНОСТИ

ВЪЗПОМЕНАТЕЛНА ВЕЧЕР

По повод 1 февруари Ден на жертвите на комунистическия режим КИЦ „Босилеград“, Сдружение „ГЛАС“ и сдружение Демократично действие от София на 02.02.2015 г. в салона на КИЦ „Босилеград“ изнесоха лекции за жертвите на комунизма в света и България.

Гости бяха г-н Цоньо Ботев бивш народен представител в 37 и 38 Народното събрание и г-жа Емилия Цанкова театрален режисьор и потърпевша от Народния съд.

Вечерта започна с минута мълчание за жертвите на комунизма, а след това в продължение на около час домакинт Иван Николов и гостите от София пред босилеградската публика говориха за равносметката от Народния съд и оценката на тия трагични събития които и до днес определят съдбата на България. Бе припомнено, че жертвите на комунизма в световен мащаб са над 106 милиона души. Бяха приведени цитати от доклада на комунистическия прокурор Георги Петров, според които Народния съд на комунистическия режим в България издава 2875 смъртни присъди сред които са трима регенти, всички министри на три кабинета – два на Богдан Филев и този на Добри Божилов, половината министри от кабинета на Иван Багрянав – всичко 33 министри, между които трима министър-председатели, двама военни министри; почти цялата администрация на царя; 67 народни представители от 25 обикновено народно събрание; целият висш военен съвет, целият генерален щаб – около 37 души генерали, полковници и офицери от всички чинове: всички директори на полицията, всички областни и помощник-областни директори, началници на държавна сигурност, областни и околийски полицейски началници, коменданти и околийски управители, всички групови полицейски началници и цялата политическа полиция. Сред осъдените са и над 120 свещеници. За по-малко от година българските комунисти избиват повече български генерали и висши офицери отколкото са загинали във всички войни от Освобождението до днес. Въпреки противоречивите данни, избитите без съд и присъда са много повече – около 30 000 души.

Г-жа Емилия Цанкова потомка на семейството на българският политик Александър Цанков, разказа детските си спомени на потърпевша и прочете цитат от спомените на вдовицата на цар Борис III – Царица Йоана за престъплението на комунистическия режим.

КИЦ ОТБЕЛЯВА 3 МАРТ

По повод 3 март Културно-информационен център „Босилеград“, Македонския научен институт, Читалище „Зора“, Военно-историческата комисия и Съюза на военните възпитаници на Негово Величество училища проведоха възпоменателна вечер по повод Освобождението на България от Турско робство.

Председателят на КИЦ „Босилеград“ Иван Николов поздрави гостите, честити националния празник и изрази благодарност на всички които подкрепиха КИЦ-а в разразилата се поредна драматична кампания срещу КИЦ-а. Предисторията на честването на 3 март в Босилеград е свързана с изтъкването на българско знаме и осъждането на КИЦ „Босилеград“ и Демократичния съюз на българите за това. Той поясни, че според сръбските историци и националистически политици с прелиминарния Санстефански договор Сърбия е ошетената и е загубила част от военните си придобивки, а сръбският народ бил ограничен в борбата си за национално обединение. В днешно време идеята за свобода е неразривно свързана с просвещението и свободата на словото – подчерта Николов.

Обширна историческа лекция за Освобождението на България от Турско робство в контекст на тогавашното геополитическо положение на Великите сили и техните интереси на Балканите, изнесе председателят на Македонския научни институт доц. Александър Гребенаров.

В продължение авторите доц. Александър Гребенаров, Володя Милачков и д-р Ангел Джонев представиха „Албум програмни документи, материали и дейци на българското националноосвободително движение след 1878г.“ - издание на Института за исторически изследвания при БАН и Македонския научен институт. От името на Института доц Гребенаров подари научна литература на библиотеката на КИЦ-а.

Иво Сапунджиев от читалище „Зора“ в Кюстендил и Военноисторическата комисия представиха фотодокументална изложба на Регионален исторически музей Стара загора „Спомен за българското управление в Беломорието 1941 – 1944г.“

В края на вечерта доц. Гребенаров осведоми присъстващите, че Македонския научен институт единодушно е приел за свой член Иван Николов и му връчи членската карта.

КИЦ СЕ СРЕЩНА С НОВИЯ ШЕФ НА ДАБЧ БОРИС ВАНГЕЛОВ

Председателят на Държавната агенция за българите в чужбина Борис Вангелов на 01. 04. 2015г. проведе работна среща с председателя на Културно-информационния център „Босилеград“ Иван Николов, а на 02.04.2015г. и с председателя на БККС Лазар Младенов. На срещата подробно бяха разисквани решенията за настаналите проблеми и възможностите за всестранно сътрудничество между КИЦ „Босилеград“ и ДАБЧ с цел изучаването на българския език и развитието на българската култура и просвета в Западните покрайнини.

В резултат на проведените разговори, Председателят на ДАБЧ Борис Вангелов със заповед № 21/03.04.2015г. е ОТМЕНИЛ Заповедта № 14 от 12. 02. 2015г. издадена от бившия и. д. Председател на ДАБЧ Димитър Владимирев за „заличаването на регистрацията на Културно-информационния център на българското национално малцинство „Босилеград“ и БККС от водения от ДАБЧ Регистър на организации на българи, живеещи извън Република България съгласно чл. 3, ал. 1, т. 2 от Закона за българите живеещи извън Република България“.

С тази заповед частично е призната, но не и напълно премахната вредата която неоснователно и несправедливо бе нанесена на тези две български организации. Заповедта за „заличаването“ е била злоупотребена от кметската власт в лицето на кмета на Босилеград Владимир Захариев на срещата с българския премиер което отприщи политическата кампания на сръбските власти за закриването на КИЦ „Босилеград“ като най-активна българска организация в Западните покрайнини.

КИЦ „Босилеград“ изразява удовлетворение от разговорите с Председателя на ДАБЧ г-н Борис Вангелов и последвалото отменяне на заповедта за „изтриването“ от регистъра на ДАБЧ.

ВЕЛИКДЕНСКИЯТ ФЕСТИВАЛ В БОСИЛЕГРАД ПОЛУЧИ ПРИЗНАНИЕ ОТ ЕВРОПЕЙСКАТА АСОЦИАЦИЯ НА ФЕСТИВАЛИТЕ

По програма на Европейската комисия „Европа за фестивали, фестивали за Европа“ (EFFE) – www.effe.eu, която бе иницирана от Европейската асоциация на фестивалите (ЕФА), МЕЖДУНАРОДНИЯТ ДЕТСКИ ВЕЛИКДЕНСКИ ФЕСТИВАЛ вече е част от най-добрите Европейски фестивали и получи EFFE знака (Label) за 2015 и 2016 година. По този начин нашият фестивал влезе в първата генерация от фестивали с това престижно признание, между 761 фестивала от 31 европейски страни, между които се намират още 21 прочути фестивали от Сърбия. (Повече информация за фестивалите може да намерите тук – <http://www.effe.eu/node/69>)

Всички фестивали, които получиха това признание, бяха избрани на конкурс, разписан в края на миналата го-

дина, а окончателните резултати бяха обявени в средата на май 2015 г. Нашата кандидатура бе одобрена от международни експерти на национално ниво, които се водеха най-вече от художествените качества и значението върху местното, национално и международно ниво. Благодарение на тази инициатива, известни световни фестивали, както и малките фестивали, със своите качества получиха възможност да бъдат заедно, част от едно културно богатство на Европа.

„Особено сме щастливи, че получилите EFFE знака се отличават със своите качества, имат влияние на локално, национално и международно ниво, и представляват широк спектър от жанрове и инициативи за своите зрители“ – изтъкна председателят на международната комисия, директорът на лозанския Vidi театър, г-н Венсан Бодрлийер.

ДОЙЧИН БОЯНОВ И АЛЕКСАНДЪР ШОПОВ ГОСТУВАХА НА КИЦ „БОСИЛЕГРАД“

В рамките на отбелязването на Деня на българската култура и на славянската писменост, КИЦ „Босилеград“ на 12 май т.г. посрещна гл. асистент Дойчин Боянов, майка му Снежана Боянова, доц. Александър Шопов, проф. Йордан Бакалов, проф. Огнян Тишинов и доц. Лозан Митев - всички от Национална Спортна Академия „Васил Левски“.

Дойчин Боянов е най-добрият български алпинист покорил Монт Еверест без кислородна маска. Също така, заедно с доц. Александър Шопов и Николай Петков в рамките на експедицията „Антарктида“ са покорили най-неприсъщния и висок Иглен връх (1690м.) на планината, която от 2001г. носи името на прабългарския бог Тангра на остров Ливингстън, на Антарктида. Покорените върхове

ги кръщават с български имена: София, Левски, Делчев, Лясковец и пр.

Дойчин Боянов е син на босилеградски преселници.

В салона на КИЦ-а пред около трийсетина посетители които със затаен дъх в пълна тишина изслушаха обаятелния разказ за експедицията, Боянов и Шопов представиха снимки от Антарктида и увлекателно разказаха за Южния полюс, за живота в българската антарктическа база, за Антарктида и проведената научно-изследователската дейност.

„Ценното на тази експедиция беше, че ние се движихме в един абсолютно неизследван район. Постоянно търсихме и пътя в едни условия с опасни ледници и сложен релеф, така че опасността се диктуваше по много параметри“, обясни алпинистът Дойчин Боянов.

В БОСИЛЕГРАД ПОЧЕТОХА ЖЕРТВИТЕ НА СРЪБСКИЯ ТЕРОР

Българските организации КИЦ „Босилеград“, Демократичен съюз на българите и Гражданско сдружение „ГЛАС“ от Босилеград, представители на ВМРО от Кюстендил и София и Председателя на Общинския съвет в Мездра Делян Дамяновски, отслужиха панихида и положили цветя на запазените гробове на цивилните жертви на сръбския терор в Босилеградско.

По същия повод Гражданско сдружение „ГЛАС“ проведе състезание по тенис на маса сред учениците в Долна Любата.

На 15 май 1917 година сръбска паравоенна част от около 200 души командвана от косовския сърбин и поручик от сръбската кралска войска Коста Йованович Печанац, нахлува на тогавашната българска територия, избива над 33 души цивилно население, изгаря две деца, опожарява Босилеград и селата: Горна и Долна Ръжана, Горна и Долна Любата и Горна Лисина като изгаря 317 къщи и нанася материални щети за 2,5 милиона тогавашни лева. Извършителите на престъплението и до днес не са наказани. Самият Коста Йованович Печанац по време на Втората световна война става помагач на фашистка Германия.

Български организации и граждани преди няколко години възстановиха запазените до наши дни надгробни паметници на учителя

Стою Аначков Попов който е заклан на прага на къщата си в с. Долна Любата и на Рангел Гергинов в с. Горна Любата и раздвижиха инициатива да се постави паметна плоча с имената на убитите жертви.

За съжаление, в Сърбия все още няма готовност за такива начинания. Кмета на Босилеград Владимир Захариев вече две години блокира инициативата на КИЦ „Босилеград“ да се сложи паметна плоча в босилеградското гробище на петима български офицери, разстреляни на 28. 06. 1913г. от сръбската армия.

Куриозното в случая е, че по същото време на 15. май 2015г. Висшия съд в Белград потвърди рехабилитацията на сръбския четнически комендант от Втората световна война Дража Михайлович.

На същия ден, 15 май 1945 г., седмица след капитулацията на фашистка Германия е извършено най-масовото унищожаване на хора по време на Втората световна война от Титовата армия в Блайбург, когато по официални данни на Р Хърватска, са избити над 200 000 невъоръжени военнопленници, мъже жени и деца в това число и цели семейства. Хърватския Сабор 1995 година определя датата 15 май като Мемориален ден на жертвите от Блайбург и Кръстния път.

Имената на убитите на 15. 05. 1917г. са:

с. Долна Любата:

1. Аризан Тричков, (62г.) от махала Цвейнци
2. Стамен Цветков на (56г.),
3. Берто Морини – Мортини, на (60г.), миньор, италианец.
4. Новко Здравков – Мишин, (80 г.) махала Мишинци,
5. Ненка Дойчинова Иванова, (64г.),
6. Станчо Христов Мишин, (86г.),
7. Владимир Младенов Атов, (11г.), убит в Село.
8. Стою Яначков Попов, (42г.), учител, убит в Село.
9. Глигор Спасов Богинаров, (48г.) кръчмар, убит в Село.

с. Горна Любата:

10. Милош Цветков, (70г.), убит в Колчина Гарина.
11. Саве Милошев Цветков, (40г.), убит в Колчина Гарина.
12. Йосиф Милошев Цветков, (35г.), убит в Колчина Гарина.
13. Заре Стоянов Ръжански, (38г.), убит в махала Стръмна.
14. Анакия Стоилков, (60г.), кръчмар, убит в Село.
15. Антон Янков, (60г.), убит в Село.
16. Заре Янков, (55г.), убит в Село.
17. Асен Велинов от с. Плоча.
18. Рангел Гергинов, (50г.), кръчмар.
19. Спас Петков Анастасов, (67г.) убит в махала Латков дол.
20. Станчо Георгиев, (78г.), убит в махала Латков дол.
21. Тасо Илиев Иванов, (50г.) убит в махала Латков дол
22. Стойко Трайков Гергинов, (28г.), убит в реката при къпане.
23. Мито Антов Митков, (28г.), убит в реката при къпане.
24. Петрун Филипов Стоянов, (75г.) махала Дуляци.
25. Иванко Богословов Стаменков, (54г.)от махала Дуляци.

с. Църнощица:

26. Арсенко Големоречки, убит на «Обереки».
27. Йордан Василков, на (22г.) убит на «Обереки»

Босилеград:

28. Стоян Гергинов, (73г.)
29. Цветко Миладинов, (70г.)

30. Никола Стойменов, (11г.)
31. Митро Пейчов, (70г.)

с. Горна Лисина:

32. Стамен Божков, учител.

ПРОМОЦИЯ НА „ЕРОГЕННА ЗОНА“ ОТ РАДКО СТОЯНЧОВ

По повод Деня на българската просвета и култура, на 22 май в салона на КИЦ „Босилеград“ се проведе представяне на юбилейният сборник поезия „Ерогенна зона“ на босилеградският поет и общественик Радко Стоянчов. На представянето дойде представител на издателство „7 лъча“ г-жа Жаклин Толева, председателят на читалище „Зора“ от Кюстендил г-н Иво Сапунджиев, най-добрият български алпинист г-н Дойчин Боянов и други босилеградски творци и любители на поезията.

За книгата и творчеството на Радко Стоянчов се произнесоха г-жа Жаклин Толева и съпругата му Анета Иванова - Радко Стоянчова, която е и рецензент на сборника. За увода и по-широкият контекст на творчеството на Радко се произнесе и Иван Николов като особено подчерта авангардната роля на поетите и творците от българското малцинство към които принадлежи и Радко Стоянчов, които се появиха в издателство „Братство“, но скоро го надраснаха и създадоха ново течение в развитието на малцинствената ни литература характеризиращо се с много по-свободен и остър социален патос.

Общата оценка бе, че сборникът „Ерогенна зона“ е изключително ценна книга и заема особено място в литературата на българите в Сърбия, а по своята оригиналност е уникално явление и в съвременната българска литература. Освен общочовешките теми за любовта към любима, род и Родина, поезията на Радко Стоянчов с едно тънко чувство за хумор, хронологически разобличава значителни събития, явления и личности оставили трайна следа в обществения живот на малцинството и особено в родния му Босилеград.

ПРИЗНАНИЕ НА КИЦ „БОСИЛЕ- ГРАД“ ЗА ПРИНОС КЪМ БЪЛГАР- СКАТА КУЛТУРА ПО ПОВОД 24 МАЙ

КИЦ „Босилеград“ и тази година изпълни своя дълг с поредното традиционно честване на Деня на Българската писменост и култура – 24 май, в духовния център на Западните покрайнини село Извор, пред Килийното училище и църквата „Св. Троица“, откъдето през 1832г. в годините на робство и безпросветна тъма е започнало Про-

свещението и българското Възраждане на Краището. Като последовател на създателите на Българската просвета Св. Кирил и Методий и техните ученици, КИЦ „Босилеград“ остава верен на мисията си да чества и тачи паметта на светите братя Кирил и Методий, които превърнаха България в гръбнак на славянската писменост и култура, от която щедро черпят много народи и до днес.

В знак на уважение и признание за развитието на културата и духовността в Западните покрайнини, КИЦ „Босилеград“ бе подкрепен от депутатите в 43-то Народно събрание, управителката на Софийска област г-жа Росица Иванова, Преподаватели от Национална спортна академия „Васил Левски“ - доц. Лозан Митев, проф. Милчо Войников, съпредседателя на Обществено движение „Западни покрайнини“ д-р Валентин Янев и представители на ВМРО - Българско национално движение г-н Стефан Грънчаров, Георги Петров и други. Поздравителни писма изпратиха Андрей Ковачев - евродепутат от групата на Европейската народна партия и вицепрезидента на България г-жа Маргарита Попова. Медиен покровител на честването бе Българска национална телевизия.

В ролята на водеща прекрасно се справи журналистката и общественичката от Босилеград г-жа Александра Димитрова.

Събитието започна с Тропар за светите братя Кирил и Методий който прочувствено изпълни църковния музикант г-н Асен Атанасов.

Слово за делото на светите братя Кирил и Методий изнесе водещият на предаването на БНТ „Вяра и общество“ Горан Благоев. Той подчерта Християнската справедливост и хуманност с правото на всеки народ да изповядва вярата на своя език и и добави, че българите от Западните покрайнини в условия на чуждо верско и държавно владичество са успели да създадат забележително образование и култура, чийто венец са приносите на западнопокрайнинските културни дейци Йордан Захариев, Емануил Попдимитров и кинорежисьора Златан Дудов оставили епохална диря в Българската култура. Горан Благоев отправи призив към Българите от Майката Родина и от Западните покрайнини да протегнат ръце един към друг за да се опази идентичността и достойнството на българите от Босилеградско и Царибродско независимо от границите, които се издигат между двете части на един народ. Той отдаде признание на КИЦ „Босилеград“ за неговата трудна мисия да опазва и създава духовността на българите от Босилеград.

Областният управител на Софийска област г-жа Росица Иванова поздрави българите в Босилеградско и изказа своята признателност за поканата от страна на КИЦ „Босилеград“ да присъства на това мило честване и подари най-ценните книги на Емануил Попдимитров и Българските класици – Вазов, Талев, Йовков. В знак на високо признание за дейността на КИЦ Босилеград тя връчи почетния знак на Софийска област на КИЦ „Босилеград“ за особени заслуги към българската култура.

По повод 24 май, КИЦ „Босилеград“ всяка година обявява конкурс за детска рисунка и есе за учениците в Основното училище и Гимназията в Босилеград. Тази година за най-добри детски рисунки бяха избрани тези на: Миляна Василева от Долна Любата и Мария и Йелена Петков от Горна Любата. За най-добри есета бяха избрани творбите на гимназистките Катарина Наков и Радица Божилова и Мартина Миланов от Основното училище в Босилеград.

Плакет за млади творци в областта на поезията и литературата, тази година бе присъден на Никица Христов, юрист, за стихосбирката „Феникс“.

Наградите за учениците бяха осигурени от народни-

те представители на 43 Народно събрание на България, от Национална спортна академия и Обществено движение „Западни покрайнини“. Накрая всички присъстващи запяха химните „Върви народе възродени“ и „Хубава си моя горо“. Веднага след края на тържеството, първоклаираните ученици от Босилеград Драгана Апостолова и Мартин Димитров на конкурса за есе на тема „Заветите на Васил Левски – актуални и в 21 век“, обявен от КИЦ „Босилеград“ и евродепутат г-н Ангел Джамбазки, отпътуваха за Брюксел където два дни ще гостуват на Европейския парламент.

Сянка върху тържеството хвърли недопустимата постъпка на босилеградските управници, които в Деня на българската просвета и култура предпочетоха да отидат на полето и забраниха на учениците от Гимназията и Основното училище да присъстват на празника в Извор.

Държавните представители на България и гостите с разочарование и съжаление констатираха двуличието в поведението на общинските власти в Босилеград, които в София патетично заявяват обичта си към майка България и загрижеността за опазване на образованието и културата, а в Босилеград не намериха сили и смелост да се срещнат с гостите и съвместно да изразят своето уважение към най-светлия Български празник. С това бе хвърлено петно върху приятелският дух и взаимното уважение в българо-сръбските отношения демонстрирани на президентската среща между Николитч и Плевнелиев през март.

КИЦ „Босилеград“ изразява съжаление от постъпката на управляващите в Босилеград, които продължават да насаждат страх и да раздухват омраза и презрение към Българската просвета и култура. С тази постъпка, босилеградските управници нанесоха и непоправима вреда на Сърбия като кандидат-членка за Европейския съюз. Те явно не си дават сметка, че за подобни постъпки се разисква в Европейския парламент и че те са част от оценката за напредъка на Сърбия за членството ѝ в ЕС. Недопустимо е, във времето на интернет-технологиите и европейските интеграции в Босилеград да се отправят закани и да се нагнетява страх сред родители и ученици за отбелязване на исторически и културни празници вградени в основите на нашата българска национална идентичност и превърнали се в основополагащ принцип, върху който са поставени взаимоотношенията между държавите от Европейския съюз. Оставяме на обществеността и на отговорните институции в София, да преценят от нравствена и гражданска гледна точка безразличието и безучастността на учители и родители, които се стремят да получат образование с привилегии от България. Те дадоха урок по неблагодарност, малодушие и изпользвачество на децата си.

Честването на 24 май в Извор за пореден път изяви истинските стойности на духовния ни празник. Опитите за неговото осуетяване окончателно разобличиха двуличието и злоупотребите с усилията на България в хуманната кауза да проявява грижи за своите сънародници в Западните покрайнини.

КИЦ И ДСБ ПОЧЕТОХА ПАМЕТТА НА БЪЛГАРСКИТЕ ОФИЦЕРИ

По повод 102 години от пленяването и разстрелването на петима български офицери в Босилеград - полк. Иларион Танев, пор. Стефан Контев, пор. Станислав Стефанов, пор. Христо Владев и пор. Асен Минков, КИЦ „Босилеград“, Демократичния съюз на българите и специално дошли от София и Козлодуй гости, отслужиха панихида и положили цветя на мястото на започнатата и недовършена паметна плоча в Босилеградското гробище.

Офицерите са пленени и избити на 28 юни 1913г. от ненадейно нахлулия 10-пехотен полк на Шумадийска дивизия в Босилеград.

Надгробните им паметници са просъществували до 70-те години на миналия век когато са били счупени и захвърлени неизвестно къде, а в техните гробове са погребани местни хора.

През 2013г., по повод 100-годишнината от Балканската война, КИЦ „Босилеград“ задвижи акция за поставяне на паметна плоча на мястото където са били погребани офицерите. Строителните работи бяха прекратени, след като кмета на общинат Босилеград Владимир Захариев не разреши и препрати преписката в Министерството на социалната политика и трудоустрояването – отдел „Паметници“. И Министерството и Завода за защита на паметниците в Ниш се обявиха за ненадлежни, а срещу КИЦ-а започнаха следствени действия. Поради всичко това, паметната плоча вече две години не може да бъде поставена.

КИЦ „Босилеград“ счита, че е недопустимо по повод отбелязването на 100 години от Балканската война да продължава вражеското отношение към загиналите български офицери и войници. Преосмислянето на историческите поуки и уважението към паметта на загиналите, е път към трайно помирение между българския и сръбския народ и цивилизационна крачка на Р Сърбия към членството ѝ в Европейския съюз. Недопустимо е също така, българските държавници постоянно да подчертават „добрите отношения“ с Р Сърбия, докато тя се отнася по такъв нецивилизо-

ван начин към паметта на българските офицери, при това избити по един престъпен начин противно на всички международни военни конвенции.

ВОЙНИШКИ ПОМЕН В С. БОЖИЦА

На 11 юли т.г. КИЦ „Босилеград“, Военно-историческата комисия на Р България и ЗКУ Ликовна колония „Свети Йоаким Осоговски“ от Македония в село Божица, в двора на черквата отслужиха панихида на гроба на поручик Генчо Неделчев загинал на 11 юли 1913г. в боевете на местността Панчин гроб.

Присъстваха делегации от Държавната агенция за българите в чужбина, Министерството на отбраната на Р България, заместник областния управител на Видин инж. Огнян Ценков, Военноисторическата комисия, Военно издателство, Института по балканистика към БАН и Регионалните исторически музеи от Видин, Кюстендил, Стара Загора и Добрич.

Въпреки че бяха поканени, официалните представители от сръбска страна не дойдоха, но кмета на Сурдулица г-н Новица Тончев който бе зает с провеждащия се на Власина фестивал „Власинско лято“, разпореди организаторите и гостите да бъдат посрещнати и да им се окаже съдействие.

Заупокойна молитва отслужи свещеник Зоран Стоянов който след това говори за безсмислието на войните и ролята на вярата в опазването на мира и разбирателството между българския и сръбския народ.

Председателят на КИЦ „Босилеград“ Иван Николов подчерта, че целта на помена не е да се призовават призраците на миналото, а да се отдаде почит на жертвите на войните, да се отворят скритите страници в историята на сръбско-българските отношения и отново да се препрочетат и преосмислят в името на националното помирение и общото европейско бъдеще.

Той също подчерта необходимостта да се открият и възстановят войнишките паметници като опорна точка за мир и разбирателство между двата народа и изрази съжаление за неразбирането и подозрението с което вече две години се блокира възстановяването на надгробен паметник на български офицери в Босилеградското гробище.

След помена се проведе обща среща на експертите от Военноисторическата комисия, Министерството на отбраната и музеите на която бе разисквана възможността за развитие на военноисторически туризъм в граничните общини на базата на артефактите от бойните полета, военните паметници, военните гробища, църквите и природните забележителности в тоя регион.

ДЕТСКА ОЛИМПИЙСКА ВАКАНЦИЯ – БОСИЛЕГРАД 2015

В резултат на задълбочаващият се процес на сътрудничеството и добросъседството между Р България и Р Сърбия, Културно-информационния център „Босилеград“ спечели проект „Детска олимпийска ваканция – Босилеград 2015“, по програмата на Министерството на външните работи на Република България „Участие на България в международното сътрудничество за развитие 2015“. Това ще даде нови възможности за обогатяване на социално-културния живот в Босилеград.

Проектът е изработен на базата на потребността от педагогически организирани занимания на децата за отход и ваканция през лятото и ще се реализира в две смени по 20 дни през лятната ваканция като основният тип занимания ще са игри и творчески занимания.

С това бе отдадено признание и висока оценка на досегашният Детски олимпийски лагер на Олимпийски клуб Босилеград с ръководител Желко Насев, който по този начин прерасна в европейски проект, чиято основна цел е възпитание през свободното време на младите в Босилеград в дух на толерантност, нравствени добродетели, зачитане на културните традиции и солидарност.

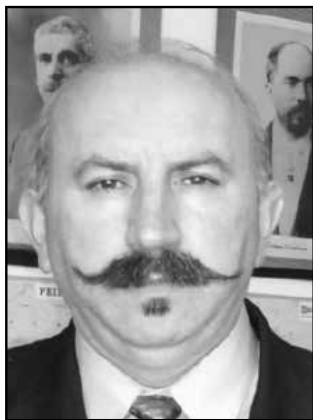
Специфичните цели на проекта са осигуряване на възпитателна педагогическа извънкласна дейност чрез спорт, изкуство, екология, приложни занаяти, оказване на първа помощ, опазване на обичаи и традиции както и социализация на младежите чрез развитие на взаимно сътрудничество, социално полезни дейности и изяви и развитие на детското творчество. Една от целите на проекта е и обучение за борба срещу наркоманиите, асоциалното поведение и малолетната престъпност.

НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ЗА БОСИЛЕГРАДСКИТЕ ДЕЦА

Народното събрание и тази година спонсорира 10-дневна летна почивка за 46 деца от ученическа възраст от Босилеград в Национален детски комплекс Равда край Бургас. Организатор на традиционната, вече 20-та поредна летна почивка отново бе КИЦ „Босилеград“. С не малко трудности поради физическото намаляване на децата, особено по селата където малобройните деца остават да помагат на родителите си в селскостопанските работи, обедняването на родителите за които дори и разноските за задграничен паспорт са непосилни, всеобщата апатия в обществото интереса за подобен тип почивки все повече намалява. Летовниците бяха подбрани от заявителите желание ученици и родители, като от тях бяха подбрани тия които отиват за пръв път и активните участници в мероприятията на КИЦ-а. Транспортните разходи бяха за сметка на участниците.

ЪНДЪРГРАУНД

Радко Стоянов

ПАРУШКО

Па-па-па,
ру-ру-ру,
шко-шко-шко,
Парушко,
Парушко,
Парушко!
Папа Парушко
на общински ясли,
двайсет години,
двайсет години –
мъка и теглило,
мъка и теглило
с индиго и мастило.
Леле, море Яне,
капата му нема,
нема,
нема,
нема.
Парушко, па-па завинаги! –
Черна котка път ти минала,
минал ти срок на годност,
отлепили ти цената –
евтина си стока
и в механата,
механата,
механата,
механата.
Кольо ми пие, Кольо ми
пие,
море, Кольо не пие вече
от общинско буре,
сложиха му чепа,
епа, епа, епа,
от възлесто дърво,
дърво,
дърво,
дърво.
Пи, пи, пи,
би-ри-чка, чка, чка, чка –
касичка на общинска сме-
тчица.
22/7-чка, чка, чка,
характера му съчиняват

и тия, които го познават,
така го преценяват.
22/7-чка, чка, чка,
превратно го гъделичка
по плешивата главичка.
Играта
на съдбата,
натика го в механата,
гонен от мания
и налудничава компания –
всички протезета
на тази планета
не държат диета.
Ета, Ета, Ета,
запасали берета –
потръчковци,
послушковци, панчовци,
и тем подобни слухари и
останали
гробари (чети: партийни
другари),
ченгета
с шкембета,
проста военна маса
от запаса,
миротворци,
смехотворци,
огнеборци,
квалифицирани
калакотри,
ка-ла-ко-три,
отри, отри, отри,
по-чевръсто да е,
правят се
на тра - ла - ла,
но наскоро ще пасат
щър - ке - ла!

ПОСЛУШКО

Там, горе, под Бесна Ко-
била
майка сина родила,
родила още близнила;
със скроб рожби хранила
с букова вода поила,
от тъмни сили вардила
с майчина любов гиздила.
Понякога рожби мъмрила,
но Бога плахо молила
вечер пред жумящо кан-
дило
сутрин пред свята икона,
знаела, горката, за божа
сила
и тя ѝ била закрила.
Мамино чедо раснало
със стадо вакли овчици,
ей, горе в усое хайдушко
така раснал-пораснал
татков хилав Послушко.
Щом го мустачки жъкнаха,

забрави старо кандило
и вехта свята икона –
залюби еврейка мадона,
и при нея намери подслона.
Уви, там всичко бе на ра-
бош
и винаги се теглеше кан-
тара –
да стане повече масло от
дара
и цвикът се наричаше из-
вара.
Дори един бял хляб не из-
яде,
в пазвите на еврейката едва
ли бръкна;
забрави той за хайдушко
усое,
и за оня, дето го пръкна.
Забрави тази, де го е кър-
мила,
и девет месеца под сърце
носила,
забрави бащина родна
къща –
тръгна по гайдата на своята
тъща
на път с пълзене и безгръб-
начност,
най-лесно се минава всяка
барьера;
с лъжи, измами и ходатайс-
тва
само така се прави кариера.
На робския дух той заложил,
да слугува на чужди велмо-
жи,
в поза на пикаеща крава –
недоумява
разгащен, не пита кому се
подава,
интереси има,
няма чест и слава –
така бе възпитан
в шибаната държава!
На евреин се преструва,
а на Арафат козирува.
С години от сянка на хла-
довина –
с неговата нежна половина
винаги бе там, дето има
медовина.
Десет години си близа пръ-
стите,
десет години разиграва
игрите
и със сатаната
въртеше номерата –
на дявола си бе продал ду-
шата.
Свърши играта –

рече сатаната,
щракна капана, звярът се
хвана,
дявол – гювендия
брадата си поглади
и го попита кога тиквите
ще сади?!
Мълния през главата сякаш
му мина.
Царство небесно пред него
се сринна,
пред очи излезе усое хай-
душко,
надул кавала преподобни
Послушко,
свири на кротки вакли ов-
чици,
отсреща играят млади вдо-
вици,
стадото кротко пасе тре-
вата,
до него Каблешко остри
рогата
и като че ли иска важно да
го пита:
защо не опозна майка и
родина –
агне се роди, овен си зами-
на...

ОПОМНИ СЕ!

На едно ченге с шкембе
Ти, който в една ръка
държиш палка –
(на ум ти бухалка),
а в другата - маслинен
клонка,
и ти, който пишеш първата
колонка,
разбери:
обикновена си пионка
на „великия” играч.
По рамо те потупва –
купува те
да му бъдеш маша,
не стой, бягай! – Повече
затъваш
в проклетата каша.
Някак чудно си присаден:
не бе се чуло върба грозде
да ражда,
със сол прясна рана
не се лекува
и със сол не гаси се жажда.
Дръпни юздите, спри!
Опомни се,
кръв вода не става,
всяка кука към себе влече,
а къде вода е текла,
пак ще си тече.

Кмет кметуе, бес бесуе!

Е, море Владко, Владко! Гледам, Босилеград си го разнел како силен ветер глушиняво сено – нигде жива душа нема. Дума ти я на време, дека те тая пуста сръбска политика че ти издеде главата, ама ти от дума не приваташ. Оно и на „милио народец“ му го начука, ама и на тебе дупе нека ти е яко. Много ти се услади тая пушина, властта, бре бабин, па се осили и се заборави, като че ли не е кмет, но цар са те турили! Па почна да се правиш на инженер, на судия, на доктор – како на Сирова! Удари го на тавра и на дженабетлък и почна на секого да се клешиш и да заповедуеш, още малко, па че продавиш. А оно не е така, бабин. Има си мурафет и закон за сичко – кое како и що да се работи. Учените ги знаат тия работи, ама ти ги не ебаваш, па си загази преко просото и ич не гледаш какъв зиян правиш. И не правиш сметка дека на држава се борч не остае. Каде не разбираш, каде па не даваш и да ти се продума. Гледам те, яд те е ако некой ти продума некая домаќинска дума. Оно, да ми прости Господ, околу тебе и нема домаќин човек – само араджии и говендии.

Ја ти думам у очи, ама ти немой да се косиш чедо, ја ти не думам за лошо! Па да ти кажем, оно си е редно ти да ни послушаш нас, нали затова сме те ужким избирани – да работиш по наш си тертип и по закон. И ти не си китка за мерисанье, ама те тия што си ги свртел да им даваш заплати и да си седат дома, един ден че ти сцечат гачите. И сите белчи што направите – тебе че ти ги очукаат от главата. Ама што да ти чиним – сичко ти е от акълец. Дума ти, дума – па дигна руке. Щом не слушаш, троши си главата како знаеш! Един ден че ти дойде умо, ама че си отиде кумо. Те тия, твоите начальници, удбаджиите, са наше нај-големи душмани, па те намериха тебе дека ти е зинал газо за власт и за пари – та преко тебе да ни затрат по-бръже! Тая сръбска политика не е от вчера – ама нека – Господ разполага. Коджа ми ти царства сме закопали, де да видиме и вашето. А ти си знаеш, политиката е како говендия, кој завърти кемеро – с него е.

Заседнасте си на власт - та 15 годин! Живеете, като че ли свето утре че пропадне и нищо живо нема да остане по вас. Гледам, што батак изпоправите, што готовина продадоте, што народна пара просрате и нищо се не позна! Што започнате, оно така си пустее недоправено. Што приправите, оно се разсипа и растури. Па и селата запустея - што народ имаше, кое помре, кое побегна у чужбина! Гледам, човеците си оставија домове и ваная по Европата – тука нема каде пара да се изкара. Ја викам поарно е да си у селото чорбаджия, а не у градо кюмурджия, ама кой те бакари. Тия села едно време државата додръжаа, а сега нити има петел да запое, нити има куче да залае! А оно нема ли у кошарата, нема и у попарата. Па мани друго, но однама кой да ви гласуе на изборите, та почнате с автобуси да довлачите шушумигите от Македонија дека са им къщите по селата урасна-нали у коприви и павит, та тебе да те гласуваат. Арно ама и тия не стигат, та почнате да броите и тия што са помрели и што са побегали у бел свет! Е, оно това не са избори де, ама ете треба там да карате адет – колко да закъравите свето. Боже, боже, да имаше нешто от држава – затворите немаше да ви побераат. Заради тая ваша политика народо се изпокара и изпокръви, омръзна си роднини и комшии - вече никој с никого не дума и помози бог си не вика.

А едно време и демократијата беше другојаче – сбереме се така у село на добър дън, ја на селска служба, па нај-напред у црквата да се помолиме на Бога и свеча да запалиме. Па после си направиме собрание, продумама си домаќински што треба и каде треба да се работи у селото - пътища, чешми, това-онова, избереме си кмет, поляк, па си апнеме, пивнеме и сек си гледа работата. А вие сега че се изпокръвите кой да се докопа до общинскио кюп с парите.

Е, море бабин! Видиш ли, не видиш ли – не знам, ама ја те гледам дека си се уврџокачил и че продавиш заради тая ма-

ренска власт. Още каде се ненаплетте, още каде се не заяде, още кого не наклевети. Гледам, свиращ се нагор-надол како глува кучка по сльнчосали джанки, еднџ у Белград, еднџ у Совия, па при едните думаш едно, при другите друго – нешто на голем челебия се правиш. Оно ако се свиращ, ама да свршиш некаква работа, а ти сал гледаш да ванеш некой големец за шия, да го исцеливаш и да се сликаш с него, па после да се туриш на календаро – чуйте ме, вижте ме, кой съм! Това, бабин, си е чисто говендийска работа и нищо друго. Та нам български паспорти ще уреждаш, та нам студенти у България ще записваш, та нам болни ще лекуеш, па нај-после почна како селска вражалица да млатиш насекаде - кой какъв бил, што бил – вестникарете още што не написаа. Та писуеше у веснико, дека със Стойковио у Совия нешто сте сте яли го..на и за наш Иванчо. Нашли сте црква каде да се кръстите! Па нищо, кучищата поляя, поляя две ноци, па си свия опашките. Ама вие си засрате очите за цел живот, да не е каил човек плюнката да си изплюне врџ вас. А бре мани се бре, чедо, тая песен, не е за тая есен! Че земат некаде да ти изчукат роговете, та че те направат на прекорогав.

Што си се заробил сеизин на удбаджиите и кой што чини, ти само прислушваш кой што дума, кой што работи и се озърташ и от сенката си! А бре бабин, остави сайбини-те нека си работат работата и кой како си умее, така нека си врџи алъш-веришо, сек сам да се оправя. Што се заяждаш с учените и чорбаджиите – ти ли топърва че направил комунизам и самоуправление у наше село?! Кой што иска, това че си дума, кой што иска, това че си купува и продава – търговия, слободия. Не е работата от чорбаджия да направил сиромо, но от сиромо да направил чорбаджия. А ти се замрази със сите, направи от сиромасите още по-големи сиромаси, па почна да им потхвърляш по залче от общинските пари, та да ги унижаваш да те слушат и све у очи да те гледат – заради единно лебеч! Е море бабин, што ти треба ала да раньш – един ден и тебе че те издеде! Па да си нешто процъфтел от това, та да рече човек ала му вера, ама ја те гледам дека народните клетви вече ти тропат на вратата. Ти пак си ветреј на ороото по соборишката, ама това те самовилите така карат – това е от бес, не е от сърце. Че ветрееш още некая годинка, па после че те замочкат, нема да има с кого дума да продума и никој нема добрутро да ти рече – запази што съм ти казала.

Не се заяждај с наши човеци, чедо – това не е убаво. Сека сила е до време, и твојата сила че мине, па ка слезнеш от властта да можеш како човек да си врџиш по свето и секого да гледаш с чист образ. Што ти треба да се караш за чуждо със наш Стевана и Никола Дукатски? Направили човеците некая пара, решили да купат това-онова – ала да им е! Не бой се от богати и учени, от сиромаси и улави е страшно. Седнали сте на Гуйчак на сред путо, та сека неделя собрание че држките и сте изкарали общинските лежяци и говендии да окате и да се тручат, ама и вие не знаете защо!

Та ти ако си се праскаш, нити народецо ти е омилел на тебе, нити си ти па омилел на народецо. Те тая пролет затвория едни наши дечурлия – карали били с таксета тия човеци што бегат от войната у Европата. Може да са сгрешили, нищо не викам, ние сите сме грешни. Ама е убаво да прашаш што са направили, живи ли са, здрави ли са греота е, едни од ни оставија дома невести и маленки дечица, и да продумаш една човешка дума – така е редно. Оти они сите гласуваа за тебе на изборите, и на тебе ти се клеа у главата. Па право да си думаме и занаято испекоа при тебе. Сите гледат дека ти си работиш што си искаш, па и они почнаа како тебе – кой што докачи. Море нема правдина у државата, ако имаше, ти требеше преди ни да улезнеш у буварнако. Ама не се знае, никога не е късно. Лисицата е итра, итра, па на кожуаро право у дукано дойде.

ISSN 2217-7647

9 772217 764006